

Jamsai

花重錦官城

บุปผารัตติกาล
แห่งฉางอัน

4

หนังสือ 凝隴 เขียน

เงินจู่โหลว แปล

Ibuki Satsuki 伊吹五月 ภาพ

มากกว่ารัก

เมื่อคนทั้งสองเดินออกมาจากห้องอาบน้ำ เพิ่งจะก้าวขึ้นเตียงนอน ลิ่นเชียวก็นำกายลงมาคร่อมร่างฉวีชื่นเหยา แขนทั้งสองวางขนานข้างไหล่กลมกลึง สายตาเพ่งพินิจผิวเรียวและดวงตาของนาง สะกดกลั่นความปรารถนาของตนเองเอาไว้พร้อมเอ่ยถามนางว่า "เหยาเหยาคนดี คิดถึงข้าหรือไม่"

สายตาของฉวีชื่นเหยาต้องมองตามเขา พอสบประสานสายตากันอยู่สักพัก เห็นเขาเรีอไม่ยอมทำอะไรเสียที นางก็เบ้าปากด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะยื่นแขนไปคล้องลำคอลิ่นเชียว รัดตัวเขาลงมาให้ประกบบริมฝีปากของนาง

ลิ่นเชียวถูกฉวีชื่นเหยารั้งมาจุมพิตโดยไม่ทันตั้งตัว เขาตกตะลึงไปเล็กน้อย นี่เป็นครั้งแรกยามอยู่บนเตียงที่ภรรยาเป็นฝ่ายเริ่มก่อน เขาสัมผัสได้ว่านางพยายามจะรูกล้ำเข้ามาในโพรงปากอย่างเงอะงะก็หัวเราะออกมาโดยไม่เสียง ก่อนจะเปลี่ยนจากฝ่ายตั้งรับเป็นฝ่ายรุกในทันใด มอบจุมพิตไปพลางปลดเปลื้องเสื้อผ้าของนางไปพลาง ทำตามความปรารถนาที่ร่ำร้องอยู่ในใจด้วยความคุ้นเคย

มากกว่ารัก

บุปผารัตติกาลแห่งจางอัน 4

หนิงหลง เชียน เจินจุหนงฉา แปลา

Published originally under the title of 《花重錦官城》 (Hua Chong Jin Guan Cheng)

Volume 04

Copyright © 凝隴(Ning Long)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by 伊吹五月 (Yi Chui Wu Yue)

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2660-1

ภาพประกอบ 伊吹五月

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

พบบน

กระดานชนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ผ่านไปไม่นานก็มาถึงเล่ม 4 ซึ่งเป็นเล่มจบแล้ว รวดเร็วมากจริงๆ ค่ะ ต้องบอกก่อนเลยว่าตอนแรกกังวลกับความเป็นแนวแฟนตาซีปราบภูตผีปีศาจอยู่เล็กน้อยเหมือนกัน แต่แน่นอนว่าพออ่านเล่ม 1 จบลง ความกังวลก็หมดไป เหลือไว้เพียงความสนุกและอยากติดตามเรื่องราวต่อลั่นๆ ยิ่งอ่านก็ยิ่งเห็นความผูกพันของตัวละครทั้งในความสัมพันธ์แบบครอบครัว สหาย รวมถึงศิษย์อาจารย์ที่ลึกซึ้งและกินใจอย่างมาก บอกตามตรงค่ะว่ามีหลาย ๆ ฉากที่อ่านแล้วน้ำตาคลอ ชิงชืดจืดทำให้รู้สึกว้าวอาหวนกับฉวิขึ้นเหยาโชคดีมากเพียงใดที่ได้เป็นศิษย์เพียงสองคนของเขา ส่วนเรื่องความรักพระ-นาง มาถึงเล่มสุดท้ายขนาดนี้คงไม่ต้องพูดให้มากความอีกแล้ว ท่านนักอ่านคงรู้ว่ามีความรักลึกซึ้งและเร้าร้อนอย่างไรบ้างไข่ม้อยละคะ

เรื่องราวในเล่มสุดท้ายของหนังสือชุดแน่นอนว่าจะต้องเฉลยปมของเรื่องทั้งหมด ซึ่งสำหรับเรื่องนี้ก็จัดวางการบอกเล่าเรื่องราวไว้อย่างดีเยี่ยมจริงๆ เพราะในบางฉากที่เราเคยสงสัยในเล่มก่อนๆ ก็จะนำมาเฉลยจนหมดเปลือกในเล่มนี้ด้วย เรียกได้ว่าคลี่คลายทุกข้อสงสัยเลยทีเดียวนะ เมื่อสิ้นเรื่องราวแล้วนางข้าหลวงลู่ผู่กอดตายในสำนักศึกษาก็รีบมาบอกฉวิขึ้นเหยา ทั้งสองต่างรับรู้ถึงความไม่ชอบมาพากลนี้มีหน้าซ้ำในวังหลวงยังมีโรคปอดล้มแพ้วะบาดจนจินหยวนต้องถูกส่งออกมารักษาอยู่ที่จวนโหวตามเดิม อีกทั้งเราจะได้รู้พร้อมๆ กันแล้วว่าสำนักศึกษาแห่งนี้มีเบื้องหลังอะไรปิดบังไว้กันแน่ รวมถึงตัวเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยหรือชิงชืดจืดเองนั้นเกี่ยวข้องกับอะไรกับเรื่องนี้หรือไม่ แล้วปมที่เกี่ยวกับอาหวนเล่าเป็นเรื่องราวเช่นไร ติดตามได้พร้อมกัน รับรองว่าไม่ทำให้ทุกท่านผิดหวังแน่นอนค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * จวีขึ้นเหยา ศิษย์นอกสำนักของนักพรตชิงชวีจื่อ กราบอาจารย์เป็นศิษย์เนื่องจากตอนเป็นทารกร่างกายอ่อนแอจึงรูปโฉมดงามหาได้เปรียบ
- * ลิ่นเซียว ชื่อจริงแห่งวังหลันอ่อง ผู้ครอบครองกระบี่ชื่อเซียว มีท่าทีเย่อหยิ่งถือตัว
- * จวีจื่ออวี้ พี่ชายของจวีขึ้นเหยา เป็นคนสุขุมเยือกเย็นอยู่เสมอ มีใจรักขอบหวังอิงหนิง
- * ชิงชวีจื่อ นักพรตผู้ดูแลอารามชิงอว้น มีพลังตะบะลึกล้ำยิ่ง รับลูกศิษย์แค่สองคนคืออาหานและจวีขึ้นเหยา
- * อาหาน ศิษย์ที่ชิงชวีจื่อรักยิ่ง เครื่องหน้าหล่อเหลาทว่าที่มึนทื่อ มีความซื่อสัตย์และมีน้ำใจจริงให้ผู้อื่นเสมอ
- * หยวนเจวี่ย เจ้าอาวาสวัดต้าอิ่น มีกลิ่นอายเหนือปุณชนและมีภูมิหลังที่ไม่ชัดเจนอย่างยิ่ง

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

31

วันรุ่งขึ้นคงผิงกับเฟิงป้อวี่ต้องเข้าวังหลวงเพื่อเข้าเฝ้าฮ่องเต้ จวีซิ่นเหยาเป็นกังวลเรื่องนี้ยิ่งลืมหูลืมตาตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง แต่ว่าพอนาง พลิกตะแคงข้าง ยื่นแขนกอดคนข้างกายด้วยความเคยชิน กลับพบว่า ไม่มีใครนอนอยู่แล้ว ลินเซียวไม่รู้ว่าย้ายไปที่ใด

ตอนแรกจวีซิ่นเหยายังง่วงงุนก็พลันตื่นตัวทันใด นางขยี้ตาเบาๆ แล้วลุกขึ้นนั่ง

เวินกู่กับไฉผิงได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก็เดินเข้ามาในห้อง ตามลำดับ

ไฉผิงช่วยสวมเสื้อผ้าให้จวีซิ่นเหยาแล้วเอ่ยกับนางว่า "ดูเหมือน คนของซื่อจื่อจะมีเรื่องด่วนมารายงาน ซื่อจื่อจึงออกไปแต่เช้าตรู่แล้วเจ้าคะ"

จวีซิ่นเหยาตะลึงงันไปเล็กน้อย นั่งคิดอย่างเลื่อนลอยอยู่บนเตียง นี่นางหลับลึกเกินไปหรือไม่ เหตุใดถึงไม่ได้ยินเสียงเลยสักนิด

พอคิดได้ว่าอีกประเดี๋ยวจะเข้าวังหลวง จำเป็นต้องแต่งกายชุดพิธีการ เต็มยศ จวีขึ้นเหย้าไม่กล้าชักช้า ทันทึที่ออกจากห้องอาบนํ้าก็รีบมานั่งลง หน้าโต๊ะเครื่องแป้งรอเวินกุช่วยเกล้าผมให้นาง

เวินกุเอ่ยยิ้มๆ "ยังเข้าอยู่เลยเจ้าคะ ไม่ต้องร้อนใจไป"

จวีขึ้นเหย้ามองออกไปนอกหน้าต่าง "ไม่รู้ว่่าชื่อจื่อจะกลับมาเมื่อไร อากาศเย็นลงแล้ว อีกเดี๋ยวก้อยตั่งสำหรับอาหารเช้าเถอะ"

นางเพ็งจะกล่าวจบ ลิ่นเซียวก็กลับมาพอดี

จวีขึ้นเหย้าจึงให้เวินกุช่วยเกล้าผมวยผมหลวมๆ นางเตรียมกินอาหารเข้ากับลิ่นเซียวให้เสร็จก่อนค่อยมาแต่งตัวต่อ

เมื่อลิ่นเซียวเดินเข้ามาในห้องก็มีไอเย็นช่วงแรกของฤดูหนาวแผ่เข้ามา ด้วย แม้จวีขึ้นเหย้าจะมีสุขภาพแข็งแรง แต่เพราะสวมเสื้อผ้าเบาบาง จึงต้านทานไม่ไหว ร่างกายหนาวสั่นขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

ลิ่นเซียวกลัวนางจะไม่สบาย รีบสั่งโฉมิงไปหยิบเสื้อคลุมมาให้ จวีขึ้นเหย้า ส่วนเขาเดินนำนางเข้าห้องชั้นใน

"เมื่อครู่ท่านไปที่ใดมาหรือเจ้าคะ" จวีขึ้นเหย้าปล่อยให้ลิ่นเซียว ช่วยสวมเสื้อคลุมพลาญเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ

ลิ่นเซียวหยุดชะงักไปเล็กน้อย เขามองหน้าจวีขึ้นเหย้าแล้วเอ่ย "เมื่อคืนในสำนักศึกษามีคนตาย"

จวีขึ้นเหย้าตกตะลึงไปครู่หนึ่ง กว่าที่จะเรียกสติกลับคืนมาได้และถามด้วยความประหลาดใจ "ในสำนักศึกษามีคนตาย? เมื่อคืนตอนพวกเรา กลับออกมายังปกติดีอยู่เลยนี่ ใครตายอย่างนั้นหรือเจ้าคะ"

ลิ่นเซียวพาจวีขึ้นเหย้ามานั่งบนตั่งไม้แล้วกล่าว "เป็นนางข้าหลวง

คนหนึ่ง แะหลู่ เจ้าน่าจะพอจำได้ วันนั้นนางเคยหาเรื่องจะลงโทษเจ้า เพราะกลับถึงสำนักศึกษาค่ำมืด"

ฉวีชื่นเหยาอ้อมจางง้ำหาลวงลู่ได้อยู่แล้ว ยิ่งรู้สึกประหลาดใจ เข้าไปใหญ่ ไม่ทันสนใจว่าเพราะเหตุใดลินเซียถึงรู้ว่านางข้าหาลวงลู่ เคยกลั่นแกล้งนางก็เอ่ยถามอย่างร้อนใจว่า "นางตายได้อย่างไรกัน เป็นเพราะ ภูตผีวิญญาณทำร้ายหรือ ไม่ถูกลิ ตอนพวกเราออกมาสำนักศึกษาทั้งด้านใน ด้านนอกเก็บกวาดหมดแล้ว อีกทั้งยังตั้งค่ายกลหกประสานด้วย"

"ดูเหมือนจะผูกคอตาย" ลินเซียวินน้ำชาดื่ม "แต่นักชั้นสูตรของ ศาลต้าหลี่เพียงชั้นสูตรศพอย่างคร่าวๆ เท่านั้น ยังสรุปแน่ชัดไม่ได้"

ฉวีชื่นเหยาคิดถึงพวกหวังอิงหนึ่ง เมื่อคืนเดิมที่พวกนางก็ตกใจ เสียขวัญจากวิญญาณอาฆาตพวกนั้นไปไม่เบาแล้ว มาวันนี้จู่ๆ ยังมี นางข้าหาลวงเสียชีวิตคนหนึ่ง ไม่รู้ว่าจะตกใจกลัวกันเพียงใด ประเดี๋ยว หลังกออกจากวังหาลวงมาคงต้องไปเยี่ยมเยียนพวกนางสักหน่อย

ฉวีชื่นเหยาถามอีกว่า "นางข้าหาลวงลู่คนนี้ตายช่วงครึ่งคืนหลัง ไซ่หรือไม่"

ลินเซียอธิบายเพิ่มเติมทันที "นางข้าหาลวงที่พักอยู่ห้องติดกันตื่นมา พบศพในตอนเช้า ขณะที่พบนั้นศพยังมีไอรุ่นหลงเหลืออยู่ เห็นได้ชัดว่า เพิ่งจะตายได้ไม่นาน ตอนนี้นำหน้าที่ศาลต้าหลี่เร่งเดินทางไปถึงแล้ว ครอบครองลูกศิษย์ในสำนักศึกษาทุกคนต่างส่งข่าวไพร่มารับพวกนาง กลับบ้านกันหมด ท่านป้าของข้าก็กลับจวนหลู่ก่วงไปแล้ว เกรงว่า หลังจากผ่านเหตุการณ์นี้ไป สำนักศึกษาคงจะปิดตัวลงชั่วคราวระยะหนึ่ง ส่วนภายหลังจะปิดตัวไปเลยหรือว่าผ่านไปพักใหญ่จะกลับมาเปิดอีก

คงต้องดูว่าเสด็จลี้จะทรงตัดสินพระทัยอย่างไร"

ฉวีชื่นเหยาทำคางมองออกไปนอกหน้าต่าง นับตั้งแต่นางเข้าเรียนที่สำนักศึกษาอื่น บรยากาศก็ถือว่าสงบราบเรียบมาโดยตลอด นางก็เคยมีช่วงเวลาที่ผ่อนคลายสบายใจวันเวลาผ่านไปอย่างสุขสงบในสำนักศึกษาแห่งนี้ แต่หลังจากพบวิญญานครั้งสี่ระชะในสำนักศึกษาเรื่องประหลาดก็เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนวันนี้ร้ายแรงถึงขั้นมีคนเสียชีวิต ถ้าหากเป็นเช่นที่ลินเชียวว่ามา ปิดสำนักศึกษาไปสักระยะก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเลวร้ายอะไร

แต่เพราะเหตุใดนางข้าหลวงถึงถูกคอตาย เป็นความบังเอิญ หรือว่ามีเบื้องหลังซับซ้อนอยู่อีก?

ถ้าหากมีโอกาสนางจะต้องหาวิธีสืบเรื่องนี้ดูสักตั้งถึงจะดี

ลินเชียวก็มีเรื่องราวในใจมากมาย แต่เมื่อซ่อนสายตาดูขึ้นมองเสี้ยวหน้าต่างข้างที่สงบนิ่งของฉวีชื่นเหยาแล้ว อารมณ์ความรู้สึกซับซ้อนในใจก็บรรเทาลงไม่น้อย เขามองตามสายตาของนางออกไปนอกหน้าต่าง เห็นว่ากิ่งเหมยหลายต้นโน้มมาทางนี้ กิ่งก้านมีร่องรอยสีเขียวขจีอยู่หลายจุด คิดถึงตอนนั้นที่เคยสัญญากับฉวีชื่นเหยาว่าพอถึงฤดูหนาวจะชมดอกเหมยด้วยกัน ก็กุมมือนางเอาไว้แล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

"ฤดูหนาวของฉางอันมาถึงเร็ว ผ่านไปอีกเดือนดอกเหมยในเรือนนี้ก็จะบานสะพรั่งแล้ว"

ฉวีชื่นเหยาเหลือบมองปลายกิ่งเหมย จริงด้วยสิ พอถึงช่วงดอกเหมยผลิบานก็หมายความว่าใกล้เทศกาลปีใหม่ที่สุดคักที่สุดของเมืองฉางอันพอดี นอกจากชมดอกเหมยชมหิมะในเรือนซื่อหู่ ยังมีเรื่องน่าสนุกอีกมากมาย

รออยู่เลยละ

นางอารมณ์ดีขึ้นไม่น้อยแล้ว หันกลับไปมองลินเชียวพลางกล่าว "นอกจากชมดอกเหมย พอหิมะตกพวกเราจะได้ตั้งเตาเผาตัวใหญ่เอาไว้ที่ระเบียงทางเดิน เป็นเตาเผาจากดินสีแดงขนาดใหญ่เหมือนที่ผ่านมา ข้าเคยเห็นคนขายในตลาดตะวันออก เตาเผาชนิดนี้ไม่เพียงใช้อุ่นสุรายังย่างเนื้อกวางได้ด้วย ทุกปีพอถึงวันสิ้นปี ท่านแม่ข้าจะทำลาหมักกากสุราก็เป็นกับแก้ม รสชาติยอดเยี่ยมที่สุดเลย ถึงตอนนั้นข้าจะนำติดมือกลับมาฝากหน่อย นอกจากสำหรับพวกเราสองคนแล้วจะได้ส่งให้ท่านพ่อด้วย ข้าว่าท่านพ่อก็จะต้องชอบเหมือนกัน แล้วทุกปีช่วงเทศกาลปีใหม่หลายวันนั้นในเมืองฉางอันบรรยากาศยังคึกคักมาก พวกเราต้องออกไปเดินเล่นให้ทั่วถึงจะถูกระเจ้าคะ"

ว่าแล้วนางก็ยื่นมือมาเขย่าแขนลินเชียวด้วยท่าทางน่าสงสาร "เหว่ยจิ้น ถึงตอนนั้นท่านคงไม่ต้องเข้าเวรในวังใช่ไหม จะได้กลับมาฉลองปีใหม่ที่วังอ๋องสินะเจ้าคะ"

หัวใจของลินเชียวคล้ายจะหลอมละลายอยู่แล้ว หลังมารดาจากโลกนี้ไป วันปีใหม่ คืนสิ้นปีสำหรับเขาก็เป็นแค่การเข้าวังหลวงไปร่วมงานเลี้ยงมื้อหนึ่ง กลับวังอ๋องกินอาหารมื้อหนึ่ง บรรยากาศเสียบบางวังเองแทบไม่มีความสดชื่นรื่นเริง ยิ่งหลังซุ่ยซือเข้ามาอยู่ในวังอ๋องแล้ว เขาก็ยอมไปฆ่าเวลาอยู่ที่จวนของท่านบำเพ็ญทุกวัน อาศัยชิมชั๊บบรรยากาศฉลองปีใหม่อ่างครั้นแครงจากที่นั่นยังดีกว่า แต่ไม่ยอมกลับไปอยู่ทีวังอ๋องสักชั่วขณะเดียว

ตอนนี้ฉวีซิ่นเหยาแต่งงานกับเขาแล้ว ยังไม่ต้องเอ่ยถึงว่าช่วยนางบรรยากาตรื่นเริงในวังอ๋องที่ห่างเหินไปนานกลับมา ฉวีซิ่นเหยาทำให้ทุกครั้ง

ที่เขากลับมาจะรู้สึกอบอุ่นดังอาบไล่สายลมฤดูใบไม้ผลิจนอยากตัวติดกับนางตลอดเวลาไม่จากไปทีใด เวลานี้เห็นนางวางแผนการฉลองปีใหม่อแรกของพวกเขาสองคนด้วยสีหน้าเบิกบานแจ่มใส เขาก็รับรู้เพียงว่าตนเองเหมือนโดนตาข่ายแห่งรักที่มองไม่เห็นครอบคลุมเอาไว้ ทำให้เขายังถลำลึกลงไปทุกที ไม่ว่าต่อไปจะต้องเผชิญกับความขมขื่นหรือยากลำบากเพียงใด เขาก็ไม่หวั่น

"ได้สิ" เขามองหน้าฉวีชื่นเหยาไม่ละสายตา "ช่วงปีใหม่นี้หลายวันนั้นข้าจะอยู่ที่วังอ่องกับเจ้าทั้งวัน เจ้าอยากจะทำอะไรก็ทำ ทุกอย่างแล้วแต่ใจเจ้าต้องการ"

ฉวีชื่นเหยายิ้มจนดวงตาหยีโค้งดังจันทร์เสี้ยว ก่อนจะเป็นฝ่ายลุกขึ้นมา นั่งตักของกินเสี้ยว กอดคอเขาเอาไว้พลางเอ่ยยิ้มๆ ว่า "นี่ท่านเป็นคนพูดเองนะ อย่ากลับคำล่ะ"

ลื่นเชียวจุมพิตหยอกเข้าและหัวเราะเสียงทุ้มต่ำ "แล้วเมื่อคืนที่เจ้ารับปากข้าไว้จะเป็นจริงได้เมื่อใด"

ใบหน้าฉวีชื่นเหยาพลันแดงระเรื่อ นางผลักเขาออกไป เหยียดด้วยน้ำเสียงขุ่นเคืองระคนขบขัน "ท่านนี่มันแย่จริงเชียว คิดแต่เรื่องเหลวไหล พรรคนั้น ข้าไม่พูดกับท่านแล้ว"

ก่อนนางจะยกชายกระโปรงขึ้นและวิ่งฉิวออกจากห้องด้านใน

ลื่นเชียวครวญนางเอาไว้ไม่ทัน มองเห็นนางวิ่งหนีออกไปแล้วก็ลูบริมฝีปากที่เพิ่งสัมผัสนางด้วยความรู้สึกคล้ายยังไม่เต็มอิ่ม สายหน้าแล้วหัวเราะขบขัน ถึงได้ลุกขึ้นเอ่ยเรียก "เวินกุ ช่วยมาดูข้ากับชายากินอาหารและแต่งตัวเข้าวังด้วย"

เวินกุจัดอาหารเข้าไว้พร้อมนานแล้ว รอแค่ซื้อจ้อกับชายาซื้อจ้อ
สั่งกำซัปมา เมื่อครู่สองสามีภรรยาพูดคุยกันอยู่ในห้อง นางไม่กล้าเข้าไป
รบกวน พอได้ยินซื้อจ้อเอ่ยเช่นนี้ก็ยิ้มกว้างจนตาแทบปิด แล้วหันไป
กล่าวกับจวีซิ่นเหยาที่หลบออกมาดื่มชาที่ห้องด้านนอก

"พวกเราเข้าไปเตรียมตัวกันเถอะเจ้าคะ"

คนทั้งสองแต่งกายเรียบร้อย ขณะจะย่างเท้าออกนอกประตู
จวีซิ่นเหยาก็นึกถึงโจวฮูหยินที่ปักอยู่เรือนชี่คว่าขึ้นมาได้ อากาศหนาวเย็นลง
ทุกวัน แม้ว่าทั่วทั้งวังจะจุดเตามังกรดินแล้วและเรือนชี่ควาก็ไม่มีชื่อยกเว้น
แต่ถ้าหากสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อบางก็ยิ่งทนหนาวไม่ไหวอยู่ดี นางจึงหยุดฝีเท้า
แล้วหันไปบอกเวินกุ

"เวินกุ อีกเดี๋ยวช่วยส่งเสื้อผ้าฤดูหนาวไปให้โจวฮูหยินที่อยู่เรือนชี่ควา
ด้วยนะเจ้าคะ"

เวินกุเอ่ยรับคำทันที ก่อนจะส่งคนไปจัดการตามนี้

เมื่อมาถึงหน้าประตูวังอ่อน ลิ่นเซี่ยวกำลังประคองจวีซิ่นเหยาขึ้นรถม้า
ทันใดนั้นสุดปลายถนนก็มีรถม้าคันหนึ่งวิ่งมา ล้อรถกลิ้งหลุนๆ ตรงมาทาง
วังหลังอ่อนแห่งนี้

พอเห็นเช่นนี้ ไม่ใช่แค่ลิ่นเซี่ยวกับจวีซิ่นเหยา แม้กระทั่งพวกนางทรง
หลายคนก็หยุดชะงักไม่ก้าวขึ้นหลังม้า

รถม้าคันนี้เพียงมองก็รู้ว่าเป็นรถม้าของวังหลังอ่อน คนขับรถม้าสองคน
ก็คือองครักษ์ของวัง คนหนึ่งแซ่เจิน คนหนึ่งแซ่หวัง

พอรถม้าเคลื่อนมาถึงหน้าวังอ่อน องครักษ์ทั้งสองก็กระโดดลงจาก

รถม้า ส่งยิ้มแล้วคารวะลั่นเขี้ยว

"ชื่อจื่อ พวกเราจับตัวบุตรสาวของโจวฮูหยินมาแล้วขอรับ"

บุตรสาวของโจวฮูหยิน?

ลั่นเขี้ยวขมวดคิ้ว โจวฮูหยินเขาย่อมรู้ว่านางคือใคร แต่ว่าจู่ๆ มีบุตรสาว
ของนางโผล่มาตั้งแต่เมื่อใดกัน

เขาคิดอยู่ชั่วครู่ถึงได้นึกออก ก่อนหน้านั้นไม่นานเคยได้ยินจวีซิ่นเหยา
เอ่ยถึงว่าตอนนี้ครอบครัวของโจวฮูหยินถูกนักกรบปีศาจหรือปีศาจแมงป่อง
สังหารหมดสิ้น เหลือเพียงแค่บุตรสาวคนเดียวที่อาศัยอยู่กับยายที่เมืองซังโจว
ชั่วคราว

ดูท่าคงเป็นโจวฮูหยินไหว้วานจวีซิ่นเหยาให้ไปรับบุตรสาวของนาง
มาที่ฉางอัน จวีซิ่นเหยาถึงต้องให้พวกนางทรงจัดการเรื่องนี้ ดูจากสถานการณ์
ตรงหน้า เห็นได้ชัดว่าไปรับบุตรสาวโจวฮูหยินมาเรียบร้อยแล้ว

เขาพ่ายกหนำรับรู้ ไม่คิดจะสนใจเรื่องหุยมหิมาประเภทนี้ จึงมอบให้
จวีซิ่นเหยาเป็นคนจัดการ

จวีซิ่นเหยาเดินมาถึงหน้ารถม้า คนในรถเลิกผ้าม่านขึ้น ก็มองเห็น
เด็กสาวอายุราวสิบสี่สิบห้าปีคนหนึ่ง ใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกับโจวฮูหยิน
ไม่มีผิด ล้วนมีรูปโฉมงดงามทัดเทียมกัน เพียงแต่สีหน้าของนางเฉยชา
ดวงตาก็มีรอยบวมแดงไม่น้อย คิดว่าตลอดทางมานี้คงจะหลั่งน้ำตาไปมาก
ทีเดียว

ข้างกายนางนอกจากสาวใช้ประจำตัวแล้วยังมีผู้ดูแลที่วังหลันอ่อง
ส่งไปคนหนึ่ง พอสตรีนางนั้นเห็นลั่นเขี้ยวกับจวีซิ่นเหยา ก็รีบนำบุตรสาว
โจวฮูหยินลงจากรถม้าและเดินมาหยุดตรงหน้า ก่อนจะเอ่ยแนะนำให้นาง

รู้จักทั้งสอง

"นี่คือชื่อจ๊อบกับชายาชื่อจ๊อบ"

พอคุณหนูโจวไฉยินดั่งนั้น นางไม่พูดพร่ำทำเพลงก็คุกเข่าลงทันทัน ไชกศีระชะกับพื้นพร้อมกล่าวขอบคุณ "ขอบคุณชื่อจ๊อบกับชายาชื่อจ๊อบ ที่ช่วยชีวิตท่านแม่ไว้เจ้าคะ"

ฉวีชื่นเหยารีบเข้าไปประคองนางให้ลุกขึ้นพลางกล่าวปลอบนาง ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ไม่ต้องทำเช่นนี้ ตลอดการเดินทางคิดว่าเจ้าคงจะเหนื่อยมากแล้ว ท่านแม่ของเจ้าตั้งตารออยู่หลายวัน ตอนนี้พักอยู่ที่เรือนซึ่งคิดว่า เจ้ารีบเข้าไปหานางเถอะ"

คุณหนูโจวไฉยินตาไหลพร่างพรุไม่หยุด นางยังไม่ยอมลุกขึ้นมา ไชกศีระชะให้ฉวีชื่นเหยาเสียบๆ อีกสามครั้ง ถึงได้ยอมลุกขึ้นยืน

ผู้ดูแลงานนี้ควระลื่นเกี่ยวกับฉวีชื่นเหยา ก่อนจะประคองคุณหนูโจวไฉยินออกไป

ตอนเดินมาถึงหน้าประตู ฉางหรงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เนิ่นนานจนลิ้มกำเฒ่าต่อ ผู้ดูแลงานนั้นจึงมองเขาด้วยความแปลกใจพร้อมเอ่ยเตือนเสียงนุ่มนวล "องครักษ์ฉาง?"

ฉางหรงถึงได้สติกลับคืนมา เขาหลับท่ายทอยด้วยใบหน้าแดงกำเฒ่าใจไม่อยู่แอบเหลือบมองคุณหนูโจวไฉยินหลายครั้ง ถึงได้หลบไปอยู่ด้านหลังอย่างระมัดระวัง

เมื่อลื่นเกี่ยวกับฉวีชื่นเหยาเข้ามาในวังหลวง นอกจากเจ้าบ่าวเจ้าสาวหมาดๆ คนที่ควรมาก็มาถึงกันพร้อมหน้าแล้ว

พอฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นลื่นเชียว ก็รีบเรียกเขาให้ไปหาใกล้ๆ
ตรัสถามเขาเรื่องนางข้าหลวงผูกคอตายชีวิตในสำนักศึกษา

ลื่นเชียวเล่าสิ่งที่ทราบมาทั้งหมดอย่างละเอียดครบถ้วน แม้กระทั่ง
เรื่องที่เคยนำนักพรตอารามชิงอินไปปราบผีร้ายในสำนักศึกษาเมื่อคืน
เล่าทุกเหตุการณ์ทุกเรื่องราวโดยไม่มีปิดบัง กราบทูลฮ่องเต้ไม่มีตกหล่น
ไปเลยสักอย่างเดียว

ฮ่องเต้ทรงรับฟังแล้วก็เผยสีหน้าพอพระทัยอย่างยิ่ง ทอดพระเนตร
ลื่นเชียวแล้วตรัสว่า "เด็กหนุ่มเช่นเจ้าทำอะไรสุขุมรอบคอบเสมอมา เรา
มองคนไม่ผิดเลยจริงๆ"

ฮ่องเต้ตรัสจบแล้วก็ทรงคิดถึงว่าอยู่ดีๆ สำนักศึกษาก็มีคนตาย
จึงอดขุ่นเคืองพระทัยไม่ได้ เรื่องนี้นอกจากเป็นเรื่องอัปมงคลอย่างยิ่งแล้ว
ลูกศิษย์ในสำนักศึกษาก็คงรู้สึกหวาดกลัวและไม่ยอมกลับมาเรียนหนังสือ
อีกโดยง่ายเป็นแน่

แต่ถ้าหากฮ่องเต้ปิดสำนักศึกษาเพียงเท่านี้ ปล่อยให้ความทุมเท
ตลอดครึ่งปีที่ผ่านมาต้องสูญเปล่า ในพระทัยก็รู้สึกไม่ยินยอมเอาเสียเลย
ทรงเหม่อลอยไปชั่วขณะก่อนจะถอนพระทัยและตรัสกับลื่นเชียว

"สำนักศึกษาให้ปล่อยไว้เช่นนั้นก่อน รอจนพวกหลิวจั้นสืบความจริง
จนกระจ่างค่อยตัดสินใจอีกครั้งว่าตกลงจะปิดตายหรือเปิดอีกครั้งแล้วกัน
อย่างไรตอนเปิดสำนักศึกษาใหม่เมื่อปีก่อนก็ใช้กำลังคนและสิ่งของไปไม่น้อย
ทั้งยังมีเบื้องหลังเกี่ยวพันถึงการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ของเหล่าลูกหลาน
เชื้อพระวงศ์ ถ้าหากต้องมาปิดตัวลงอีกครั้งเพราะนางข้าหลวงผูกคอตาย
ผู้คนคงอดรู้สึกไม่ได้ว่าฮ่องเต้อย่างเราทำอะไรลวกๆ เกินไป"

พระสุรเสียงของฮ่องเต้สะท้อนชัดเจนว่าทรงไม่ยอมแพ้โดยง่าย
 ลิ่นเซี่ยวคาดเดาได้ว่าเสด็จลุงของเขาจะไม่ทรงปล่อยให้สำนักศึกษา
 ต้องปิดลงเฉยๆ อีกครั้งแน่ จึงไม่รู้สีกตกใจเลยสักนิด เพียงกราบทูลว่า
 "เสด็จลุงไต่ตรองรอบคอบยิ่งนักพะย่ะค่ะ"

ทางฝ่ายจวีซิ่นเหยาที่กำลังพูดคุยกับอี่เฟย เห็นได้ชัดว่านางสีหน้า
 ดูไม่สดชื่นอย่างที่เคยเป็น กลับมีเงาของความซบเซาติดอริย เมื่อคืนคงจะ
 นอนหลับไม่เต็มอิ่ม ยิ่งไปกว่านั้นแม้ใบหน้าจะยิ้มแย้ม แต่จวีซิ่นเหยา
 ก็มองว่าดูไม่เป็นธรรมชาติอยู่หลายส่วน

จวีซิ่นเหยารู้สึกประหลาดใจ นั่งพูดคุยกับอี่เฟยสักพักก็ถอยกลับไป
 นั่งข้างลิ่นเซี่ยว ซ้อนสายตามองไปโดยรอบจึงพบผู้อั่งที่อยู่มุมตรงข้ามกัน
 สีหน้าไม่ดีเท่าไรนัก ไม่มีท่าทีสนุกสนานเปี่ยมอารมณ์ขันอย่างเมื่อก่อน
 แม้กระทั่งตอนชยาเหยียนเข้ามา เขาก็แค่ส่งยิ้มให้นางอย่างกระอักกระอ่วน
 ไม่เข้าไปถามไถ่ทุกข์สุขอย่างกระตือรือร้นเหมือนเคย

จวีซิ่นเหยามองเห็นทุกอย่างชัดเจนยิ่งรู้สึกสงสัย นางคิดทบทวน
 อยู่ชั่วครู่ก็หาสาเหตุไม่พบ จำต้องปล่อยเรื่องนี้ไปก่อน แล้วกวาดสายตาไป
 ข้างกายอี่เฟยอีกครั้ง มองอยู่สักพักก็ไม่เห็นเงาของฉินหยวน คิดว่าคงเพราะ
 ล้มป่วยและไออย่างหนัก อาการคงไม่ใช่จะดีขึ้นโดยเร็วนักจึงมิได้ติดตามมา
 กระมัง

จวีซิ่นเหยาหุบสายตาลงจิบน้ำชาเสียวๆ มองไปทางประตูตำหนัก
 ชั่วจิตใจถัดมาก็มีขันที่เข้ามารายงานว่าองค์หญิงคังผิงและพระสวามีเข้าวัง
 มาแล้ว

ทุกคนในตำหนักต่างเก็บสีหน้าท่าทางเดิมในทันใด เปลี่ยนเป็น

ไบหน้ายิ้มแย้มรอต้อนรับคู่สามีภรรยาหมาดๆ คู่นี้

ไม่นานนักเฟิงป้ออวี่กับคังผิงก็ปรากฏตัว คนทั้งสองสวมชุดพิธีการเต็มยศ ก้าวเข้าประตูด้านหน้ามาพร้อมกัน เมื่อเดินเข้ามาถึงด้านในเนื่องจากคนทั้งสองรูปร่างหน้าตาโดดเด่นเหนือธรรมดา เพียงมองแค่รูปลักษณะภายนอกช่างสมกับเป็นคู่ที่สวรรค์ประทาน รูปโฉมฐานะเหมาะสมคู่ควรกันอย่างยิ่ง

เฟิงป้ออวี่สีหน้านิ่งขรึมมากเป็นพิเศษ ไม่ต่างอะไรกับในพิธีแต่งงานแม้แต่หย้อย ด้านคังผิงกลับมีท่าทีกระบิดกระบวนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน อยู่บ้าง ไบหน้านางเป็นสีแดงเพลิงปลั่ง ทุกอากัปกิริยาสะท้อนความเขินอายออกมา เมื่อคนทั้งสองมาถึงเบื้องพระพักตร์ฮ่องเต้กับอัสไฟเย ต่างคุกเข่าลงเคียงข้างกันแล้วโขกศีรษะพลางเอ่ยว่า "ถวายพระพรเสด็จพ่อ ถวายพระพรเสด็จแม่"

ฮ่องเต้มีสีพระพักตร์สดชื่นแจ่มใสยิ่ง ทอดพระเนตรเฟิงป้ออวี่แล้วลูบเคราด้วยความพอพระทัย ก่อนจะตรัสทักทายคังผิงว่า "ลูกขึ้นๆ คังผิงเข้ามาหาเราหน่อย เราจะได้ดูหน้าเจ้าให้ชัดๆ"

คังผิงได้ยินเช่นนั้นถึงเผยท่าทางสดใสว่าเงงอย่างที่เคยมี ยิ้มกว้างแล้วเดินเข้าไปใกล้ฮ่องเต้โดยไม่หวั่นเกรงพระบารมีเสด็จพ่อของนางเลยสักนิด นางหัวเราะพุดคุยกับพระองค์ด้วยเสียงอันดัง

สีหน้าอัสไฟเยเผยรอยยิ้มจากใจจริงออกมา นางมองสำรวจพระธิดาของตนเองอย่างละเอียดชั่วครู่แล้วหันไปมองเฟิงป้ออวี่ ก็เห็นพระสวามีของคังผิงยืนสงบนิ่งอยู่กลางตำหนัก ดูดีมีสง่าราศีอย่างอธิบายไม่ถูก มองอย่างไรก็รู้สึกพอใจยิ่งนัก รอยยิ้มที่ปรากฏจึงกลดลึกยิ่งกว่าเดิม

หลังฮ่องเต้กับปี่ไเพ่พระราชทานของขวัญครบถ้วนและกล่าวอวยพร
คู่สามีภรรยาหมาดๆ จบลง ก็ถึงคราวของผู้อาวุโสอีกหลายคนรวมถึงพี่ชาย
มอของขวัญให้คังผิงกับเฟิงป้ออวี่แล้ว

ของขวัญต้อนรับที่จะมอบให้คนทั้งสอง จิวซินเหยาเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว
ตั้งแต่หลายวันก่อนแล้ว

ของขวัญที่นางมอบให้คังผิงเป็นกิเลนหยกคู่หนึ่ง ส่วนของขวัญ
ที่จะมอบให้เฟิงป้ออวี่เดิมทีเป็นตำราหายากจากราชวงศ์ก่อนสุดหนึ่ง
ตำราที่ตกทอดมาชุดนี้ในแผ่นดินเหลืออยู่เพียงสองชุดเท่านั้น เนื่องจาก
นางรู้ว่าเฟิงป้ออวี่ชื่นชอบตำราหายากมาแต่ไหนแต่ไร จิวซินเหยาจึง
ให้वानเผยหมิ่นให้ช่วยตามหาเป็นพิเศษ

ไม่คาดคิดว่าพอลิ้นเซียวเหินเข้าจะเอ่ยนามมาเรียบๆ ว่าในห้องของ
คังผิงก็มีตำราชุดนี้อยู่แล้ว และบอกให้จิวซินเหยาเปลี่ยนเป็นสี่สิ่งล้ำค่า
ในห้องหนังสือ* ทำด้วยทองคำฝังหยกจากเมืองฮุยโจวชุดหนึ่งแทน ของขวัญ
อย่างหลังแม้ว่าจะล้ำค่ากว่ามาก แต่ว่าเทียบกับตำราหายากจากราชวงศ์ก่อน
แล้วกลับธรรมดาสามัญไปไม่น้อย แต่ในเมื่อลิ้นเซียวกล่าวเช่นนั้นย่อมมีเหตุผล
จิวซินเหยาจึงยอมเปลี่ยนตามที่อีกฝ่ายบอกมา

ยามคารวะมอของขวัญ เฟิงป้ออวี่ก็มึนศีรษะหลุบตาลง สายตา
ไม่ว่องไว ประคองสี่สมบัติล้ำค่าในห้องหนังสือที่จิวซินเหยามอบให้
ด้วยสองมือ กล่าวขอบคุณคำหนึ่งก็ถอยกลับไปยืนกลางตำหนัก

ลิ้นเซียวคอยจับตาดูเฟิงป้ออวี่ด้วยแววตาเรียบเฉยมาโดยตลอด
พอเห็นเขาแสดงกิริยาวางาเหมาะสม ไม่มีสิ่งใดล่วงล้ำเกินขอบเขต ถึงได้

* สี่สิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ หมายถึงของสำคัญสี่อย่างในห้องหนังสือ ได้แก่ กระดาษ พู่กัน หมึก และ
แท่นฝนหมึก

ถอนสายตากลับมา

หลังจากมอบของขวัญและพุดคุยทักทายเสร็จเรียบร้อยแล้ว อีเพยก็พากันผิงกลับไปพุดคุยส่วนตัวตามประสาแม่ลูกที่ดำเนินกนียงโซว

อู้อ้องล้งเลอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะกล่าวลากับทุกคนและเดินตามหลังมารดากับน้องสาวไป

พอเข้าห้องด้านใน อีเพยก็ซักถามคังผิงอย่างละเอียด ฝ่ายพรหมจรรย์เมื่อเข้านางเห็นแล้ว แต่การอยู่ร่วมกันของคนทั้งสองเป็นเช่นไรนางไม่รู้เลยสักนิดเดียว ได้ฟังจากหม่อมม้วยรายงานเพียงว่าเมื่อคืนหลังจากเตรียมน้ำให้แล้วในห้องหอก็ไม่มีวี่แววเคลื่อนไหวอะไรอีก ไม่รู้เป็นเพราะพระสวามีฝังคิมสุรามากหรือว่าสุขภาพเกินไปกันแน่

องค์หญิงก็ช่างสงบเสถียรเรียบร้อย ตลอดทั้งคืนไม่พุดอะไรสักคำเดียวจนกระทั่งฟ้าสว่าง

คังผิงสับสนมหนึ่ง ทนการค้นถามจากมารดาไม่ไหว จึงเล่าทุกอย่างออกมาโดยไม่มีตกหล่นในที่สุด

อีเพยยิ่งฟังยิ่งโมโห เมื่อคืนการเข้าหอของทั้งสองคนก็ผ่านมาเช่นนี้เองหรือนี่! ทำราวปฏิบัติหน้าที่ในงานของทางการก็ไม่ปาน รีบร้อนไร้ความละเอียดอ่อน ไม่มีการเอาอกเอาใจให้อยู่ถึง เป็นแค่การกระทำอย่างขอไปที เรียกได้ว่าไม่มีใจรักใคร่ชอบพอดังผิงเลยสักนิด เด็กโง่ที่มีความจริงใจให้อย่างคังผิงถึงได้โดนเขาหลอกลวงเสียอยู่หมัด

หึ! นางยกยืมเอ็นช่า หรือคิดว่าเขยของราชวงศ์เป็นได้อย่างง่ายดาย จึงมองเห็นความน่าเกรงขามของราชวงศ์เป็นเพียงไม้ประดับไปแล้ว?

คังผิงเห็นมารดามีสีหน้าย่ำแย่ก็แอบตื้นตระหนกในใจ หรือว่า

เมื่อครูนี้นางพูดอะไรผิดไป แต่นางคิดทบทวนดูแล้วก็รู้สึกว่าเป็นป้อวี่ไม่ได้ทำอะไรผิดต่อนางเลย นิสัยเย็นชาของเขานางก็รับรู้มาตั้งแต่ก่อนแต่งงานแล้ว ช่วงนี้เวลาพูดคุยกับนางดูมีความอดทนมากกว่าเมื่อก่อนพอสมควร ส่วนเรื่องการปฏิบัติตามธรรมเนียมโจวกง* แม้จะไม่เหมือนกับที่นางคิดเอาไว้เลย แต่...แต่ว่าดูเหมือนในสมุทภาพก็สอนเอาไว้เช่นนั้นไม่ใช่หรือ

คงฝังจึงรีบอธิบายด้วยความร้อนใจ "เสด็จแม่ เมื่อเข้าตอกินอาหารเป็นป้อวี่ยังสืบขนมเกล็ดสีทองที่ข้าขอบที่สุดให้ตั้งหนึ่งชิ้น เขาดีกับข้า... ดีกับข้ามากเลยนะเพคะ"

อ๊ไฝยตีหน้าผากคงฝังอย่างแรงด้วยความแค้นใจที่นางไม่ได้ความเอาเสียเลย "เจ้านี่นะ! จะให้แม่สั่งสอนเจ้าอย่างไรดี เขาเป็นสามีของเจ้า ไม่ต้องพูดถึงแค่สืบขนมเกล็ดสีทองให้เจ้า ต่อให้เขาจะดีต่อเจ้ากว่านี้ สิบเท่าร้อยเท่าก็สมควรแล้ว! แม้กับเสด็จพ่อเลี้ยงเจ้าจนเติบโตใหญ่เหมือนไข่มุกที่ประคองไว้บนฝ่ามือ ก็กลัวว่าเจ้าจะต้องเป็นทุกข์เสียใจแม้สักน้อยนิด หรือว่าทำเพื่อให้เจ้าต้องไปอ่อนน้อมเอาใจบุรุษอื่นอย่างนั้นหรือ เจ้ามีฐานะอะไร ทำตัวให้มันได้เรื่องได้ราวกว่านี้หน่อยได้หรือไม่!"

ยิ่งพูดยิ่งโมโห นางลุกพรุดขึ้นด้วยอารมณ์คุกรุ่น ร้องเรียกข้าราชบริพารด้วยเสียงแหลมสูง "ใครก็ได้ ไปเรียกพระสวามีเผิงมา บอกว่าข้ามีเรื่องอยากจะทำกับเขา!"

* เจ้าปฏิบัติตามธรรมเนียมโจวกง เป็นความหมายแฝง หมายถึงมีความสัมพันธ์อันสามภรรยา มีที่มาจากสมัยราชวงศ์โจว โจวกงเป็นผู้กำหนดขนบประเพณีและพิธีกรรมต่างๆ รวมถึงพิธีแต่งงานที่ต้องคำนับฟ้าดินและญาติผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่าย จึงจะถือว่าได้แต่งงานกันอย่างถูกต้อง หากชายหญิงมีความสัมพันธ์กันทั้งๆ ที่ยังไม่ได้แต่งงานก็ถือว่าผิดประเพณี ชาวจีนจึงใช้คำว่า 'ปฏิบัติตามธรรมเนียมโจวกง' มาใช้กล่าวถึงสามีภรรยามีสัมพันธ์กันอย่างซื่อตรง

คังผิงเห็นว่ามารดาเธอจริงก็ร้อนใจจนกระพือเท้า "เสด็จแม่ นี่จะทรงทำอะไรเพคะ เฝิงป้ออวีดีกับข้ามาก ถ้าพระองค์ขึ้นกรานจะทำเช่นนี้ แล้ววันข้างหน้าข้ากับเฝิงป้ออวีจะอยู่ร่วมกันอย่างไรละเพคะ"

"กลัวแม่จะหาเรื่องเขาอย่างนั้นหรือ" อี้เพยถลึงตาใส่คังผิง เห็นพระธิดามีสีหน้าหวาดหวั่นลนลานก็ถอนหายใจหนักหน่วง พยักหน้ารับซ้ำๆ "ถ้าหากแม่ทำอะไรตรงไปตรงมาเหมือนเจ้าคงโดนผู้อื่นกินจนไม่เหลือกระดูกนานแล้ว! เจ้าวางใจได้ แม่จะถามเขา แม่ก็มีวิธีของตัวเอง ไม่ปล่อยให้เจ้าต้องลำบากใจ แต่แม่ก็ต้องบอกเจ้าเอาไว้อย่างหนึ่ง แม่ทุ่มเทสุดกำลังความคิดปกป้องเจ้าให้เติบโตใหญ่โดยไร้ทุกข์ไร้กังวล ไม่ใช่จะส่งเจ้าไปไหนอย่าทำตามใจชอบ เจ้าจำไว้เพียงว่าบนแผ่นดินนี้นอกจากเสด็จพ่อของเจ้าแล้ว เจ้าไม่ต้องสนใจมองหน้าใคร ไม่ต้องทนรับความไม่เป็นธรรมจากใครทั้งนั้น เจ้าให้เฝิงป้ออวีมาที่นี้ก่อน แม่จะดูว่าเขายังมีหนทางเยียวยาบ้างหรือไม่ ถ้าหากหมดหนทางเยียวยาจริงๆ จะได้ไม่ต้องถ่วงเวลาช่วงวัยแรกแย้มทั้งดงามของเจ้า คว้าโอกาสรีบหย่าร้างให้เร็วที่สุดแล้วหาพระสวามีใหม่เสียเถอะ"

คังผิงโมโหสุดขีดจนโวยวายลั่น "ถ้าหากทรงหาเรื่องเขา บิ๊บบให้เขาหย่าร้างกับข้าจริง ต่อไปข้าจะไม่แต่งงานอีกแล้ว จะเอาอย่างองค์หญิงในราชวงศ์ก่อนออกบวชเป็นแม่ชีไปเลยเพคะ!"

"เจ้า!" อี้เพยโกรธจัดจนคิ้วชี้เฉียงขึ้น ถลึงตาใส่พระธิดาอยู่ชั่วครู่ก็ห่มางเมินไม่สนใจนางอีก เพียงส่งเสียงเรียกคนข้างนอกว่า "ใครก็ได้หายหัวไปที่ใดกันหมดแล้ว!"

ไม่นานก็มีคนผู้หนึ่งเข้ามาตามเสียง กลับเป็นบุรุษผู้มีรูปร่างสูงโปร่ง

สง่างามดังหยก ทิวร่างแม่กลืนอายสูงศักดิ์ ไม่ใช่ชั้นที่หรือนางกำนัล
แต่อย่างใด เป็นอุ้งน่องตัวเอง

"เสด็จแม่" อุ้งอังก้าวเข้ามาถวายพระพรอียะ

อียะเห็นหน้าพระโอรส ความโกรธเกรี้ยวก็ยิ่งพลุ่งพล่านขึ้นมา
นางหิวระแยะยับยั้งติดกันหลายคำ "เจ้าจะมาหาแม่อีกด้วยเหตุใดกัน
จะมาให้แม่โมโหเจ้าจนขาดใจตายไปเลยใช่หรือไม่ เช่นนั้นเจ้ารีบไปหาเชือก
มารัดคอแม่ให้ตายเร็วๆ เลยดีกว่า ให้แม่ตายอย่างสาแก่ใจ จะได้ไม่โดน
มิดเชื่อนเนื้ออย่างข้าๆ ไม่เว้นแต่ละวันเช่นนี้"

อุ้งอังกับคังผิงพอได้ยินคำนี้ก็ตกใจจนหน้าเปลี่ยนสี อุ้งอังก้มกับ
คุกเข่าลงดังโครม แล้วคลานเข้าไปถึงตรงหน้าอียะพร้อมกล่าวขอขมาว่า
"เสด็จแม่! ลูกสำนึกผิดแล้ว ลูกไม่ควรละเลยคำสั่งของเสด็จแม่ ทำอะไร
ตามใจตัวเอง แต่เรื่องนี้จะโทษจิ้งเออร์ได้อย่างไร ที่ผ่านมานางก็ดื่มน้ำแกง
เลี้ยงบุตรไม่เคยขาด ก็มีแค่ครั้งนี่ที่ไปพักคฤหาสน์ของกับลูก หลงลืมไป
ครั้งเดียวถึงได้ตั้งครรรขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว เมื่อคืนหลังท่านส่งยาขับครรร
ไปให้ นางก็ยกดื่มโดยไม่ถามอะไรสักคำ ครึ่งคืนหลังนอนปวดท้องทั้งคืน
ลูกเฝ้าดูอยู่ข้างๆ หัวใจเจ็บปวดตั้งมิดกรีดเชื่อน เสด็จแม่ เรื่องนี้จะว่าไปแล้ว
ก็เป็นความผิดของลูกเอง จิ้งเออร์นางมีส่วนผิดตรงที่ใดกันพะยะค่ะ"

พออียะได้ยินคำนี้ สีหน้าก็เปลี่ยนไป เอ่ยถามเรียบๆ ว่า "นาง
ดื่มยาขับครรรเองจริงหรือ"

อุ้งอังก้มศีรษะต่ำลงและเจ็บปวด "จะว่าไปแล้วนี่เป็นทั้งลูกคนแรก
ของจิ้งเออร์ แล้วก็ยังเป็นลูกคนแรกของลูกด้วย แต่กลับมาไม่ถูกเวลา
เอาเสียเลย"

อี่เพยอุดให้อู่อ่องลุกขึ้นมาด้วยสีหน้าบึ้งตึง "พวกเจ้ายังหนุ่มยังสาว ขายารองคังก็ร่างกายแข็งแรงมาแต่ไหนแต่ไร วันข้างหน้ายังต้องกลัวว่า จะไม่มีบุตรสายรองหรือไม่เล่า อีกเดี๋ยวก็นำพวกหลิวเฉวียนนำของดีจาก ในคลังเก็บของส่งไปให้ขายารองคังบำรุงร่างกาย พักรักษาตัวให้ดีสักระยะ อย่าได้ทิ้งอะไรเรื้อรังเอาไว้ก็พอแล้ว เรื่องนี้ต้องปิดบังให้รัดกุมหน่อย อย่าปล่อยให้หาเหยียนรู้ได้ อีกสิบวันพวกเจ้าสองคนก็จะแต่งงานกันแล้ว ถ้าหากยังเหลือร่องรอยอะไรเล็ดลอดไปให้นางมองเห็นเข้าคงจะไม่ได้"

อู่อ่องลุกขึ้นยืน มัวแต่ยืนนิ่งอยู่กับที่อย่างตกตะลึงจนกระทั่งคังผิง มากระตุกแขนเสื้อเตือนเขา "เสด็จแม่พูดกับท่านอยู่นะ" เขาถึงได้สติ กลับคืนมา ส่งเสียงขานรับด้วยสภาพจิตใจหดหู่

อี่เพยมองหน้าพระโอรส จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้เรื่องหนึ่ง เอ่ยตักเตือนว่า "เจ้าจะชอบขายารองคังเพียงใด สุดท้ายก็เป็นแค่ขายารองคนหนึ่ง อยากรู้ก็ควรปิดบังความรู้สึกไว้บ้าง ใยต้องลำบากยกย่องนางไปทุกเรื่อง ด้วย ช่วงนี้บิดาของนางได้เลื่อนตำแหน่งจากผู้บัญชาการทหารเป็นเจ้าเมือง เป็นเพราะเจ้าใช้เส้นสายอยู่เบื้องหลังหรือไม่"

อู่อ่องนิ่งอึ้งไปชั่วขณะไม่คิดว่าอี่เพยจะถามเช่นนั้น จากนั้นส่ายหน้า ปฏิเสธทันที "เรื่องนี้ลูกไม่มีส่วนร่วมมาตั้งแต่ต้น อาจเป็นคังเฉิงจื่อ เสาะหาเส้นสายเองก็เป็นไปได้พะยะค่ะ"

"มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ" อี่เพยขมวดคิ้วด้วยความสงสัย "ถ้าหาก ในราชสำนักไม่มีคนอุ้มชู เพราะอะไรถึงได้เลื่อนตำแหน่งรวดเร็วปานนี้ ทางที่ดีเจ้าลองไปสืบดูหน่อย"

อู่อ่องเอ่ยว่า "ลูกให้คนไปสืบมาแล้ว ดูเหมือนจะใช้เส้นสายของ

เสนาบดีหวัง โดยรวมไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง ลูกก็เลยไม่ได้ใส่ใจเท่าไร"

"เส้นสายของเสนาบดีหวังใช้จะเดินผ่านกันง่ายตายป่านี่เชียรวรี" อีเพีย
ยังคงสงสัยไม่หาย "ต่อให้ไม่ใช่ฝีมือของเจ้า แต่อย่างไรก็น่าจะปรามเขา
เอาไว้บ้าง คงไม่เหมาะถ้าหากจะให้บิดาของชาयरองในวังอ่องคนหนึ่ง
มีอำนาจวาสนาสูงเกินไป อาจจะนำเรื่องวุ่นวายมาให้ในภายหลังได้"

กล่าวจบอีเพียก็ใช้น้ำเสียงเน้นหนักเพื่อตักเตือน "เชื่อแม่เถอะ
ไปตรวจสอบดู เรื่องนี้ไม่มีทางเรียบง่ายอย่างที่คิด"

ความคิดของอู่อ่องยังคงจดจ่ออยู่กับใบหน้างามล้ำชัดเชียวของ
ชาयरองสกุลคัง เขากล่าวตอบอย่างขอไปที

"ลูกทราบแล้วพะยะค่ะ"

คังผิงกับเผิงป้อวีร่วมงานเลี้ยงช่วงค่ำในวังหลวงแล้วถึงจากไป

เมื่องานเลี้ยงเลิกกรา ลินเชียวส่งฉวีขึ้นเหยากลับวังหลังอ่อง
หลังประคองนางลงจากรถม้าแล้วตนเองกลับไม่ตามเข้าไปด้วย เพียง
กล่าวกับนางที่หน้าประตูว่า "ข้ามีนัดกับองค์รัชทายาทว่าช่วงค่ำจะไป
ดื่มสุรากัน คงจะกลับดึก เจ้าก็รีบเข้านอนเร็วๆ เสีย ไม่ต้องรอข้า"

ดื่มสุรากับองค์รัชทายาท?

นางสบตาลิ้นเชียวชั่วครู่ ก่อนจะค่อยๆ เข้าใจกระจ่างและพยักหน้ารับ
ด้วยความรู้เท่าทัน นำเสื้อคลุมกันลมส่งให้เขาแล้วเอ่ยว่า "ได้เจ้าค่ะ อากาศ
เริ่มหนาวเย็นลงทุกทีแล้ว ถ้าหากดื่มมาก ท่านก็อย่าขี้เมาเลย"

"เข้าใจแล้ว" ลินเชียวมองเห็นความกังวลที่ซ่อนอยู่ในดวงตาฉวีขึ้นเหยา
อย่างชัดเจน เขายกมือขึ้นจับปอยผมทัดหูให้นางพร้อมกระซิบบอกแผ่วเบา

"วางใจเถิด"

หัวคิ้วขมวดมุ่นของฉวีขึ้นเหยาคลายออกเล็กน้อย นางไม่เอ่ยอะไรออกมาอีก หันหลังเดินกลับเข้าวังอ้อมไป

ลินเชียวมองเงาร่างของฉวีขึ้นเหยาจนกระทั่งหายลับไปตรงประตูถึงพลิกกายกระโดดขึ้นหลังม้า นำพวกฉางหรงออกเดินทาง

หลังคังผิงกลับไปแล้ว ฮองเต็กก็เสด็จไปที่ตำหนักหยงโซ่ว เฟิงจะประทับและจะตรัสถามเรื่องงานแต่งของคังผิงเมื่อวาน หมี่กงกงก็นำอวี๋รุ่ยสุ่ยหัวหน้าสำนักหมอลงงเดินเข้ามา

เมื่อถวายบังคมเรียบร้อยแล้ว หมี่กงกงก็เข้ามากราบทูลฮองเต็กด้วยสีหน้าวิตกกังวล

"ฝ่าบาท หมอลงงอวี๋ได้ตรวจอาการของนางข้าหลวงรวมถึงนางกำนัลที่ไอบ่างหนักในขณะนี้แล้ว อาการของพวกนางหลายคนเหมือนกัน ไม่มีผิผื่น มีเค็ดกลางว่าจะเป็นโรคปอดดำ เนื่องจากเรื่องนี้ใหญ่หลวงนัก หมอลงงอวี๋มีความเห็นว่าต้องระงับรอบคอบอย่างยิ่ง จึงตั้งใจมากราบทูลให้ทรงทราบเอาไว้พะย่ะค่ะ"

"โรคปอดดำ?" ฮองเต็กกับอู่เฟยสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย มองไปทางอวี๋รุ่ยสุ่ย "หมอลงงอวี๋ตรวจแน่ชัดแล้วหรือ"

อวี๋รุ่ยสุ่ยประสานมือโดยไม่มีท่าทีประหลาดนลาน กราบทูลไปว่า "ช่วงนี้กระหม่อมตรวจอาการให้คนในวังที่ล้มป่วยหลายคนอย่างต่อเนื่อง ในบรรดาพวกนางทั้งหมด ผู้ที่พบอาการเป็นคนแรกก็คือนางข้าหลวงฉิน หลังหมอลงงหวงจับชีพจรให้นางข้าหลวงฉินแล้วจัดเทียบยาให้ตาม

อาการป่วยโรคไข้หวัดทั่วไป ไม่คาดคิดว่านางข้าหลวงฉินกิงยาไปได้
 ครึ่งเดือน นอกจากอาการเจ็บคอจะไม่ดีขึ้นแล้วกลับมีเสมหะปนเลือด
 เพิ่มมาด้วย องค์รัชทายาทเห็นดังนั้นทรงร้อนพระทัยอย่างยิ่ง สั่งให้
 กระหม่อมมารับหน้าที่ตรวจรักษาแทน ตั้งแต่ต้นที่กระหม่อมเริ่มตรวจอาการ
 ก็สงสัยว่านางข้าหลวงฉินอาจล้มป่วยเป็นโรคปอดล้า และสิ่งที่ทำให้
 กระหม่อมยิ่งเป็นกังวลก็คือผ่านไปอีกไม่กี่วัน ในวังก็มีคนป่วยที่ไอหนัก
 เพิ่มต่อเนื่องสักราย ซึ่งบังเอิญอย่างยิ่งว่าพวกนางหลายคนนี่ก่อนจะล้มป่วย
 ล้วนเคยสัมผัสใกล้ชิดกับนางข้าหลวงฉิน กระหม่อมจึงลองจัดเทียบยา
 รักษาโรคปอดล้าโดยเฉพาะให้นาง นางดื่มยาติดต่อกันสองวัน อาการ
 เริ่มทุเลาลงบ้าง ยิ่งทำให้ได้ข้อสรุปชัดเจน ฝ่าบาท พระชายา นางข้าหลวงฉิน
 ล้มป่วยด้วยโรคปอดล้าอย่างไม่ต้องสงสัยพะยะค่ะ"

"เป็นโรคปอดจริงหรือ" อีเฟยมองอวี๋ร่วสู้อยู่ด้วยความร้อนรน
 "หมอลหวงอวี๋โรคนี้รักษาได้หรือไม่ คงไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงกระมัง"

อวี๋ร่วสู้อยู่ไม่ได้เงยหน้าขึ้น ค้อมกายลงกราบทูลตอบ "นางข้าหลวงฉิน
 อายุยังน้อย อีกทั้งพบอาการช่วงแรก เพียงแค่กินยาตามเวลา ดื่มน้ำแกง
 บำรุงร่างกายทุกวันไม่ขาด พักผ่อนให้ดี อีกประมาณครึ่งปีก็ไม่มีอะไร
 น่าเป็นห่วงแล้ว เพียงแต่โรคปอดล้านี้สามารถแพร่สู่ผู้อื่นได้ ถ้าหาก
 นางข้าหลวงฉินอยากพักรักษาตัว เกรงว่าคงไม่เหมาะจะอยู่ในวังต่อ เพื่อ
 เลี่ยงไม่ให้โรคนี้แพร่กระจายสู่คนในวัง โดยเฉพาะปกติแล้วนางข้าหลวงฉิน
 จะทำงานอยู่ในตำหนักหย่งโซ่ว ถ้าหากเป็นเช่นนั้นต่อไปกลัวว่าจะกระทบถึง
 พระวรกายของพระชายาได้"

ฮ่องเต้กับอีเฟยได้ยินดังนั้น คนแรกที่นึกถึงกลับเป็นองค์รัชทายาท

"ให้นางออกจากวังไปเถอะ" ฮ่องเต้ตัดสินพระทัยขับไล่แล้วตรัสว่า "ให้กลับจวนจึงให้ไหวไปพักรักษาตัวครึ่งปี รอให้อาการป่วยของนางหายดีแล้วค่อยว่ากัน"

เมื่อตรัสจบก็ทรงโบกพระหัตถ์สั่งอัครวิรวัตรผู้สี่ยกกับหมื่นกงให้ถอยออกไป แต่ยังสั่งกำชับว่า "นอกจากนางข้าหลวงฉินแล้ว นางกำนัลอีกหลายคน ที่ล้มป่วย พวกเจ้าก็จัดการไปพร้อมกันเลย เรงย้ายพวกนางออกจากวังไปโดยเร็ว"

คนทั้งสองน้อมรับพระบัญชาแล้วถอยออกจากตำหนัก ต่างฝ่ายต่างแยกย้ายไปเตรียมการ

อู่เฟยเผยสีหน้าลำบากใจ มองสีพระพักตร์ฮ่องเต้ มีท่าทีอยากจะกล่าวอะไรอยู่หลายครั้งแต่ก็เงียบไป

ฮ่องเต้ทรงเหลือบเห็นเข้าจึงเลิกพระขนงขึ้นเล็กน้อยตรัสถามว่า "เป็นอะไรไป อยากจะพูดอะไรหรือ หืม?"

คิ้วเรียวงามของอู่เฟยขมวดมุ่น "กลัวว่าองค์รัชทายาทจะไม่ยอมให้อาหยวนออกจากวัง ตอนนี้เขากับอาหยวนกำลังรักกันหวานซึ้งอยู่เลยนะเพคะ"

ฮ่องเต้ทรงแค้นเสียงขึ้นจุก "เขาเป็นองค์รัชทายาท เกี่ยวพันถึงอนาคตของบ้านเมือง ใ้ว่าทุกเรื่องจะตามใจเขาได้เสียเมื่อไร อาหยวนล้มป่วยเป็นโรคอื่นก็แล้วไปเถอะ แต่นี้กลับเป็นโรคปอดดำ ประมาทไม่ได้ แม้แต่บัดเดียว ถ้าหากแพร่ไปติดเขาด้วยจะทำอย่างไร เราตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว วันพรุ่งนี้จะให้อาหยวนออกจากวัง ถ้าเขากล้าทำตัวเลอะเลือน เราจะสั่งสอนเขาให้รู้เรื่องเอง ไม่มีทางให้ท้ายเขาแน่ คิดว่าเขาคงไม่ถึงขั้นเลอะเลือน

จนไม่เข้าใจความหวังดีของเรา เจ้าไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก"

อีเฟย์ไม่พูดจาให้มากความอีก นางหันไปหยิบหมอนรองใบหนึ่ง มาวางซ้อนหลังเอนให้ฮ่องเต้พลงกล้าวด้วยเสียงนุ่มนวลว่า "ทรงเหนื่อย มาทั้งวันแล้ว เอนพระวรกายพักผ่อนสักครู่จะพะคะ"

ฮ่องเต้ทรงปล่อยให้อีเฟย์ปรนนิบัติ เอนพระวรกายลงบนตั่ง หมุน นับลูกประคำในพระหัตถ์ ทรงท่องบทสวดแผ้วเบาพักหนึ่งก็ตรัสด้วย พระสุรเสียงราบเรียบว่า "ให้นางพักรักษาตัวไปครึ่งปีก่อน ถ้าหากถึงเวลานั้น อาการป่วยหายขาดและองค์รัชทายาทยังหมั่นจะแต่งกับนางเท่านั้น ก็ไม่ต้องเลือกชายรัชทายาท ถ้าหากเด็กคนนี้ร่างกายไม่อาจหายดี ตัวเลือกชายรัชทายาทคงต้องหารือกันให้ดีอีกครั้ง อย่างไรก็ตามก็อาจเลือกสตรีที่สุขภาพไม่แข็งแรงสมบูรณ์มาเป็นมรรยาโยวเออร์ สองฝ่ายจิตใจตรงกัน สำคัญก็จริง แต่การใช้ชีวิตร่วมกันยาวนานจะขาดไปได้หรือไม่ควรปล่อยให้ โยวเออร์ทำอะไรตามใจตัวเอง เขายังเยาว์วัยอาจเลอะเลือน พวกเราจะทำร้ายเขาไปทั้งชีวิตไม่ได้"

อีเฟย์รีบกราบทูลตอบ "ฝ่าบาทตรัสได้ถูกต้องแล้ว พระองค์มีพระทัย ตั้งบิดาผู้เมตตาต่อองค์รัชทายาท กับอาหยวนก็ทรงปรานีอย่างที่สุดแล้ว คงต้องดูว่าเด็กคนนี้จะมีความสนาหรือไม่พะคะ"

ฉินหยวนไอโซลกเสียงดังราวกับสะเทือนฟ้าดินออกมาพักหนึ่ง นางรู้สึกว้าวไแรงจนปอดเกือบจะหลุดออกมาด้วยซ้ำ กว่าจะหยุดไ้ได้ ไม่ใช่เรื่องง่าย นางกุมหน้าอกที่ปวดแปลบอย่างอ่อนแรง ยังคงหอบหายใจ อยู่เช่นนั้น

จนกระทั่งเริ่มผ่อนคลายลง ฉินหยวนจึงขยับลุกขึ้นมา นั่ง ยกขามยาบนหัวเตียงมาดื่ม จู่ๆ ก็มีเสียงคนเคาะขอบหน้าต่างสองครั้ง พร้อมเสียงเรียกจากด้านนอก

"อาหยวน" เป็นเสียงของศรีษทายาท

ฉินหยวนชะงักไปเล็กน้อย นางดื่มยาด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกต่อไป รจนกระทั่งองค์ศรีษทายาทเรียกติดกันหลายคำ ถึงได้ใช้ผ้าเช็ดปากขานรับด้วยเสียงแผ่วเบา "โยวหลาง"

องค์ศรีษทายาทได้ยินเสียงขานรับอย่างอ่อนแรง ความรู้สึกผิบนใบหน้ายิ่งฉายชัดกว่าเดิม รีบตอบกลับว่า "อาหยวน เมื่อครู่ข้าถามอวีร์วี่สุ่ยมาอย่างละเอียดแล้ว โรคที่เจ้าเป็นอยู่แค่พักรักษาตัวให้ดีขึ้นก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง เจ้าไม่ต้องกังวล วันพรุ่งนี้กลับจวนโหวไปแล้ว วางใจดูแลตัวเองให้ดีก็พอ อยากจะกินอะไรจะใช้อะไรข้าจะเตรียมให้เจ้าทุกอย่าง ขอแค่มีเวลาวางข้าจะไปเยี่ยมเจ้า เสด็จพ่อตรัสไว้แล้ว รอให้เจ้าหายป่วยก็คงจะใกล้เวลาออกทุกข์ ถึงตอนนั้นก็พระราชทานสมรสให้พวกเราได้พอดี"

ฉินหยวนฟังไปพลางปิดผ้าในมืออย่างเชื่องช้าไปพลาง พังจบแล้วยังใช้ผ้าปิดปากเอาไว้ เอยด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง "โยวหลาง ท่านไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยถึงเพียงนี้ พอข้ากลับจวนไปจะดูแลตัวเองเป็นอย่างดี"

องค์ศรีษทายาทมีสีหน้ารักใคร่สงสารเต็มเปี่ยม "ตอนนี้นี้จวนของเจ้าไม่มีผู้ใหญ่ที่ควบคุมดูแลอะไรได้สักคน บ่าวไพร่ในจวนอาจจะไร้ระเบียบ กฎเกณฑ์ไปบ้าง วันพรุ่งนี้ข้าไปส่งเจ้ากลับจวน แล้วจะส่งคนในวังที่ใช้งานได้ไปปรนนิบัติเจ้าด้วย มีพวกเขาคอยชมเฝ้าไว้ คิดว่าบ่าวในจวนคงจะปรนนิบัติเจ้าด้วยความเอาใจใส่อย่างเต็มที่ ไม่ปล่อยให้เจ้าต้อง

น้อยเนื้อต่ำใจ"

จินหยวนเลิกคิดเรียวยาวขึ้นด้วยความเบื่อหน่าย ยืนนิ้วออกไปลากได้บนกระดาดติดหน้าต่าง กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานจริงใจ "เช่นนั้นคงต้องรบกวนท่านแล้ว"

องค์รัชทายาทยืนนิ้วมาแตะปลายนิ้วของจินหยวนผ่านกระดาดหน้าต่างตอบนางอย่างนุ่มนวล

"ระหว่างเจ้ากับข้าไยต้องมีคำขอบคุณเกรงใจกัน ข้าแค่หวังว่าเจ้าจะหายดีในเร็ววันแล้วรีบกลับมา"

วันรุ่งขึ้นฟ้ายังไม่ทันสว่างสายลมเหนือก็โชยพัด หนาวเหน็บจนกายสั่นสะท้าน สภาพอากาศหม่นมัวอึมครึม จินหยวนเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้วก็มีคนในวังที่องค์รัชทายาทเตรียมไว้กลุ่มใหญ่คอยดูแลเพื่อย้ายออกจากตำหนักหย่งโชว

แม้จะต้องออกจากวังเพราะล้มป่วย แต่ว่าองค์รัชทายาทเอาใจใส่และให้เกียรติจินหยวนมาตลอด ไม่มีผู้ใดกล้าเฉยชาต่อนาง และยังไม่กล้าเผยความรังเกียจหวาดกลัวว่าจะติดโรคปอดล้าสักนิด ทุกคนต่างปรนนิบัตินางอย่างขยันขันแข็งและตั้งอกตั้งใจ ไม่กล้าประมาทเลินเล่อ

เมื่อมาถึงประตูหลังเขียว บังเอิญมีรถม้าคันหนึ่งมาจอดหน้าประตูวัง จินหยวนจับมือสาวใช้ก้าวลงมาจากเกี้ยว กระชับเสื้อคลุมกันลมขนจิ้งจอกตัวหนานุ่ม นางมองปราดไปแวบเดียวก็จำได้ว่าเป็นรถม้าวังหลังห้อง จึงชะงักฝีเท้าแล้วแอบมองม่านรถม้าคันนั้นเนียนๆ

ไม่นานนักก็มีบ่าวไพร่ไปเปิดม่านประตูรถม้าขึ้น ก่อนจะมีคนนาม

สวมเสื้อขนเดียว* พร้อมหมวกคลุมจากผ้าไหมทอดิ้นเงินดั้นทองสีขาวหิมะ เสื้อขนเดียวตัวนี้ไม่มีสีสันอื่นใดเจือปนเลยแม้แต่นิดเดียว เป็นของล้ำค่า ชื่อเสียงเลื่องลืออยู่หรรอกแต่กลับเลือกคนสวมใส่เสียเหลือเกิน แล้วคนงามผู้นี้ก็มีผิวขาวดั่งหิมะรูปโฉมดั่งบุปผา เมื่อสวมเสื้อขนเดียวตัวนี้ ยิ่งขับเน้นความงามเด่นชัด สมกับที่คนงามและอาภรณ์รวมเป็นหนึ่งโดยแท้

ฉินหยวนเพ่งมองชัดเจนก็เห็นว่าเป็นฉวีซิ่นเหยา

ฉวีซิ่นเหยาลงจากรถม้า ไม่สนใจมองฉินหยวน เพียงแค่อุ้มแล้วหันไปมองไฉ่ผิงกับไฉ่โยว "ร้อนจริง ข้าก็บอกแล้วว่าอาภรณ์ชิ้นนี้หนาเกินไป เวนกุก็ยังบังคับให้ข้าใส่ให้ได้"

น้ำเสียนางรำเรงเบิกบานพร้อมรอยยิ้มบางๆ พอได้ยินกับหูแล้วราวกับกระดิงยามสายลมโชยอ่อนพัดผ่าน

ฉินหยวนเผยสีหน้ายิ้มแย้ม ก้าวออกไปข้างหน้าหลายก้าวแล้วหยุดชะงักอยู่กับที่อย่างขลาดกลัว "ซาयाชื่อจื่อ"

ฉวีซิ่นเหยาหันหน้ากลับมา เห็นว่าเป็นฉินหยวนรอยยิ้มก็ยังไม่จางหายไปเอ่ยทักทายว่า "ได้ยินว่าเจ้าล้มป่วยหรือ"

ฉินหยวนเอาผ้าเช็ดหน้าปิดปากไอลหลายครั้ง ก่อนจะเอ่ยตอบ "ต้องโทษที่ร่างกายข้าสู้ไม่ไหว ตอนนี้จำต้องกลับไปอยู่จวนโหว ไม่อาจอยู่ปรนนิบัติเฝ้าได้เหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว"

ฉวีซิ่นเหยาร้องอุทานแสดงความแปลกใจคำหนึ่ง เดินเข้าไปใกล้อีกสองสามก้าว สังเกตสีหน้าของนางอย่างละเอียด "น่าเสียดายจริงๆ อยู่ดีไม่ว่าดีก็ล้มป่วยด้วยโรคเช่นนี้ กลับไปพักรักษาตัวเดี่ยวอาการก็ดีขึ้นเอง"

* เดียว เป็นคำเรียกสัตว์ตระกูลมิงก์ เฮอร์มิน เซเบิล และมาร์เทิน ขนหนานุ่มมีค่ามาก มักใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มกันหนาว

ระหว่างที่เอ่ยตอบ สายตานางจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของฉินหยวน ตลอดเวลา แม้ว่าสีหน้าจะประดับรอยยิ้มแต่แววตากลับเรียบนิ่งยิ่ง

ฉินหยวนปล่อยให้ฉวีชื่นเหยาตรวจสอบสำรวจตามใจ นางยิ้มน้อยๆ พลางกล่าวว่า "ขอบคุณชายาชื่อจื่อที่ห่วงใย" ยังไม่ทันกล่าวจบก็รู้สึกคันคอ ขึ้นมาอีก จึงไอโพลกใสฉวีชื่นเหยาขึ้นมาจะทันหัน ผ่านไปพักหนึ่งเหมือน นึกขึ้นได้ว่าลืมใช้ผ้าปิดปาก จึงรีบเอาผ้าปิดปากไว้ด้วยใบหน้าแดงก่ำ ในขณะที่เดียวกันก็ส่งสายตาออกกัยไปทางฉวีชื่นเหยา

ฉวีชื่นเหยาเห็นทุกอย่างชัดเจน เผยรอยยิ้มเย้ยหยันออกมาทันใด รอให้นางหยุดไอแล้วกดเสียงลงต่ำเอ่ยว่า "ได้ยินว่าช่วงนี้ในเมืองฉางอัน มีโจรผู้ร้ายออกอาละวาด ทั้งยังเลือกปล้นทรัพย์สินของบ้านที่มีสตรีรูปโฉม งดงามโดยเฉพาะ อาหยวน หลังเจ้ากลับจวนไปแล้วจะต้องดูแลปิดประตู หน้าต่างให้ดี อย่าปล่อยให้โจรผู้ร้ายพวกนี้หมายตาได้ละ"

ฉินหยวนเอามือกุมหน้าอกผ่นลมหายใจให้สงบลงอยู่ พอได้ยินดังนั้น ร่างกายพลันแข็งเกร็ง ใบหน้าแดงก่ำขึ้นมาอีก นางกล่าวด้วยน้ำเสียง ขลาดกลัวว่า "ชายาชื่อจื่อพูดจ่าน่ากลัวยิ่งนัก แต่อย่างไรจงครีษทายาท กลัวว่าข้าอยู่คนเดียวในจวนจะอ้างว้างเกินไป ก็เลยส่งข้ารับใช้ส่วนหนึ่ง ไปคอยดูแลข้าที่จวนแล้ว ข้าคิดว่าต่อให้โจรผู้ร้ายพวกนั้นจะใจกล้าบ้าบิ่น เพียงใด ก็คงไม่กล้าทำอะไรทั้งที่มีคนขององค์รัชทายาทระมัดระวังเจ้าคะ"

ฉวีชื่นเหยาแสวงเลิกลึกคิดว่าทำท่าว่าเข้าใจทุกอย่างแล้ว ก่อนจะเอ่ยขึ้น ยิ้มๆ "เกือบลืมไปแล้วว่าองค์รัชทายาทคอยดูแลเจ้ามาแต่ไหนแต่ไร จะถึงมือคนอย่างข้าเข้าไปยุ่งเรื่องผู้อื่นได้หรือ นี่ก็สายมากแล้ว ข้ายังต้อง เข้าวังไปขอคำชี้แนะจากพระชายาอู่ไผ่อีกหลายเรื่อง คงไม่รบกวนเจ้า

เดินทางออกจากวังแล้ว"

จากนั้นก็เดินนำบ่าวไพร่เข้าวังไป

ฉินหยวนมองตามเงาหลังของฉวีขึ้นเหยา แววดาสะท่อนประกาย
เย็นเยียบมีดมนทีละน้อย นางยืนนิ่งอยู่ที่เดิมพักใหญ่ถึงได้ปล่อยให้บ่าวไพร่
ประคองขึ้นรถม้า

เมื่อฉินหยวนนั่งลงเรียบร้อยแล้ว รถม้าก็เริ่มเคลื่อนตัววิ่งไปข้างหน้า
ห่างไกลจากกำแพงสูงตระหง่านของวังหลวงมากขึ้นทุกขณะ มุ่งไปสู่
ถนนที่คึกคักรุ่งเรืองของฉางอัน

รถม้าวิ่งอ้อมมาเกือบครึ่งค่อนเมือง ฉินหยวนเลิกฝ้ามามองออกไป
ข้างนอกก็เห็นเบื้องหน้าอีกไม่ไกลเป็นตรอกซอกซอยนที่ต้งของจวนจึงให้โหว
เมื่อรู้ว่าใกล้จะถึงจวนของตนเองแล้วจิตใจจึงรู้สึกสงบนิ่ง นางหลับปาก
เล็กน้อยก่อนปล่อยม้านลงช้าๆ

ลมหนาวพัดกรูเข้ามาในรถม้าขณะที่นางปล่อยม้านลง กระตุ้นให้นาง
ไอโซลกลอย่างรุนแรงขึ้นมาอีก สาวใช้ข้างกายรีบช่วยลูบหลังให้นางแล้ว
หยิบยาตมขวดเล็กออกมาจากห่อผ้าส่วนตัว ถูจ่อที่ปลายจมูกให้ฉินหยวน
สูดดม

แม้ว่ากลิ่นยาในขวดค่อนข้างเจือจางแต่แฝงด้วยกลิ่นฉุนแสบจมูก
ถ้าหากเป็นยามปกติ ฉินหยวนจะต้องทนไม่ไหวจามไม่หยุดแน่นอน
แต่ตอนนี้กลับส่งผลดีกับอาการป่วยของนางอย่างประหลาด นางสูดดม
อยู่ชั่วครู่ กลิ่นหอมเย็นสดชื่นหลังไหลเข้าไปในโพรงจมูก พริบตาขึ้นในอก
รู้สึกอบอุ่นขึ้นไม่น้อย อาการไอก็ทุเลาลงตามไปด้วย

นางค่อยๆ สงบลงหายใจลงได้ รับขวดยามาหมุนเล่นในมือ คิดอย่าง

ไม่ใช่ใจนัก นางได้ยินมานานว่าวิชาแพทย์ของอวีร์วู้ส่วยแตกฉานลึกซึ้ง
ชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วหล้า มาวันนี้ดูท่าจะสมดังคำเล่าลือ วันข้างหน้าให้เขา
ช่วยรักษาคนพอดลายความกังวลใจไปได้บ้าง

พอมาถึงหน้าประตูจวน บ่าวไพร่เก่าแก่กลุ่มใหญ่ในจวนจึงให้โหว
มายืนเรียงแถวเฝ้ารออย่างเงียบๆ อยู่ก่อนแล้ว เนื่องจากไม่ได้พบหน้าคุณหนู
มานาน จึงมีบ่าวหญิงหลายคนขอบตาแดงเรื่อ

ฉินหยวนเดินเข้าจวนมาแล้วก็อดชะลอฝีเท้าให้ช้าลงไม่ได้ นาง
เดินไปพลางมองสำรวจรอบด้านไปพลาง เห็นว่าทุกอย่างในจวนไม่มีอะไร
เปลี่ยนไปเลย ยังคงสภาพเหมือนเดิมไม่มีผิดเพี้ยน มองแล้วรู้สึกใกล้ชิด
สนิทใจ จึงหันไปกล่าวกับพ่อบ้านใหญ่ด้วยความพอใจ

"ช่วงที่ผ่านมาี่รับกว่นเจ้าแล้ว"

พ่อบ้านใหญ่มีเสียงสะท้อนอยู่ในลำคอ แม้กระทั่งเอ่ยปากยังไม่กล้า
พอไปถึงเรือนใน ฉินหยวนไม่รีบร้อนกลับห้องของตนเองแต่ตรงไป
ที่ห้องหลักก่อน

การตกแต่งภายในห้องหลักยังเหมือนก่อนที่นางจะไปทุกประการ
กล่าวให้ถูกต้องก็คือตั้งแต่มารดาจากไป บิดาเพียรพยายามรักษาทุกอย่าง
เอาไว้ ตลอดเวลาสิบสี่ปีเต็มยังคงเสมอต้นเสมอปลาย

นางเดินไปนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ยกมือลองสัมผัสดูว่าบนคันท่อน
ยังมีฝุ่นเกาะบ้างหรือไม่ มองใบหน้าที่ว่ากันว่าละม้ายคล้ายคลึงมารดา
อย่างยิ่งในคันท่อนแล้วหันหลังกลับไปอย่างเบือนหน้า เดินมาหยุดตรง
ริมหน้าต่างที่ตั่งแจกันเคลือบทรงสูงเพรียวคู่หนึ่งเอาไว้

จนกระทั่งเดินสำรวจดูทุกมุมครบแล้วถึงได้รับรูปสามดอกจาก

ปาวไพร่ คุณเขาลงหน้าป้ายวิญญาณที่ตั้งบูชาอยู่ในห้องหลัก ถือรูป
มองป้ายวิญญาณอย่างเงยบังน

หลังจากผ่านไปเนิ่นนาน ก็ค่อยๆ ค้อมกายลงโขกศีรษะกับพื้น
โดยแรง

ยามค่ำคืนหลังจากอาบน้ำเสร็จ พอกินอาหารแล้วฉินหยวนก็นอนลง
บนเตียง

เวลาอยู่ในวังหลวงมีเรื่องต้องคิดวางแผนมากเกินไป ในสืบคืบจะต้อง
มีสามคืนที่นอนไม่หลับ วันนี้ได้กลับจวนแล้ว นับว่าถอดเกราะป้องกันในใจ
ลงได้ จึงนอนหลับอย่างเต็มอิมทั้งคืนเสียที

พอนางหลับตาลง ขณะเตรียมตัวเข้าสู่ห้วงนิทรา พลันนึกถึง
ภาพเหตุการณ์ตอนพบฉินเหยาที่หน้าประตูวังเมื่อช่วงเช้าตรู่จนต้อง
ลืมตาขึ้นมาอีกครั้งด้วยความไม่สบายใจ

สตรีนางนั้นพูดจาแปลกพิกล หรือว่านางจะพบอะไรเข้าแล้ว

ใจผู้ร้าย?

เหตุโดยอยู่ดีๆ เมืองฉางอันถึงได้มีใจผู้ร้ายปรากฏตัวขึ้นมาได้ นาง
แสวงทำตัวลึกลับตบตาหรือว่ามีคณนัยอะไรแอบแฝง

ฉินหยวนคิดทบทวนอยู่ครู่หนึ่งก็ชำเลื่องมองออกไปนอกหน้าต่าง
นางรู้สึกวางใจมากขึ้น ตอนนั้นนอกจวนมีคนที่องค์รัชทายาทส่งมาคอยเฝ้า
เอาไว้ ไม่ว่าเรื่องใจผู้ร้ายจะเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องโกหก คงมีความเคารพ
ยำเกรงบารมีของราชวงศ์ ไม่มีทางถึงขั้นกล้าคิดชั่วบุกเข้าจวนจึงให้ไหวแน
พอดิดได้เช่นนั้นนางก็พลิกตัวอย่างสบายใจ มุมปากยกโค้งเป็น

รอยยิ้มบางๆ แล้วหลับตาลงอีกครั้ง

อาจเป็นเพราะไม่ได้กลับมาอนที่เรือนนานเหลือเกิน พอหลับไป คราวนี้ก็หลับลึกน่าดู แม้กระทั่งเสียงโลหะปะทะกันดังเคร้งคร้างข้างนอก ดังเข้ามาตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รับรู้เลย

ท่ามกลางความเคลิบเคลิ้ม มีคนออกแรงผลักดันให้รู้สึกตัวตื่น

"คุณหนู! คุณหนูตื่นเร็วเจ้าค่ะ มีโจรบุกเข้ามาในจวนแล้ว!" เป็นเสียงของสาวใช้คนหนึ่งชื่อลวี่อวี่น

โจรบุก?

จินหยวนหลับตาลงแล้วถอนหายใจแผ่วเบา เพราะช่วงกลางวัน มีเรื่องให้ครุ่นคิด กลางคืนจึงเก็บเอามาฝันอย่างที่คาดไว้เลย เพียงแค่คิดถึง ช่วงหนึ่งก่อนจะหลับ หลังจากหลับสนิทแล้วยังฝันถึงโจรผู้ร้ายขึ้นมาได้จริงๆ

แต่ว่าเสียงของลวี่อวี่นร้อนรนขึ้นทุกที สะท้อนให้เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โต ร้ายแรงถึงชีวิต เสียงดังอยู่ข้างหูจนไม่อาจสมจริงไปมากกว่านี้แล้ว

จินหยวนรู้สึกหวาดกลัวจนขนลุกชัน รีบลืมตาขึ้นมาทันใด จึงเห็นว่า ข้างเตียงมีปาวหญิงรายล้อมอยู่หลายคน ทุกคนต่างมีสีหน้าตื่นตระหนก อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน พอเห็นนางตื่นขึ้นมาแล้วก็กล่าวด้วยน้ำเสียง สิ้นสะท้าน

"คุณหนู! ข้างนอกมีโจรบุกมาจริงๆ! คุณหนูอย่ามัวเสียเวลาอยู่เลย รีบหนีเอาตัวรอดกันเถอะเจ้าค่ะ!"

เกิดเรื่องอะไรขึ้น มีโจรบุกเข้ามาจริงหรือ!

จินหยวนงุนงงอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะรีบเลิกผ้าห่มขึ้นแล้วลงจากเตียง

ให้สาวใช้ช่วยสวมเสื้อคลุมตัวใหญ่ให้นางอย่างลนลาน ขณะที่นางพยายาม
สงบสติอารมณ์มองออกไปนอกหน้าต่าง

มองเห็นได้อย่างเลือนรางว่าเรือนด้านหน้าสว่างไสวผิดปกติ ตอนนี้
มีโคมไฟถูกจุดขึ้นเต็มไปหมด เสียงการต่อสู้อย่างดุเดือดกับเสียงอาวุธ
ปะทะกันยิ่งชัดเจนเกินกว่าจะหูฟาดไปได้

"คุณหนู! อย่ามัวเสียเวลาอีกเลยเจ้าค่ะ!"

ทันใดนั้นประตูห้องก็เปิดฉางออก สาวใช้คนหนึ่งตะเกียกตะกาย
เข้ามา ร้องให้พลางตะโกนว่า "พวกโจรบุกเข้ามาถึงเรือนในแล้ว! อีกไม่นาน
ก็จะพุ่งตรงมาที่เรือนของพวกเรา!"

ฉินหยวนสีหน้าซีดขาว ตะคอกถามว่า "แล้วไหนคนที่องค์รัชทายาท
ส่งมา องค์กรักษัพวกนั้นเล่า!"

คงไม่ถึงขั้นด้านทานใจกระຈอกไม่กี่คนไม่อยู่กระมัง

"ไม่รู้เจ้าค่ะ!" สาวใช้ร้องให้พร้อมส่ายหน้าปฏิเสธสุดชีวิต "รู้แค่
พวกโจรมีกันมากมายนัก องค์กรักษัในจวนโดนฟันบาดเจ็บไปกว่าครึ่งแล้ว
แม้กระทั่งพ่อบ้านเงินก็สิ้นใจได้คมดาบโจร ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของโจรพวกนั้น"

ฉินหยวนกัดริมฝีปากด้วยความหวาดหวั่น รู้ได้ทันทีว่าโจรผู้ร้ายเหล่านี้
ต้องไม่ธรรมดาแน่! ไม่สิ เก่งว่าคงไม่ใช่โจรบุกรปล้น แต่ว่าเป็นการแก้แค้น
เสียมากกว่า!

นางไม่รีรออีกต่อไป กระซิบเสื้อคลุมแน่นแล้วก้าวออกไปข้างนอก
อย่างรวดเร็ว

เมื่อเดินไปถึงกลางเรือน ฉินหยวนก็หันไปกล่าวกับสาวใช้ที่ยืน
ตกตะลึงพริ้งเพริดด้วยความหวงใยว่า "พวกเราออกไปทางประตูหลังดีกว่า"

คิดว่าโจรพวกนั้นบุกเข้ามาทางประตูหน้า คงยังไม่ทันส่งคนไปเฝ้าทางประตูหลัง"

เพิ่งจะสิ้นเสียงของนาง นอกเรือนก็มีเสียงดังโครมลอยเข้ามา คล้ายว่ามีของหนักตกกระแทกพื้น เสียงการต่อสู้เหมือนอยู่ใกล้แค่เอื้อม

สาวใช้ทั้งหลายตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ พวกกันวิ่งกรูออกจากเรือนนี้ ยื้อแย่งกันอุตลุดมุ่งหน้าไปทางประตูหลังของจวนโหว

ท่ามกลางความสับสนอลหม่านไม่มีใครสนใจจินหยวน

จินหยวนเดินตามฝูงชนไปได้สองก้าวก็ฉวยโอกาสที่ทุกคนไม่ทันสังเกต หันหลังวิ่งกลับไปในเรือนอีกครั้ง ผลักประตูห้องที่ปกติใช้เก็บข้าวของจีปาตะหลบวูบเข้าไปข้างในแล้วรีบปิดประตูทันที

ภายในห้องมีตู้เก็บของขนาดใหญ่สูงจรดเพดานอยู่ริมผนังห้องหลายตู้ นางเดินไปหยุดตรงหน้าตู้ใบหนึ่ง เปิดบานประตูตู้แล้วยื่นมือเข้าไปลูบคลำด้านใน จึงได้ยินเสียงของหนักๆ ชยับออกจากกัน จากนั้นเบื้องหน้าก็ปรากฏเส้นทางลับสายหนึ่ง

นางชยับเข้าไปในนั้นแล้วปิดประตูตู้ เดินลงไปตามเส้นทางลับชั่วคราว บนผนังก็ปรากฏประตูบานหนึ่ง พอผลักออกไปแล้วกลับเป็นจวนร้าง

จวนหลังนี้เป็นจวนร้างข้างจวนจึงไหโหวที่ถูกทิ้งร้างมานานนับร้อยปี นางจัดชายกระโปรงให้เรียบร้อย ยืนนิ่งอยู่กลางสวนที่มีหญ้าขึ้นรกพลางเงี่ยหูฟังครู่หนึ่ง ได้ยินว่าห่างจากตรงนี้ไปไม่กี่ไกลยังมีการต่อสู้อย่างดุเดือด จึงลงเลาะจะซ่อนตัวในจวนร้างแห่งนี้ต่อไปหรือว่าหาโอกาสหลบหนีออกจากตรอกซวงเยียนดี

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงบุรุษหลายคนเข้ามาใกล้มากขึ้นทุกขณะ

"ได้ยินว่าคุณหนูในจวนโหวหนือออกไปแล้ว คิดว่าคุณหนูผู้สูงศักดิ์ ร่างกายบอบบางเลอค่าปานนั้นต่อให้หนีออกจากจวนไปก็คงหนีไปไม่ได้ไกลนัก พวกเราลองเดินสำรวจละแวกนี้ดู ไม่นานน่าจะเจอนางซ่อนตัวอยู่ที่ใดก็ได้"

"เอ๊ะ! พี่ใหญ่ ข้างๆ นี่ไม่ได้มีจวนร้างอยู่หลังหนึ่งหรือหหรือ ไม่นานว่าคุณหนูผู้นั้นอาจจะเข้าไปหลบอยู่ข้างใน ไปเร็ว เข้าไปค้นดู!"

ฉินหยวนมีสีหน้าย่ำแย่ขึ้นมาทันใด นางซ่อนสายตาขึ้นมองเห็น ต้นไม้เก่าแก่ที่อยู่ไม่ไกลนัก สายตาสงบนิ่งแน่วแน่ วิ่งตรงไปที่โคนต้นไม้ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ลองลูบคลำบนพื้นดินพึกหนึ่งก็เปิดกลไกประตูลับ แล้วลงไปใญ่โมงค์ใต้ดิน

อุโมงค์สายนี้มีเพียงนางกับท่านพ่อเท่านั้นที่รู้จัก ช่วงก่อนหน้านี้นางเดินไปกลับมาไม่รู้กี่ครั้งแล้ว ถึงขนาดที่ว่าไม่จำเป็นต้องมีแสงส่องสว่าง หลับตาเดินก็ยังรู้ว่าส่วนใดแคบที่สุด ส่วนใดจะต้องเลี้ยวโค้ง

เดินมาได้พักใหญ่ก็ถึงปลายทางของอุโมงค์ นางหยุดชะงักแล้ว คลำหาบันไดข้างผนังอุโมงค์ เดินขึ้นไปตามขั้นบันไดด้วยฝ่าเท้าเสียบกริบ นางจำได้ว่าเหนือศีรษะจะมีแผ่นไม้กระดานที่มีน้ำหนักเบาหวิวและยากจะสังเกตเห็นปิดทับเอาไว้ เพียงแค่ยกมือผลักเบาๆ ก็จะออกไปจากอุโมงค์ได้แล้ว

เมื่อก้าวมาถึงบันไดชั้นบนสุด นางก็ผลักแผ่นไม้กระดานออกไปอย่างชำนาญ เบื้องหน้ามีเพียงความมืดสนิท ปลายจมูกสัมผัสได้ถึงกลิ่นน้ำยาเคลือบเงาไม้ที่มีเฉพาะในศาลเจ้าร้าง

นางรู้สึกโล่งใจอย่างที่สุด ก้าวออกมาจากอุโมงค์ใต้ดินอย่างระมัดระวัง

ขณะกำลังจะลุกขึ้นยืน พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นระลอกหนึ่ง จากนั้นในศาลเจ้าก็สว่างพื้ขึ้นมาทันใด

นางสะดุ้งตกใจจนขลุ่ยขึ้นไปทั่วร่าง มองเห็นคนตรงหน้าเดินออกจากเงามืดมาสู่แสงสว่าง คนผู้นั้นยังคงหล่อเหลาเยือกเย็นเหมือนยามแรกพบ น่าเสียดายที่ใบหน้าไม่ปรากฏรอยยิ้มให้เห็นสักนิด เขามองนางแล้วเอ่ยว่า "เป็นเจ้าอย่างที่คุณคิดจริงๆ"

จินหยวนมองตอบลึนเชียวอย่างเย็นชา แต่แล้วก็มีคนเดินออกมาจากด้านข้าง คนผู้นั้นไม่สนใจไยดีนาง เดินตรงไปนั่งยองอยู่ตรงปากทางเข้าอุโมงค์ มองแผ่นไม้กระดานน้ำหนักเบาหวิวนั้น ลูบคางครุ่นคิดก่อนเอ่ย

"ตอนนั้นข้าคิดเรื่องไม้กระดานแผ่นนี้เท่าไรก็ไม่เข้าใจเสียที ไม่อยากจะปรักปรำคนดีก็เลยไม่เคยสงสัยไปถึงตัวเจ้าสักครั้ง มาวันนี้ นับว่าเข้าใจกระจ่างแล้ว"

จินหยวนมองหน้าฉวีขึ้นเหยาด้วยแววตาอำมหิต ยิ้มหยันพลางเอ่ยว่า "เป็นข้าแล้วอย่างไรหรือ แม้ข้าจะรู้จักอุโมงค์สายนี้ เจ้าจะมีหลักฐานอะไร มายืนยันว่าข้าเคยทำร้ายคน"

สตรีจากฝั่งคังฟางเหล่านั้สกปรกต่ำต้อยยิ่งกว่าโคลนใต้ฝ่าเท้า ต่อให้มีชีวิตอยู่ไปก็ไม่มีค่าอะไรอยู่แล้ว จนถึงวันนี้นางย้อนคิดดูก็ไม่รู้สึกละอายใจแต่อย่างใด

ขณะที่พูดจาเช่นนี้ออกมา สีหน้าและแววตาของนางดูร้ายชัดเจน แตกต่างจากเด็กสาวผู้งดงามบอบบางในวันวานราวกับเป็นคนละคน

น่าเสียดายนางมัวแต่มอลึนเชียวกับฉวีขึ้นเหยา ไม่ทันสังเกตว่า กลางห้องโถงหลังผ้าม่านที่หอมช่อชาดวันมีผู้คนผู้หนึ่งซ่อนตัวอยู่ เขา

สวมเสื้อคลุมสีเหลืองอร่าม บนเสื้อมองเห็นลวดลายมังกรห้าเล็บที่เป็นสัญลักษณ์เฉพาะขององครักษ์ทนายในราชวงศ์นี้ได้อย่างเลือนราง พอได้ยินฉินหยวนกล่าวเช่นนั้น มือสองข้างก็กำหมัดแน่นโดยไม่รู้ตัว

ยามนี้เองมีสายลมพัดผ่านกลางศาลเจ้าระลอกหนึ่ง ฉินหยวนสวมเสื้อผ้าเนื้อบางเบา ต้านทานความหนาวเย็นไม่ไหวจึงไอโฮลกๆ ออกมาอย่างรุนแรง

นางค้อมเอวไอโฮลกอยู่สักพัก ทันใดนั้นในสมองมีแสงสว่างวาบขึ้นมา รีบยกหน้ามองจวี่ขึ้นเหยาแล้วเอ่ยว่า "หรือว่าโรคปอดล้าที่ข้าเป็นอย่างกะทันหันนี้เป็นฝีมือพวกเจ้าเล่นสกปรกเพื่อให้ข้าย้ายออกมาจากวังจะได้ลงมือจัดการร้ายขึ้นสินะ"

จวี่ขึ้นเหยาอึ้งบางๆ "ไม่ล้อเจ้าออกมาแล้วจะวางแผนการในคำคืบนี้ได้อย่างไร ขอบอกเจ้าตามตรงนะ เจ้าไม่ได้ป่วยเป็นโรคปอดล้า แต่โดนวางยาพิษที่ออกฤทธิ์ช้าต่างหาก ยาพิษชนิดนี้ยังไม่มีหนทางถอนพิษได้เมื่อใดโดนวางยาพิษเข้าแล้ว ไม่เกินครึ่งปีคนผู้นั้นก็จะพิษกำเริบจนตาย"

ความหมายที่แฝงอยู่ก็คือต่อให้ฉินหยวนจะปฏิเสธไม่ยอมรับผิดก็ไม่เป็นปัญหา อย่างไรก็ตามชีวิตอยู่ได้อีกไม่นานแล้ว

ความจริงจวี่ขึ้นเหยาก็ก็น่าปวดใจขมขื่น แม้พวกนางเล่นตลกตลกกับอาหารของฉินหยวน แต่ก็ไม่ใช่ว่าทั้งยาพิษร้ายแรงถึงชีวิตแล้วก็ไม่ใช่โรคปอดล้าเป็นแค่ผงยาที่กระตุ้นให้คนเกิดอาการไอ ทำให้หลังจากกินยาเข้าไปแล้วแสดงอาการเหมือนกับโรคปอดล้าไม่มีผิดเพี้ยน มองผิวเผินอันตรายน่ากลัวแต่ว่าไม่เกินสามเดือนจะทุเลาไปเอง อีกทั้งไม่มีทางทั้งต้นตอโรคเรื้อรังใดด้วย

เพื่อให้อาการป่วยของฉินหยวนดูน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น ลินเซียวยังส่งคนไปใส่ผงยาลงในอาหารของนางกำนัลอีกหลายคน สร้างสถานการณ์ตบตาว่าเกิดโรคระบาด

เดิมทีฉินหยวนเป็นคนขี้อวดไม่เชื่อเรื่องใดๆ แต่เพราะเรื่องที่น่าเคยผลักดันขึ้นเหยาตกหน้าผา รู้แฉใจว่าลินเซียวเกลียดนางเข้ากระดูกดำ จึงเชื่อคำพูดนี้สนิทใจโดยไม่เกิดข้อสงสัยใดๆ สีหน้ายิ่งซีดขาวลงทุกขณะ แต่ยังฝืนยิ้มเย้ยหยันแล้วเอ่ยว่า "พวกเจ้าน่าจะจำได้ว่าปีหน้าข้าก็จะได้รับเลือกเป็นชายารัษฎายาทแล้ว ถ้าหากข้าตายไปโดยไม่รู้สาเหตุแน่ชัดอย่างนี้ ไม่ต้องพูดถึงใครอื่น องค์รัชทายาทจะเป็นคนแรกที่ไม่ยอมปล่อยพวกเจ้าแน่!"

ลินเซียวยืนมองอยู่ด้านข้างด้วยสายตาเย็นเยียบ เล่ห์เหลี่ยมของสตรีนางนี้ร้ายกาจที่สุดในบรรดาสตรีที่เขาเคยพบเจอมาในชีวิตโดยแท้ ทั้งรู้จักเล่นเล่ห์เพทุบาย รู้จักทอดหนอดกลั่น คิดคำนวณวางแผนไปเสียทุกเรื่อง เรียกได้ว่าทุกครั้งที่กำลังไปข้างหน้าหนึ่งก้าวก็จะวางแผนสำหรับก้าวต่อไปแล้ว เก่งกว่านับตั้งแต่วันที่เข้าวังหลวงก็วางแผนไปหมายไว้ที่องค์รัชทายาทแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้นพอย้อนคิดดูหลังจากเกิดเหตุการณ์เรื่องของฉินเจิง สตรีนางนี้ก็ตั้งใจลอบทำร้ายเขามาตลอดอย่างเห็นได้ชัด มีหลายครั้งเข้าเวรรักษาการณ์ในวังหลวง ถ้าหากไม่ใช่เพราะเขาทำอะไรระมัดระวังรอบคอบ เก่งกว่าป่านี้นคงเดือดร้อนเพราะอุบายของสตรีนางนี้ที่หาเรื่องยุ่งใส่ตัวเขาโดยใช่เหตุ

เรื่องอื่นยังไม่ต้องเอ่ยถึง เพียงแค่ขยำเหยียนมาขวางทางเขาอยู่

กลางศาลาภิรมสรวบครั้งนั้น ถ้าหากเขาไม่รีบย้อนกลับไปทางเดิมทันที ไม่เกินชั่วอึดใจที่เจ็ดก็จะเห็นว่าเขายืนคุยกับชยาเหยียนอยู่กลางศาลา

คำมัดตึกตื่นเช่นนั้นแล้วยังเป็นชายหญิงอยู่ด้วยกันตามลำพัง แม้ว่า เขาจะแก้ต่างอย่างไรก็กลายเป็นเสียงหนามในใจที่เจ็ดเป็นแน่

เท่านั้นที่เห็นได้ชัดแล้วว่าสตรีนางนี้วางอุบายปั่นหัวผู้อื่นได้เก่งกาจ เพียงใด

ตอนนี้คิดดูแล้ว ถ้าหากไม่ใช่เพราะฉวีขึ้นเหยาคความคิดละเอียด รอบคอบ สังเกตเห็นความผิดปกติของแผ่นไม้กระดานตรงปากทางอุโมงค์ นับจากนั้นก็ฝังเมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัยเอาไว้ในใจ เกรงว่าจนกระทั่งวันนี้ พวกเขาก็คงไม่อาจสงสัยไปถึงฉนวนไหนได้

"เจ้ายังจำรองเท้าคู่นี้ได้หรือไม่" หลังโยนรองเท้าเประอะป้อนโคลนลง บนพื้นแล้วเขาก็เอ่ยถามเรียบๆ

แววตาของฉนวนย่นเฉื่อยซาไปเล็กน้อย รองเท้าคู่นั้นปักลาย ดอกพุดตานบนผ้าไหมสีน้ำเงินเข้ม แม้ว่าจะสกปรกมอมแมมจนดูไม่ได้ แต่ยังมีมองออกว่าเนื้อผ้าไหมล้ำค่าไม่ธรรมดา เป็นรองเท้าคู่ที่นางเคยสวมใส่ ตอนอยู่บนเขาไซไหว

แต่นางโยนทิ้งไประหว่างเดินทางกลับเมืองฉางอันแล้วแท้ๆ เพราะเหตุใดตอนนี้ถึงมาอยู่ในมือเขาได้

นางผืนเบนสายตากลับมามองหน้าลั่นเซียว เหงื่อเย็นไหลซึมทั่วแผ่นหลัง หรือว่าเขาจะส่งคนไปค้นหาอย่างละเอียดยิบตลอดเส้นทางจาก เขาไซไหวถึงเมืองฉางอัน เพื่อค้นหารองเท้าคู่หนึ่งเนี่ยนะหรือ คิดไม่ถึงเลยว่า คนผู้นี้เวลาลงมือทำอะไรจะละเอียดรอบคอบยิ่งกว่านางมาก

"ทำไมหรือ ไม่อยากยอมรับ?" จวีขึ้นเหยานั่งยองลงพรางเก็บรองเท้าขึ้นมามองดู "ผ้าไหมที่ใช้ทำรองเท้าเป็นเครื่องบรรณาการจากเจียงหนาน ผ้าชนิดนี้มีชื่อว่า 'ม่านหมอกสนธยา' ในวังหลวงมีเพียงสองพับ ผ้าพับหนึ่งสีม่วงอ่อนอมชมพูเฝือเพยเลือกเอาไว้ตัดเย็บเสื้อผ้า ส่วนอีกพับหนึ่งสีน้ำเงินเข้มองค์รัชทายาทเลือกมามอบให้เจ้า ก็เป็นอย่างที่เจ้าว่ามา องค์รัชทายาททรงรู้สึกพิเศษกับเจ้าจริงๆ คิดว่าถ้าหากนำรองเท้าคู่นี้ไปให้เขามองผ่านตาจะต้องมองออกตั้งแต่แรกเห็นแน่ๆว่าผ้าไหมที่ใช้ทำรองเท้าเป็นผ้าพับนั้นที่เคยมอบให้เจ้า"

ระหว่างที่เอื้อนเอ่ยจวีขึ้นเหยาก็ค่อยๆ ลุกขึ้น มองหน้าฉินหยวน

"ตอนนั้นหลังจากเจ้าผลัดเข้าตกหน้าผา เดิมทีคงคิดว่าข้าต้องตายอย่างแน่นอน ใครจะรู้ว่าข้าจับพลัดจับผลูรอดชีวิตมาได้ เจ้ากลัวว่าเชื้อจื่อจะอาศัยเบาะแสที่มีแล้วสืบสาวมาถึงเจ้า ตระหนักดีว่ากลับวังไปแล้วจะทำอะไรก็ไม่สะดวก ทันที่ที่เดินกลับมาจากหน้าผาก็ฉวยโอกาสเปลี่ยนรองเท้า ตั้งใจว่าจะหาทางโยนทิ้งในภายหลัง น่าเสียดายตอนนั้นมีหูตายุเต็มไปหมด อีกทั้งบนเขายังมีปีศาจออกอาละวาด เจ้าจะรักษาชีวิตเอาไว้ยาก จึงไม่มีเวลาโยนรองเท้าทิ้งไป จนกระทั่งปีศาจถูกกวาดล้างจนสิ้นซาก เจ้ากับทุกคนเดินทางลงจากเขา ถึงได้หาโอกาสทิ้งรองเท้าระหว่างทาง ทั้งหมดนี้ข้ากล่าวได้ถูกต้องหรือไม่"

บางทีอาจเป็นเพราะรู้ดีว่าตนเองจะอยู่ได้อีกไม่นาน หรืออาจเป็นเพราะรู้ว่าออกจากศาลเจ้าร้างนี้ไปแล้ว คนตายก็ไม่อาจให้การได้ ฉินหยวนจึงคร้านจะแก้ต่างให้มากความ เพียงแค่หัวเราะเยาะเย้ยแล้วเอ๋ยขึ้น

"แค่เพราะเจ้าสงสัยว่าข้าพลักเจ้าตกหน้าผา ดังนั้นพอลับมาจากเขาไซ่วไหวก็เลยรวมหัวกับสามี่เจ้าวางยาพิษข้า? เสียแรงเจ้าเคยกล่าวอ้างถึงเมตตากรุณคุณธรรมได้เต็มปาก สิ่งที่เจ้าทำลงไปทั้งหมดคู่ควรกับความเป็นนักพรตของเจ้าตรงที่ใดกัน"

ฉวีชื่นเหยาเลิกคิ้วขึ้น นึกนยวนกำลังยัดเยียดความผิดให้นางหรือน่าเสียดายที่ข้อแรกนางไม่เคยต้องละอายแก้ไข ข้อสองนางไม่เคยโง่เขลาสตรีนางนี้เคยทำให้นางเกือบถึงที่ตายมาครั้งหนึ่งแล้ว นางยังต้องยื่นคอไปให้อีกฝ่ายบีบเล่นอีกครั้งหรือไร

ฉวีชื่นเหยาคิดใคร่ครวญโดยไม่รีบร้อนเอ่ยโต้แย้ง เพียงแค่แสวงถอนหายใจหนักหน่วง มองหน้าฉินยวนแล้วเอ่ย "ความจริงไม่ว่าฝ่ายเต๋าหรือว่าฝ่ายพุทธล้วนให้ความสำคัญกับผลของการกระทำ ไม่ว่าทำสิ่งใดก็ต้องรับผลจากการกระทำนั้น เพราะสาเหตุข้อนี้เวลาคนฝ่ายเต๋าจะทำอะไรจึงมีข้อจำกัดมากมาย เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพราะอะไรท่านพ่อของเจ้าสุดท้ายถึงมีจุดจบเช่นนั้น เป็นเพราะเขาเช่นฆ่าผู้บริสุทธิ์ สร้างบาปกรรมเอาไว้มากยังไม่อาจกลับสู่วัฏจักรเวียนว่ายตายเกิดได้เลยด้วยซ้ำ ตอนนี้นึกดูแล้วสรรพคุณธรรมอย่างที่คิดไว้จริงๆ ท่านพ่อของเจ้าตายไปไม่นานก็มาถึงตาเจ้าแล้ว"

ก่อนจะถือโอกาสหลอกลวงข่มขู่นางเพิ่มไปอีก

ฉวีชื่นเหยาแอบใช้ยันต์แผ่นหนึ่งเรียกสายลมเย็นเยือกให้พัดโชยตามด้วยดิดนิ้วดังเปาะส้งให้ดวงวิญญาณเร่ร่อนที่อยู่ในมุมมืดหลายดวงส่งเสียงโหยหวนคร่ำครวญ เสียงนี้ดังขึ้นสลับกันเป็นระลอกเนิ่นนานไม่ขาดสาย ถึงขนาดมีเสียงของสตรีที่ต้องตายอย่างอนาถในศาลเจ้าร้างแห่งนี้

ร้องขอความเป็นธรรม บรรยายกาศช่วงสมจริงเสียนี้กระไร

เดิมทีฉินหยวนก็มีความลับซุกซ่อนอยู่ในใจ พอได้ยินความเคลื่อนไหว เช่นนี้ก็นึกถึงสภาพน่าสยดสยองของสตรีหลายนางที่โดนควักลูกตาดัดจุมูก คำนัลลาคอเหล่านั้น นางพลันสั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัว ทว่ายังคงฝืน จิกยิ้มกล่าว

"สตรีชั้นต่ำพวกนั้นไม่ต่างอะไรกับหมูหมา ถึงตายไปแล้วกลัวว่า แม้แต่ผีก็ยังไม่มีสิทธิ์เป็น ข้ามีอะไรต้องกลัวด้วยหรือ ต่อให้ย้อนกลับไป อีกครั้ง ข้าก็จะช่วยท่านพ่อควักเชื่อนอวัยวะของพวกนางมาสร้างค่ายกล ตอนนี้ข้าเสียตายแค่ว่าตอนนั้นเสียเวลาม่าพวกนางนานเกินไป ถูกพวกเจ้า สืบหาเบาะแสเจอจนได้ ทำลายแผนการตั้งมาของพวกเราโดยใช้เหตุ ไม่อย่างนั้นการสร้างค่ายกลคงสำเร็จไปนานแล้ว ท่านแม่ของข้าก็คง พ้นคืนชีพขึ้นมา ครอบครัวยกพวกเราคงได้อยู่กันพร้อมหน้าสามคนอีกครั้ง ไม่รู้ว่าจะมีความสุขเพียงใด มีหรือจะมาถึงชั้นบ้านตึกสาแหรกขาด เหมือนอย่างวันนี้"

ฉวิชีนเหยาสี่หน้ายั้งเย็นชาลงไปทุกขณะ มองฉินหยวนด้วยแววตา นิ่งขมึน กล่าวเน้นทีละคำว่า "เจ้าก็เหมือนกับพ่อเจ้า เป็นคนบ้าที่ไม่มีหัวใจ ทั้งคู่เลย!"

"คนบ้า?" ฉินหยวนกลับรู้สึกแปลกใจกับคำเรียกนี้อยู่บ้าง "ตอนนี้ นอกจากเจ้าตาพ่อข้าอยู่หลายคำแล้ว เจ้าหาหลักฐานที่ใช้งานได้จริงสักชิ้น มายืนยันได้หรือยัง รองเท้าปักกลาย? ฮ่าๆ ข้าโยนรองเท้าทิ้งไปจริง แต่ข้า จะบอกก็ได้ว่ารองเท้านั้นหายตอนเดินทางขึ้นเขา ตอนนั้นบนเขา มีคนตั้งมากมาย ใครจะขโมยรองเท้าไปแล้วใส่ร้ายป้ายสีข้าก็ได้ ส่วน

เรื่องอุโมงค์สายนี้ ก็จริงอยู่ เข้ากับท่านพ่อเคยเดินผ่านมาหลายครั้ง แต่อาศัยแค่เรื่องนี้อย่างเดียว เจ้ามีปัญญาพิสูจน์หรือว่าข้ามีส่วนร่วมในคดีฆาตกรรมสตรีจากผิงคังฟางพวกนั้น"

นางมองหน้าฉวี่ซิ่นเหยาอย่างล่ำฟองใจ "เจ้าไม่มีปัญญาทำได้! เจ้าได้แต่มองข้าลอยนวลอยู่เหนือกฎหมาย กฎแห่งกรรม กรรมตามสนอง อะไรกัน เป็นเพียงกลอุบายที่พวกเจ้าใช้หลอกหลวงคนโง่เขลาพวกนั้น เมื่อครูเจ้าบอกว่าข้าโดนวางยาพิษร้ายแรงใช่หรือไม่ ไม่ใช่แล้วยังมีเวลาอีกครั้งปีหรือหกหรือ ในเมื่อเป็นยาพิษก็ต้องมียาถอนพิษ ข้าต้องหาวิธีถอนพิษได้แน่ อย่าลืมนะว่าองค์รัชทายาทเคยทูลขอพระราชทานสมรส เบื้องพระพักตร์ฝ่าบาทมาแล้ว ถ้าหากเขารู้ว่าข้าถูกพวกเจ้าสองคนใส่ร้าย จะต้องออกหน้าช่วยเหลือข้าแน่"

"อย่างนั้นหรือ" จู่ๆ มีเสียงเยือกเย็นน่าสะพรึงกลัวดังขึ้นกลางโถง ที่กว้างโล่ง "ถ้าหากข้ารู้สึกอยากเปลี่ยนใจขึ้นมาแล้วละ"

ทันทีที่ฉินหยวนได้ยินเสียงนี้ก็ตกใจจนหน้าเปลี่ยนสี รีบหันขวับกลับไปมอง จึงเห็นองค์รัชทายาทสาวเท้าก้าวออกมาจากหลังผ้าม่าน สีหน้าสะท้อนความโกรธแค้นจากการโดนหลอกหลวงชัดเจน เดินมาหยุดตรงหน้านาง กระซาคคอเสื้อนางขึ้นมา กัดฟันกรอดพลางเอ่ยว่า "ข้าตามอดไปแล้วจริงๆ ถึงได้โดนสตรีอย่างเจ้าหลอกจนหัวปั่นไปหมด!"

หลังจากความตื่นตระหนกกลนลานในตอนแรกผ่านพ้นไป ฉินหยวน ก็สงบเยือกเย็นลงได้อย่างรวดเร็ว สถานการณ์เลวร้ายที่สุดได้เกิดขึ้นแล้ว ความเป็นความตายห่างกันเพียงเส้นบางๆ เรื่องเร่ร่อนที่สุดในขณะนี้ ก็คือต้องหาทางหลุดพ้นจากสถานการณ์จนตรอกตรงหน้า

ได้แต่ชิงชังที่วันนี้พบเจอเรื่องพลิกผันมากเกินไป ทำให้นางสูญเสีย
ความสุขุมเยือกเย็นที่เคยมี ถึงได้ตกหลุมพรางของจริชึ้นเหยา กับลิ้นเขียว

ความจริงแล้วนางยังยืนกรานปฏิเสธได้อยู่ แม้กระทั่งพลิกกลับมา
ใส่ร้ายจริชึ้นเหยาว่าใช้คาถาอาคมกับนาง บอกว่าพวกเขาตั้งใจทำให้นาง
สติเลอะเลือน ล่อลวงให้นางพูดในสิ่งที่ไม่ได้มาจากใจจริง

นางยังสามารถปิดคำกล่าวหาทั้งหมดให้พ้นไป เป็นตายก็ไม่ยอมรับ
ในสิ่งที่ตนเองเคยกระทำมาได้

แต่วิธีการเช่นนี้อาจหลอกลวงผู้อื่นได้ กลับหลอกลวงองคิรัชทายาท
ไม่ได้ อีกทั้งจะบันทึกธนบัตรเสียสุดท้ายที่เขาเมื่อนางให้หมดสิ้นไปด้วย

ฉินหยวนรู้ว่าเขามีใจให้นางตั้งแต่แรก นอกจากถูกใจรูปโฉม
อันงดงามของนางแล้วยังมีความสงสารเห็นใจที่นางโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งมาแต่เล็ก
ด้วย ถ้าหากนางยังตั้งต้นเถียงข้างๆ คูๆ ด้วยหน้าตาดุร้ายนั้นมิแต่จะทำให้
บุรุษผู้นี้รังเกียจชิงชังนางไปโดยสิ้นเชิง ไม่มีโอกาสพลิกสถานการณ์
ได้อีกเลย

ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น นางปรับเปลี่ยนสีหน้าได้อย่างฉับไว
บ่มเพาะอารมณ์อยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นมีน้ำตาไหลรินเป็นสองสายลงมา
อย่างพอดิบพอดี นางมองตบองคิรัชทายาทด้วยแวตนาสงสาร "อาหยวน
ทำผิดต่อความเมตตาที่ท่านมอบให้ ไม่มีหน้าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกแล้ว
ขออภัยท่านมอบความตายให้อาหยวนด้วยเพคะ"

แม้จะบอบบางนุ่มนวลดังเดิมแต่ว่าท่าที่เด็ดเดี่ยวยิ่งนัก เห็นได้ชัดว่า
มุ่งมั่นจะร้องขอความตายเพียงใด

เดิมทีองคิรัชทายาทมีความโกรธแค้นอัดแน่นอยู่เต็มหัวใจ รอดูว่า

สตรีนางนี้จะดิ้นรนเอื๊อกสุดทำอย่างไร ไม่คิดว่านางกลับเป็นฝ่ายร้องขอความตายเสียเอง จึงตกตะลึงไปชั่วขณะ ไม่รู้ว่าจะรับมืออย่างไรดี

ลีนเซียเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ สีนาก็เย็นชาลงกว่าเดิม พลันเอ่ยแทรกว่า "ตอนนั้นผู้ตายจากคดีผิงคังฟางมีทั้งหมดสี่ราย ว่าตามกฎหมายของราชวงศ์นี้ เจ้าสมควรรับโทษประหารชีวิตอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องมาเสแสร้งร้องขอความตายต่อหน้าพีhekหรือ"

ลีนเซียเอ่ยเช่นนี้เพื่อเตือนสติองค์รัชทายาทว่าสตรีนางนี้จิตใจผิดแปลกจากคนทั่วไปเพียงใด เขาจะสงสัยใคร่ที่จะได้ยกเว้นแต่สตรีนางนี้เท่านั้น

พอองค์รัชทายาทได้ยินคำพูดประโยคนี้ ก็นึกขึ้นได้ทันทีว่า สตรีตรงหน้าเคยใช้วิธีการโหดเหี้ยมทำร้ายผู้อื่นมามากมาย ในใจพลันรู้สึกหนาวสะท้าน แววดตาที่มองนางเต็มไปด้วยความรังเกียจชิงชังอีกครั้ง ก่อนจะผลัknางล้มลงไปกับพื้น

"สตรีเช่นเจ้าจิตใจตั้งอสรพิษร้าย ทำร้ายผู้อื่นแล้วยังมาบั่นหัวข้าหรือแม้แต่ห้องสะไ้ข้า จะว่าไปตอนแรกก็แค่ออกไปกำจัดปีศาจปราบมารตามหลักคำสอนของฝ่ายเต๋า ส่วนท่านพ่อของเจ้าที่เสียชีวิตไป ก็เป็นเพราะปีศาจร้ายฆ่าตาย ทั้งหมดเป็นเพราะเขารนหาที่เอง เกียจอะไรกับห้องสะไ้ข้าด้วย เจ้าพาลโกรธนางโดยไร้เหตุผล ทำร้ายนางจนเกือบถึงแก่ชีวิต เมื่อครุ่นองสะไ้ข้ากล่าวได้ถูกต้อง เจ้าโหดเหี้ยมอำมหิตไร้หัวใจเกินไปแล้ว โชคดีที่ตอนนี้นำรู้ต้นสายปลายเหตุ ไม่อย่างนั้นหากยอมให้เจ้ามาเป็นชายารัชทายาทจริง ด้วยนิสัยและความประพฤติของเจ้า วันข้างหน้าไม่รู้จะมีคนต้องประสพเคราะห์กรรมอีกเท่าไร!"

เขากล่าวจบก็ไม่คิดจะเหลียวมองนางอีก เพียงกล่าวกับลีนเซียว่า

"สิบเอ็ด สมควรจัดการอย่างไรก็จัดการไปตามนั้นได้เลย"

จากนั้นเขาก็หันหลังเดินออกไปข้างนอก

ฉินหยวนนั่งอยู่กับพื้นอย่างเหม่อลอย ไม่ได้เหลียวมององครักษ์ทายาท แต่คล้ายว่าจะระลึกถึงเรื่องราวในอดีต น้ำตาร่วงด้วยความเศร้าสลดใจ พลางเอ่ยว่า "ตอนท่านแม่คลอดข้าช่างยากลำบากนัก เพิ่งคลอดข้าออกมา ก็ด่วนจากไปเสียแล้ว ยังไม่ได้พบหน้าท่านพ่อเป็นครั้งสุดท้ายด้วยข้า ตั้งแต่เด็กมาข้าก็อยากที่ผู้อื่นมีแม่ ทุกครั้งที่มองภาพเหมือนของท่านแม่ จะคิดอยู่เสมอว่าถ้าหากได้พบหน้าสักครั้งก็คงดี ต่อมาท่านพ่อยกทัพ ออกทำศึกอยู่นานหลายปี ในจวนมีข้าเพียงคนเดียว ข้าไม่มีพี่น้องสักคน รู้สึกเหงาเหลือเกิน หลังท่านแม่จากไปท่านพ่อก็ไม่แต่งงานใหม่ คิดถึงแต่ท่านแม่ทุกวันทุกคืน คิดถึงจนจะคลุ้มคลั่ง แต่แล้วพวกเราพ่อลูกก็ได้รู้วิธี จะฟื้นคืนชีพท่านแม่โดยบังเอิญ จึงรู้สึกดีใจเป็นที่สุด..."

อาศัยคำว่ารำลึกความทรงจำ แต่ความจริงคือการเพิ่มความน่าสงสาร จนพออภัยให้กับการกระทำทั้งหมดของตนเองอย่างแนบเนียน

ยิ่งรวมกับน้ำเสียง สีหน้า หยดน้ำตาของนาง ทุกส่วนต่างบีบเค้น ออกมาได้เหมาะสมที่สุด ช่างทำให้ผู้ใดยินต้องสงสารผู้พบเห็น ต้องหลั่งน้ำตาโดยแท้ ถ้าหากไม่เคยรู้สิ่งที่สตรีนางนี้กระทำมาก่อน ทันทิที่ผู้อื่นมาเห็นภาพนี้เข้า จะต้องคิดว่านางเป็นเด็กกำพร้าที่มีชะตาชีวิตน่าสงสาร จะคาดถึงได้อย่างไรว่านางเป็นคนใจคอโหดเหี้ยมที่ควักเชือกอวัยวะของผู้อื่นโดยไม่ปราณี

ผีเฝ้าขององครักษ์ทายาทชะลอลงดังคาด เขาใช้ชีวิตอย่างมีเกียรติ สุขสบายมาแต่เล็ก นิสัยใจคอกว้างขวางโอบอ้อมอารี แม้ว่าไม่อาจทนกับ

การหลอกลวงและการถูกปั่นหัวเหมือนคนโง่เขลา แต่สำหรับสตรีนางนี้
ที่เธอเคยทุ่มเทให้ด้วยใจจริง มีหรือจะไม่หลงเหลือความสงสัยรักเคียดแค้น
แม้ว่าจะโกรธแค้นที่นางหลอกใช้เธอ แต่ขณะนี้พอฟังนางเล่าเรื่องออกมา
อย่างน่าเวทนา หัวใจก็ปวดแปลบขึ้นมาเล็กน้อยอย่างห้ามไม่อยู่

ฉินหยวนเหลือบเห็นอากัปกิริยานั้น ส่วนลึกในดวงตาปรากฏ
ความล้าพองใจ ยิ่งเล่าเรื่องอย่างน่าเวทนาไปมากกว่าเดิม

ฉวีชื่นเหยารำร้องในใจว่าทำจะไม่ดีแล้ว นางเคยฟังเรื่องราวของผู้คน
ในวังหลวง จากคำบอกเล่าของลิ้นเชื่อมมาอย่างละเอียด รู้ว่าองค์รัชทายาท
มีแง่มุมโหดไม่เด็ดขาดมาแต่ไหนแต่ไร ถ้าหากไม่ใช่เพราะตลอดหลายปีมานี้
ฮ่องเต้ทรงเฝ้าระวังอย่างเข้มงวด ด้วยนิสัยใจคอเช่นนี้ย่อมถูกผู้อื่นบงการได้
ไม่ยากเลย คิดว่าฉินหยวนคงจะสนใจเพราะเหตุผลข้อนี้ ถึงได้วางแผน
ใช้ประโยชน์จากองค์รัชทายาท

ตอนนี้ลูกไม้ได้ตกอย่างการแสวงรำลึกความทรงจำ แต่ความจริงคือ
การแก้ต่างให้ตนเองของฉินหยวน ตรงกับแง่มุมนั้นขององค์รัชทายาทพอดี
แม้เขาจะรังเกียจชิงชังการกระทำของนาง แต่ขอเพียงยังหลงเหลือไมตรี
ให้นางอยู่สักนิด พอได้ยินเช่นนี้แล้วคงอดใจไม่ไหวหาข้ออ้างให้การกระทำ
เลวร้ายของนางเป็นแน่

ฉวีชื่นเหยาเข้าใจเรื่องนี้ดี จึงลอบร้อนใจขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่
นางหันศีรษะมองลิ้นเชื่อม กลับเห็นเขายังกอดกระบี่มองฉินหยวนด้วย
สายตาราบเรียบ ไม่มีท่าทีว่าจะขัดจังหวะอีกฝ่าย

ตอนแรกฉวีชื่นเหยารู้สึกสับสนอยู่บ้าง แต่ชั่วขณะใจถัดมาก็มองเห็น
องค์รัชทายาทสาวเท่ก้าวยาวๆ เดินออกไป ไม่รับฟังคำพร่ำพรรณนาของ

จินหยวนอีก จึงเข้าใจกระจ่างแจ้ง คิดว่าต่อไปห้องศรีษทหายาทจะอ่อนโยน
อย่างไร สุดท้ายก็เป็นคนในราชวงศ์ แม้ว่าก่อนหน้านั้นยังมีท่าทีลังเล แต่
ขอเพียงขบคิดอย่างลึกซึ้ง จะต้องมองอุปายของจินหยวนออกอย่าง
ทะลุปรุโปร่งแน่ ไม่มีทางปล่อยให้นางกลับดำเป็นขาว ลบล้างความผิด
ของตนเอง

เมื่อควบคุมตัวจินหยวนกลับจวนจึงให้โหวก็ถอนกำลังทหารองครักษ์
ออกจากจวน เดิมทีองครักษ์ทหายาทอยากให้ทหารจากหน่วยอวี๋หลินคอยเฝ้า
จินหยวนเอาไว้ แต่ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดลื่นเียวถึงไม่เห็นด้วย กลับแนะนำ
ให้องครักษ์ทหายาทส่งองครักษ์ของตนเองมาเฝ้าแทน และกักขังจินหยวน
เอาไว้ในจวนชั่วคราว

หลังพวกเขาทั้งสองเตรียมการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว องครักษ์ทหายาท
ก็กลับวังหลวง ไปกราบทูลเรื่องราวทุกอย่างในคำคืนนี้ให้ฮ่องเต้ทรงทราบ
ส่วนลื่นเียวพาฉวีขึ้นเหยากลับวังหลันต้อง

ขณะอยู่บนรถม้า ฉวีขึ้นเหยามองเลี้ยวหน้าด้านข้างที่นิ่งขมิ้มของ
ลื่นเียว คิดถึงว่เมื่อไม่กี่วันก่อนเขาเพิ่งนำรองเท้าปักกลายคู่้นั้นพุดคุยกับ
องครักษ์ทหายาท ไม่รู้ว่ต้องทู่เมื่กำลังความคิดไปมากเท่าใด ถึงได้เกลี้ยกล่อม
ให้องครักษ์ทหายาทที่มีความรู้สึกดีกับจินหยวนยอมร่วมมือวางกับดักนี้ขึ้นมา
นางรู้สึกชื่นชมเลื่อมใสเหลือเกิน จึงเอนศีรษะพิงอกเขาเอาไว้ ถอนหายใจ
แล้วเอ่ยขึ้น

"ถ้าไม่ใช่เพราะไม่เอยากปรับปรำคนดีจริงๆ พวกเราก็คงไม่ต้อง
เสียเวลาทำอะไรมากมายถึงเพียงนี้"

นับตั้งแต่เริ่มวางยา จนต่อมาอาศัยการตรวจรักษาของอริวีรสูย์ มาสรุปว่าฉินหยวนป่วยเป็นโรคปอดล้า และชักนำให้นางออกจากวัง ในภายหลัง เตรียมการให้ทหารหน่วยอวี๋หลินปลอมตัวเป็นโจรผู้ร้าย แสร้งสร้างสถานการณ์ลวง 'ฆ่าคนปล้นชิง' ทุกย่างก้าวคิดคำนวณอย่าง รอบคอบรัดกุมหาใดเปรียบ ก็เพื่อบีบคั้นให้ฉินหยวนเผยโฉมหน้าที่แท้จริง ออกมา

ก็เป็นดังที่ฉินหยวนกล่าวเอาไว้ ตลอดเวลาที่ผ่านมานางแทบไม่เหลือ จุดอ่อนใดให้ผู้อื่นจับได้เลย มีเพียงแผ่นไม้กระดานตรงปากอุโมงค์ที่นับได้ว่าเป็นพิรุณเดียวของนาง

ถ้าหากไม่ได้เห็นว่านางมุดออกมาจากอุโมงค์อย่างคล่องแคล่วกับ ตาตนเอง จิวซิ่นเหยาคงไม่มีทางมั่นใจได้ว่านางจะเป็นผู้ช่วยของฉินเจิง

ศัตรูที่รับมือได้ยากเย็นเช่นนี้ แม้ว่าทุกย่างก้าวจะผ่านการคิดคำนวณ วางแผนอย่างละเอียดรัดกุมก็อาจมีความเสี่ยงเกิดขึ้นได้อยู่ดี แต่จิวซิ่นเหยา รู้ดีว่าลั่นเชียวมีวิธจัดการเรื่องทั้งหมดได้โดยไม่มีข้อผิดพลาด

นางอขาทั้งสองข้างเข้าหาตัวแล้วนอนหนุนตักลั่นเชียวไปเสียเลย เหยหน้ามองปลายคางของเขา มองเห็นเขามีสีหน้าเหนื่อยล้า กำลังนั่งฟัง ผันงมม้าหลับตาพักผ่อน

จิวซิ่นเหยาเฝ้าภาพนี้อยู่ชั่วครู่ แล้วก็อดใจไม่ไหวยื่นนิ้วออกไปลากได้ บนโครงหน้าหล่อเหลาแผ่วเบา บุรุษผู้นี้เหมือนกับนาง เวลาจะทำอะไรในใจ ต้องมีการไตร่ตรองอย่างยุติธรรม ไม่อยากปรักปรำคนดี และยิ่งไม่อยาก สังหารผู้บริสุทธิ์สังเดช แต่ว่าเมื่อใดสืบความจริงกระจ่างชัด เมื่อถึงเวลา สมควรตอบโต้กลับจะไม่มีทางอ้อมมือเด็ดขาด

"ท่านว่าหลังจากกลับไปแล้ว องค์รัชทายาทจะใจอ่อนแล้วยังมีมือไว้มิตรกับจีนหยวนหรือไม่" จิวชี่นเหยาเอ่ยถาม สำหรับคนอย่างจีนหยวนแล้ว ขอเพียงยังมีความหวังอยู่สักเศษเสี้ยวก็จะไขว่คว้าทุกโอกาสเพื่อหาทางพลิกสถานการณ์

"แน่นอน" ลิ่นเชียวลี้มตาขึ้น เอ่ยตอบอย่างตรงไปตรงมา "เพราะฉะนั้นข้าถึงได้ไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอขององค์รัชทายาท ไม่ให้ทหารหน่วยอวิหลินเข้าจวนจึงให้โหวตต่อ แต่ให้เขาส่งองค์รัชของตัวเองไปเฝ้าแทน เพื่อให้เขาทำอะไรได้สะดวก"

พอก้มหน้าลงก็เห็นจิวชี่นเหยากำลังมองเขาอย่างตกตะลึง จึงหัวเราะแล้วอธิบายว่า "อย่าลืมนะ เหนือองค์รัชทายาทยังมีฝ่าบาท แม้ว่าองค์รัชทายาทจะอยากช่วยจีนหยวนปิดบัง เรื่องนี้ก็ยังลอยไปถึงพระภรรณอยู่ดี และที่ผ่านมาเสด็จจุ้ทงเกลียดชังการที่คนรอบข้างแอบคิดไม่ซื่อ กับองค์รัชทายาทมากที่สุด หลังจากทรงทราบเรื่องนี้แล้ว แม้ว่าจะไม่พระราชทานโทษตายให้จีนหยวนทันที แต่ก็ไม่มีทางปล่อยจีนหยวนให้อยู่สบาย ในเมื่อเป็นเช่นนี้ไยต้องให้ข้าเป็นคนร้ายด้วยเล่า เพียงแค่วอนให้เสด็จจุ้ทงจัดการจีนหยวนก็พอแล้ว"

จิวชี่นเหยาพยักหน้าด้วยความเข้าใจ เรื่องของจีนหยวนถ้าหากลิ่นเชียวมีส่วนเกี่ยวข้องมากเกินไป แล้วถ้าหากความรู้สึกที่ต่อองค์รัชทายาทมีต่อจีนหยวนลึกซึ้งเกินกว่าที่พวกนางคาดคิด ภายหลังไม่ว่าองค์รัชทายาทอาจจะมองหน้าลิ่นเชียวไม่สนทใจ ฉะนั้นเมื่อถึงเวลาต้องถอนตัว ลิ่นเชียวก็เลือกถอนตัวออกมาอย่างไม่เสียเวลาคิด แม้กระทั่งการจับตาดูจีนหยวนหลังจากนั้นก็ไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวสักนิด

พอขบคิดเรื่องนี้จนกระจ่าง ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดในสมองของฉวีชื่นเหยา ถึงมีคำว่า 'จิ้งจอกเผ่าเจ้าเล่ห์' ผุดขึ้นมา นางมองใบหน้าที่ยังหนุ่มแน่น อ่อนเยาว์ของลินเซียว คิดแล้วรู้สึกวุ่นวายระยิบระยับ

"เจ้าหัวเราะอะไร" ลินเซียวเห็นฉวีชื่นเหยาหัวเราะแปลกประหลาด ก็บีบแก้มของนางเล่น "เป็นเพราะว่าในที่สุดก็ตามหาคนที่ทำร้ายเจ้า บนเขาโซ่วไหวแล้วก็คนร้ายอีกคนในคดีฆาตกรรมสตรีจากผิงคังฟางจนพบ ก็เลยรู้สึกสาแก่ใจ?"

ฉวีชื่นเหยาเก็บรอยยิ้มของนางแล้วเอ่ยว่า "สาแก่ใจก็จริงอยู่ แต่พอคิดถึงว่าวันนั้นบนเขาโซ่วไหวยังมีอีกคนที่ขึ้นมาบนหน้าผา ก็รู้สึกหงุดหงิดรำคาญใจ"

ลินเซียวเอ่ยขึ้นเรียบๆ "เจ้าหมายถึงชยาเหยียน?"

เขารู้มานานแล้วอย่างที่ได้คิดไว้เลย ฉวีชื่นเหยาทำปากย่นด้วยความขุ่นเคือง "ข้าเฝ้าได้ว่าตอนนั้นนางคงกำลังตามหาเงินอวี่ฉืออยู่ แล้วมาเห็นฉินหยวนผลัดขาดทงหน้าผาไปโดยบังเอิญ แต่หลังจากกลับไปแล้วเก็บเงียบ ไม่ปริปาก ไม่รู้ว่าจะไปแอบดีใจสักเพียงใด ท่านว่าตกลงนางมีความแค้นลึกล้าอะไรกับข้าหรือ เพราะเหตุใดจะต้องทำอะไรลับหลังข้าอย่างนี้ตลอดเลย"

กล่าวจบนางก็มองประเมินลินเซียวด้วยสีหน้ายิ้มคล้ายไม่ยิ้ม รวากับพินิจพิจารณาว่าสามีของตนเองมีสิ่งใดเหนือกว่าผู้อื่นกันแน่

มีหรือลินเซียวจะมองเจตนาหยอกเย้าในแววตาของนางไม่ออก แต่แสร้งไม่รู้เรื่องพลางเอ่ยอย่างไม่สะทกสะท้าน "สตรีนางนี้หลังจากแต่งให้พี่เจ็ดแล้ว ชีวิตคงไม่ได้อยู่สบายนักหรอก เหตุใดพวกเราต้องปล่อยให้มือสกปรกด้วย รอดูเจี๊ยบๆ ต่อไปเถอะ"

ฉวีชื่นเหยาไม่คิดว่าลื่นเชียวจะกล่าวเช่นนี้จึงนั่งอิงไปชั่วขณะ
อยากจะถามต้นสายปลายเหตุให้รู้เรื่อง แต่เพิ่งจะอ้าปากก็นึกขึ้นได้
โดยพลันว่านางเกือบจะโดนคำพูดของลื่นเชียวชักนำความคิดไปอีกทาง
แล้ว ก็รู้สึกทั้งอึดทั้งขำ อุดใจไม่ไหวขยับตัวลุกขึ้นนั่ง กอดลื่นเชียวเอาไว้
พลงบกดริมฝีปากเขาเบาๆ แสร้งถามด้วยน้ำเสียงดูต้น "เหตุใดถึงจ้อง
เบี่ยงเบนประเด็น ท่านยังไม่ตอบข้าเลยนะ เพราะอะไรนางถึงปักใจกับท่าน
ไม่เลิกรา"

คำถามนี้นางอยากจะถามลื่นเชียวมานานแล้ว ทุกการกระทำ
ของชยาเหียนแสดงชัดเจนว่าพุ่งเป้ามาที่ลื่นเชียว คนฉลาดปราดเปรื่อง
อย่างเขาไม่มีทางคาดเดาความคิดของชยาเหียนไม่ออก

ลื่นเชียวแอบหัวเราะขบขัน โอบกอดเอวอมบางของนางไว้ จับ
ตึงหุ่นางเล่นโดยไม่เกรงใจสักนิดแล้วเอ่ยยิ้มๆ ว่า "คิดไม่ถึงว่าเจ้าก็เป็น
ไฉนน้ำส้มใบน้อย สามีของเจ้าไม่เคยเสียเวลาพูดคุยกับนางเกินความจำเป็น
สักประโยค เจ้าถามข้าแล้วข้าจะไปถามใครเล่า"

ฉวีชื่นเหยาจะมีหรือจะไม่เข้าใจว่าลื่นเชียวเป็นคนเช่นไร แต่ก็ทนไม่ได้
ที่ผู้อื่นจะมีความคิดเช่นนี้ต่อเขา ดวงตาจับจ้องริมฝีปากบางของลื่นเชียว
นางรู้สึกมันเขี้ยวขึ้นมาจึงจับเล่นไม่หยุดอยู่อย่างนั้น นางจับเล่นไปพลง
หัวเราะไปพลง "บางครั้งข้าก็รู้สึกมันได้ท่านนักเชียว"

ลื่นเชียวพลิกจากฝ่ายตั้งรับเป็นฝ่ายรุกเข้าหา เด็กชายกระโปรง
ของนางขึ้นมา เลื่อนมือขึ้นไปตามริ้วขาบางของนาง หยุดพักตรงที่เข่า
อยากจะหยุด ลูบไล้เบามือพลงเอ่ยถามนางว่า "เพราะอะไรถึงมันได้ข้า"

ฉวีชื่นเหยากัดริมฝีปากแน่น กดมือที่กำลังก่อกวนเอาไว้สุดชีวิต

เหล่ตามองลีนเขียวแล้วกล่าว "ก็แค่นั้นได้ท่านนั่นละ"

กล่าวจบนางก็เห็นเขาหุบสายตาลงมองนาง ใบหน้าได้แสงสลัว
ของโคมไฟในรถม้าแลดูองอาจงดงามอย่างประหลาด ก้ออดใจไม่อยู่
ขยับประชิดใบหูแล้วจับเล่น ก่อนจะเอ่ยว่า "ถ้าหากส่วนดีของท่านมีแค่
ข้าคนเดียวที่มองเห็นก็ดีนะสิ"

ลีนเขียวคว้านางกดเอาไว้ได้ร่าง เอ่ยตอบด้วยสีหน้าจริงจัง "อืม
คนอื่นข้าไม่สนใจ ตอนนี้ไม่รู้ให้เจ้าลี้มลองส่วนดีของสามีสักหน่อย"

32

เมื่อคนทั้งสองกลับมาถึงวังอ่อนก็ใกล้ถึงยามอันแล้ว เป็นช่วงเวลา
มืดมิดที่สุดก่อนฟ้าสว่างพอดี รวมถึงสายลมยามค่ำคืนของช่วงต้นฤดูหนาว
ทั้งเยือกเย็นและกระโชกแรง พอพัดมากระทบใบหน้าราวกับโดนคมมีด
กรีดผ่านจนรู้สึกเกินจะทนรับไหว

ฉวีชื่นเหยาไม่เคยรู้สึกเลยว่าระยะทางจากประตูวังหลังต้องไปถึง
เรือนซื่อหู่จะไกลถึงเพียงนี้ กว่าจะเดินเข้าเรือนมาได้ไม่ใช่เรื่องง่าย นาง
รับรู้เพียงว่าทั้งวังและหนาวมากเหลือเกินจนหนาวติดกันหลายครั้ง นาง
รีบบอกให้เวินกุไปเตรียมน้ำร้อนมา พอนางกับลินเชียวล้างมือล้างหน้า
แล้วก็มุดเข้าใต้ผ้าห่มไปทันที ก่อนจะผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

ดูเหมือนเพียงจะหลับตาไปได้ไม่นานก็ได้ยินเสียงคนเคาะประตูเรียก
แม้ว่าเสียงนั้นจะแผ่วเบา แต่แฝงด้วยความร้อนใจ สามารถปลุกคนที่
กระวนกระวายใจอยู่เป็นทุนเดิมให้ตื่นขึ้นได้

ฉวีขึ้นเหยาสะดุ้งตื่นขึ้นมาทันที พอลืมตาก็เห็นลินเชียวสวมเสื้อ
ก้าวลงจากเตียง

พอเห็นฉวีขึ้นเหยา รู้สึกตัวตื่นด้วย ลินเชียวก็เอ่ยปลอบ "เจ้านอน
ไปเถอะ ข้าจะออกไปดูสักครู"

ฉวีขึ้นเหยาถอดผ้าห่มเอาไว้พรางพยักหน้า แต่จนแล้วจนรอด
ก็ไม่อาจสงบใจลงได้ ช่วงเวลาเช่นนี้ถ้าหากไม่ใช่เรื่องด่วนร้ายแรงจริงๆ
พวกเขาคงไม่มีทางมารบกวนการนอนของลินเชียวแน่

นางนั่งอยู่บนเตียงมองลินเชียวเดินออกจากห้องไป ประตูปังไม่ทันปิดลง
ก็ได้ยินเสียงเงินกู่เอ่ยขึ้นว่า "พวกนางหรมีเรื่องด่วนมารายงานเจ้าค่ะ"

ลินเชียวเอ่ยรับคำแล้วปิดประตูห้องให้เรียบร้อย จากนั้นก็ได้ยินเสียง
ฝีเท้าเดินห่างออกไป นอกประตูห้องกลับมาเสียบสบงดังเดิม

ฉวีขึ้นเหยาคล้ายกับมีดวงสังหรณ์อะไรบางอย่าง แม้ว่าดวงตา
จะปิดสนิทแต่ทำเช่นไรก็ไม่อาจหลับลงได้เลย ประเดี๋ยวหนึ่งก็ลืมตามอง
ออกไปนอกหน้าต่าง ประเดี๋ยวก็ขยำผ้าห่มวุ่นวาย นอนพลิกตัวไปมา
อยู่บนเตียง จับสังเกตรูสึกเคลื่อนไหวข้างนอกตลอดเวลา

จนกระทั่งผ่านไปประมาณหนึ่งก้านธูป ลินเชียวก็กลับมาที่ห้อง

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นใช่หรือไม่" ฉวีขึ้นเหยาถอดผ้าห่มลุกขึ้นมานั่ง
มองหน้าลินเชียว เห็นเขาขมวดคิ้วมุ่น สีหน้าไม่ต่างอะไรกับท้องฟ้าข้างนอก
สะท้อนความหนาวเย็นเยือกชวนให้สั่นสะท้าน มองแล้วทำให้รู้สึกอึดอัดใจ
อย่างประหลาด

ลินเชียวช่วยห่มผ้าให้ฉวีขึ้นเหยาแล้วก็นั่งลงบนเตียงพรางเอ่ยด้วย
น้ำเสียงไร้อารมณ์ "ฉินหยวนตายแล้ว"

ฉวีชื่นเหยารู้สึกเหมือนหุนหวกไปชั่วขณะ กว่าจะเรียกสติกลับมาได้
ช่างยากเย็น นางเอ่ยด้วยความตกตะลึงว่า "ตายแล้ว?! ตายได้อย่างไร"

"ผูกคอตาย" ลิ่นเซียวลุกขึ้นถอดเสื้อคลุมตัวนอก นำไปวางพาด
ฉากบังลมหน้าเตียงแล้วกลับขึ้นมานอนบนเตียงอีกครั้ง

แววตาของฉวีชื่นเหยาองตามการเคลื่อนไหวของเขาไปโดยไม่รู้ตัว
ในสมองสับสนวุ่นวายไม่อาจสงบใจลงได้โดยสิ้นเชิง "ผูกคอตาย? นาง
จะผูกคอตายได้อย่างไรกัน"

พิจารณาจากประสบการณ์ในการรับมือฉินหยวนมาหลายครั้ง แม้
ฉินหยวนจะเข้าใจว่าตนเองโดนวางยาพิษ 'ร้ายแรง' และจะมีชีวิตอยู่ได้
อีกเพียงครึ่งปี แต่ก็ไม่มีทางยอมพ่ายแพ้โดยง่าย เห็นได้ชัดว่านางมีจิตใจ
แน่วแน่เด็ดเดี่ยวเพียงใด มาวันนี้ท่าทีขององค์รัชทายาทก็ยังไม่แน่ชัด
พระราชโองการของฮ่องเต้ก็ยังไม่ประกาศลงมา เพราะเหตุใดนางถึงได้เลือก
การจบชีวิตตัวเองไปก่อนเช่นนี้

ลิ่นเซียวโอบร่างฉวีชื่นเหยาเอาไว้ในอ้อมแขน คิดใคร่ครวญอยู่พักหนึ่ง
ก็เอ่ยอย่างเฉยชา "องค์รัชที่คอยเฝ้านางในคืนนี้เป็นองค์รัชชางกาย
องค์รัชทายาททั้งนั้น มีการเฝ้าระวังอย่างเข้มงวดกวดขัน คนนอกไม่มีทาง
บุกรุกเข้าไปได้ องค์รัชทายาทก็ตั้งใจจะหลีกทางรอดเอาไว้ให้นางอยู่ แม้ว่า
นางจะตายไปอย่างกะทันหัน แต่โอกาสที่จะถูกคนลอบทำร้ายมีน้อยมาก
ได้ยินคนข้างกายของรัชทายาทบอกว่าตอนแรกฉินหยวนไม่มีอะไรผิดปกติ
เกิดเรื่องตอนประมาณรุ่งสาง กว่ากลุ่มองครักษ์จะรู้สึกผิดปกติเกิดเข้าจวน
เพื่อตรวจสอบดูก็สายไปแล้ว"

กล่าวจบเขาก็แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับมุมมองของฉวีชื่นเหยาว่า

"แม้ข้าก็ไม่เชื่อว่านางจะเลือกผูกคอตาย แต่คนประเภทนี้มักจะเฉลียวฉลาดเกินไป นิสัยยอมหักแต่ไม่ยอมงอ แทนที่จะปล่อยให้ผู้อื่นมากำหนดชะตาชีวิตของตัวเอง ก็ไม่แน่ว่ายอมฆ่าตัวตายเสียดีกว่า"

เป็นเช่นนั้นจริงหรือ

ฉวีชื่นเหยายังรู้สึกไม่สบายใจอยู่เลื่อนราง ตลอดหนึ่งเดือนมานี้ มีกี่คนแล้วที่ผูกคอตาย เริ่มจากนางข้าหลวงลูในสำนักศึกษาอาวุโสนั้น แล้วต่อมาก็เป็นฉินหยวน พวกนางต่างเสียชีวิตช่วงเวลาไล่เลี่ยกัน จากโลกนี้ไปอย่างเงียบงันไร้ผู้รู้สึกละเลย ยิ่งไปกว่านั้นมองเพียงผิวเผิน ดูเหมือนไม่มีอะไรผิดปกติ เพียงแค่เวลาตายช่างประจวบเหมาะพอดี

หลังจากตะลึงงันไปสักพักพลันนึกขึ้นมาได้เรื่องหนึ่ง เงยหน้ามอง ลิ่นเชียวพลางเอ่ยว่า "โชคดียิ่งนักที่ท่านไม่ได้ยื่นมือเข้าไปยุ่งเรื่องการควบคุมตัวฉินหยวน ปล่อยให้ห้องคิริชทายาทส่งคนข้างกายไปเฝ้าเอง ไม่อย่างนั้นเรื่องฉินหยวนผูกคอตายในจวนคินนี้ แม้ว่าพวกเราจะไม่อยู่ในที่เกิดเหตุ แต่ต้องคิริชทายาทจะต้องสงสัยมาถึงพวกเราแน่" เพราะสุดท้ายแล้วลิ่นเชียวก็มีเหตุจูงใจและความสามารถจะทำได้ ถ้าหากลิ่นเชียวไม่รีบถอนตัวออกมาให้ทันเวลาจะหลุดพ้นจากข้อสงสัยนี้ได้อย่างไร ไม่น่าแปลกใจเลยที่ปกติลิ่นเชียวจะรอบคอบรัดกุมปานนี้ และยังคิดล่วงหน้าระมัดระวังไปทุกฝีก้าวจนเคยชิน เพราะผู้คนและเรื่องราวในวังนอกวังช่างสลับซับซ้อน ถ้าหากพลาดพลั้งเพียงเล็กน้อยอาจจะทำให้ผู้อื่นหันมาระแวงสงสัย

พอฉวีชื่นเหยาคิดถึงตรงนี้ ในใจก็รู้สึกเจ็บปวดจนยากจะอธิบาย นางซุกศีรษะอยู่กับอกเขาและกอดเขาไว้แน่นพลางเอ่ยว่า "เหว่ยจิ้น ข้ากำลังคิดว่าเรื่องในคินนี้คงเป็นแค่หนึ่งในหลายเรื่องที่ท่านต้องพบเจอ

ตลอดหลายปีมานี้ ที่ผ่านมาก็ไม่รู้ว่าคุณต้องพบเจอเรื่องที่ได้รับมือได้ยากเย็น
มามากเพียงใดกันนะ"

ลินเชียวคิดไม่ถึงว่าชีวิตขึ้นเหยาจะเกิดความรู้สึกสะท้อนใจเช่นนี้ขึ้นมา
ร่างกายจึงแข็งค้างไปชั่วขณะ แวตตาล้นแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน กัมศิระชะ
จุมพิตกลุ่มเส้นผมของนางพลางเอ่ยยิ้มๆ ว่า "ก่อนจะพบกับเจ้าก็ลำบากอยู่
เหมือนกัน แต่ตอนนี้มีเจ้าอยู่เคียงข้างแล้วเจ้าก็ดีขึ้นเรื่อยๆ ในทุกวันแค่ข้า
คิดถึงเจ้า 'ไม่ว่าในใจมีความสุขมากมายเท่าไรแล้ว เรื่องราวใหญ่โตเพียงใด
ก็ไม่เคยคิดว่าจะผ่านไปไม่ได้"

ลินเชียวกล่าวจบก็รู้สึกเหมือนกับว่าประโยคนั้นยังไม่ได้น่าหนักเพียงพอ
เขายื่นมือไปตริงไหล่ชีวิตขึ้นเหยาเอาไว้ กัมมองนางแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน "อาเหยา ตลอดหลายปีมานี้เรื่องที่ข้าอึดอัดใจที่สุดก็คือ
การได้แต่งงานกับเจ้า เจ้าวางใจเถอะ 'ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ข้าจะเป็น
คนคอยกำบังลมฝน คอยครองเจ้าให้ปลอดภัย"

"ไม่ใช่แค่ข้า พวกเราทั้งสองคนจะต้องปลอดภัย" ชีวิตขึ้นเหยากล่าวเสริม
อย่างจริงจัง

"แน่นอนอยู่แล้ว" ลินเชียวเอ่ยตอบ แวตตาแว่นแฉวยด้วยความ
มั่นใจ

ชีวิตขึ้นเหยาเห็นว่าคำสัญญาของบุรุษผู้นี้หมายถึงอะไร นางซุกศีรษะ
อยู่กับอกของเขาดังเดิม จิตใจที่เคยกระวนกระวายกลับมาสงบนิ่งมั่นคง
เหลือเกิน

ด้วยเมื่อคืนมีเรื่องให้วุ่นวายใจ พอตื่นขึ้นมาตอนเช้าชีวิตขึ้นเหยา

จึงรู้สึกเกียจคร้านอยู่บ้าง เรื่องศิระระวิงเวียนมึนงงไม่ต้องเอ่ยถึง ขณะกินอาหารยังรู้สึกไม่เจริญอาหาร แม้กระทั่งโจรสลชาติจัดยังกินไม่ลง ฝืนกินไปได้คำหนึ่งก็อาเจียนออกมาทันที

ลินเซียยังคิดว่ายามพวกเขาเคลือบแคลงกันนั้นในรถม้า ไม่ทันระวังปล่อยให้หิวขึ้นเหยาต้องลมนหนาวจนเป็นหวัด จึงรู้สึกหงุดหงิดได้มากเท่าใด ก็หงุดหงิดมากเท่านั้น นอกจากให้คนรีบไปเชิญอวีร์วู้ส่วยมาแล้ว ยังให้ไปรายงานในวังด้วยว่ามอบหมายให้สวี่เซินหมิงทำหน้าที่แทน ส่วนตัวเขาจะอยู่ที่วังอ่องเผ่าฉวีขึ้นเหยาไม่ห่างแม้แต่ก้าวเดียว

เวินกุเห็นฉวีขึ้นเหยาไม่เจริญอาหาร กลับคิดไปถึงอีกเรื่องหนึ่ง จึงเรียกไฉ่ผิงมาสอบถามเรื่องการมีระดูของฉวีขึ้นเหยาเมื่อครั้งอยู่ที่จวนสกุลฉวีโดยละเอียด แล้วยังถามด้วยว่าเดือนก่อนเปลี่ยนผ้าปูที่นอนไปซักเมื่อใด เพราะชายาชื่อจื่อต่งเข้าวังอ่องมาเกือบสองเดือนแล้ว ชื่อจื่อก็รักใคร่โปรดปรานนางถึงเพียงนั้น เกรงว่าอาจจะมิขาวดีแล้วก็ได้

แม้ว่าไฉ่ผิงจะยังสับสนมึนงง พอโดนเวินกุลากตัวมาถามเรื่องนั้นเรื่องนี้ ถึงตระหนักขึ้นมาได้โดยพลันว่าเดือนนี้ดูเหมือนคุณหนูของนางไม่ได้เปลี่ยนผ้าปูที่นอนไปซักมาสักพักใหญ่แล้ว

แต่เมื่อครั้งอยู่จวนสกุลฉวีรอบระดูของคุณหนูมาไม่ตรงเท่าไร ไม่ได้มาเร็วก็มาช้า ถ้าหากจะเอาเรื่องนี้มาตัดสินว่านางมีขาวดีแล้ว เกรงว่าอาจยังไม่แน่นอนอยู่บ้าง

แม้ว่าจะกล่าวไปเช่นนั้น พอไฉ่ผิงนึกถึงสิ่งที่ฮุยอินเคยสั่งกำชับนางก่อนที่คุณหนูจะแต่งงาน ก็มีท่าทีดีอกดีใจไม่น้อย รีบให้ว่วนคนให้ไปส่งข่าวบอกฉวีจินซือเสียบๆ

ลื่นเซียวส่งคนไปเชิญไม่นาน อวีร์วสุยก็มาถึงวังหลังต้องวิ่งไต่บัน
สายลมพัด

ลื่นเซียวปลดม่านเตียงลง บดบังฉวีชื่นเหยาเอาไว้อย่างมิดชิด
ถึงเชิญอวีร์วสุยเข้ามาในห้อง

อวีร์วสุยตรวจชีพจรผ่านม่านอยู่ครู่หนึ่ง แล้วสอบถามรายละเอียด
เกี่ยวกับอาการป่วยของฉวีชื่นเหยาพลางลูบเคราคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ออกไป
ห้องชั้นนอกเขียนใบสั่งยา

ฉวีชื่นเหยาอนอนอยู่บนเตียงด้วยอาการอ่อนเพลีย ได้ยินลื่นเซียว
พูดคุยอยู่กับอวีร์วสุยที่ห้องชั้นนอก ก็นึกถึงเหตุการณ์ที่นางโดนโจรทำร้าย
บาดเจ็บที่วัดต้าอินขึ้นมาได้ ก็เป็นอวีร์วสุยผู้มาตรวจให้โดยไม่ได้รับเชิญ
แต่เขากล่าวว่ารับคำสั่งองค์หญิงเต๋อหรงให้มาตรวจรักษานาง

ตอนนั้นนางยังไม่เคยไปมาหาสู่กับองค์หญิงเต๋อหรง ไม่เข้าใจว่า
องค์หญิงผู้นี้เป็นคนอย่างไร พอได้ยินอวีร์วสุยกล่าวเช่นนั้นจึงเชื่อว่า
เป็นความจริง ทว่าวันนี้ลองคิดดูแล้ว พิจารณาจากนิสัยใจคอของ
องค์หญิงเต๋อหรง หลังจากเกิดเรื่องแม้กระทั่งส่งคนมาสอบถามอาการ
ก็ไม่มี ไม่น่าจะตั้งใจเชิญหัวหน้าสำนักหมอหลวงไปตรวจรักษานางได้

หรือว่าเดิมทีองค์หญิงเต๋อหรงก็เป็นแค่ฉากบังหน้า แต่ความจริง
เขาเป็นคนเชิญอวีร์วสุยไปกันนะ

นางยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่าเป็นไปได้ เพราะว่าเรื่องของฉินหยวนครั้งนี้
ก็เป็นเพราะอวีร์วสุยกล่าวขอวินิจฉัยเบี่ยงพระพักตร์ว่าฉินหยวนป่วยเป็น
โรคปอดล้ม ถึงล่อให้ฉินหยวนออกจากวังหลวงได้สำเร็จ จนกระทั่ง
เปิดเผยโฉมหน้าที่แท้จริงของฉินหยวนในเวลาต่อมา

ด้วยเหตุนี้ดูท่าความสัมพันธ์ของอวีร์วู้สกับลินเซียคงห่างไกล จากคำว่า 'เฉยชา' อย่างที่เห็นภายนอกเป็นแน่

แต่อวีร์วู้สมีฐานะเป็นถึงหัวหน้าสำนักหมอลวง เข้าวังมานาน กว่าสี่สิบปี ตอนนี้อยู่ถึงวัยไม่ใกล้ฝั่งเต็มที่ ไม่สนใจไยดีลาภยศสรรเสริญ มานานแล้ว ด้วยวัยและประสบการณ์ของลินเซีย อวีร์วู้สจะปล่อยให้เขา เรียกใช้งานได้โดยง่ายหรือ หรือว่าเบื้องหลังอาจมีเรื่องบางอย่างแอบแฝง อยู่

ขณะกำลังครุ่นคิด เวนูกี้เดินเข้ามา นางกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้มว่า หลันอ๋องได้ยินเรื่องจวีซิ่นเหยาป่วย ตั้งใจส่งคนช่างกายอย่างหมอลวงอวี มาตรวจให้โดยเฉพาะ

พอจวีซิ่นเหยาได้ยินคำนี้ก็ตะลึงงันไปชั่วขณะ มีความคิดเหลวไหล บางอย่างผุดขึ้นมาโดยพลัน ใช่แล้ว นางลี้ม่านพ่อสามีไปได้อย่างไรกัน! คนที่ลินเซียไม่อาจเรียกใช้ได้ แต่ด้วยฐานะของพ่อสามีนาง ใ่ว่าจะเรียกตัว มาไม่ได้

อย่างไรเสียสำหรับขุนนางเก่าแก่อ่างอวีร์วู้ส ลินเซียเป็นเพียงแค่ ลูกเสือที่เพิ่งเกิดใหม่ที่ยังไม่มีเขี้ยวเล็บ แต่หลันอ๋องกลับเป็นเพียงผู้เดียว ในบรรดาองค์ชายทั้งหมดที่ถอนตัวออกมาได้อย่างปลอดภัยจากเหตุการณ์ แย่งชิงตำแหน่งองค์รัชทายาทในอดีต หรือพ่อสามีผู้นี้ไม่ได้ถือสันโดษและ 'ไม่ยินดียินร้ายกับสิ่งใดอย่างที่เราเห็น? แต่เพื่อปกป้องตนเองแล้วจึงจำเป็นต้อง แสดงท่าทีเช่นนี้ต่อหน้าผู้อื่นอย่างเลี่ยงไม่ได้

ทันใดนั้นไฉ่ผิงก็ชะงักตัวเข้ามาด้วยท่าทางดีใจลึกลับ แม้กระทั่ง คำเรียกขานจวีซิ่นเหยาก็ก็นเปลี่ยนไปสนิท นางหัวเราะคิกคักแล้วเอ่ยว่า

"คุณหนูเจ้าคะ ฮุฮินกับคุณชายมาเยี่ยมท่านแล้วเจ้าคะ"

เพ็งจะสิ้นเสียงของไฉ่ผิง จวีเฉินช็อกก็เลิกม่านเดินเข้ามาด้วยสีหน้า
เปี่ยมสุข มองหน้าจวีชิ่งเหยาด้วยความยินดีจนพูดอะไรไม่ถูก "ลูกแม่
ช่างมีวาสนานัก เพ็งจะแต่งงานไม่นานก็มีชาวดีเสียแล้ว"

ความจริงตอนไฉ่ผิงวานคนให้ไปส่งข่าวที่จวนสกุลจวีนั้น เดิมที
นางกล่าวว่า 'คุณหนูอาจมีชาวดี'

แต่ว่าพอเรื่องไปถึงหูของจวีเฉินช็อก กลับกลายเป็นว่า 'คุณหนู
มีชาวดีแล้ว'

ลื่นเชียวเพ็งไปส่งอวีวี่วี่วี่กลับมา จะเดินเข้าห้องก็ได้ยินคำพูดนี้
เข้าพอดีจึงยืนนิ่งอิงอยู่กับที่

เดิมทีลื่นเชียวตั้งใจจะเข้ามาคารวะทักทายจวีเฉินช็อกก่อนค่อยไป
เรือนนอกต้อนรับจวีจื่ออวี ไม่คาดคิดว่าจะมาได้ยินคำนี้

เขาลืมไปแล้วว่าต้องก้าวเดินต่อไป ยืนนิ่งอยู่ข้างประตู ในสมอง
คิดทบทวนสิ่งที่อวีวี่วี่วี่บอกกล่าวเขาไปเมื่อครู่อย่างรวดเร็ว

'เป็นเพราะชายาชื่อจื่อเคร่งเครียดเกินควร หัวใจและม้ามต่างพร่องไป
อีกทั้งไม่ให้ความสำคัญกับการบำรุงดูแลร่างกายมากนัก เป็นเหตุให้
ไม่ทันระวังก็ต้องล้มเย็นจนเป็นหวัด โชคดีชายาชื่อจื่อสุขภาพแข็งแรง
มาแต่ไหนแต่ไร ไม่ถึงขั้นเรื้อรังและทรุดหนัก กินยาละลายไอน์สันสองเทียบ
ก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงแล้ว'

กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าจวีชิ่งเหยาล้มป่วยเป็นหวัด ไม่เอ่ยถึงคำว่า
'ตั้งครรภ์' ลักนิต อีกทั้งอวีวี่วี่วี่มีวิชาแพทย์ล้ำเลิศ คงไม่ถึงขั้นแม้แต่การ
ตั้งครรภ์ก็ตรวจไม่พบกระมัง

แม้ว่าจะคิดเช่นนี้ ในใจเขากลับรู้สึกหดหู่ไม่น้อย รวากับว่าจู่ๆ เรื่องประหลาดใจที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนก็มาอยู่ตรงหน้า แต่ยังไม่ทันจะสัมผัสสัมผัสตัว หัวใจก็ติดมาผู้อื่นก็บอกว่าไม่ใช่เรื่องจริง

ฉวีชื่นเหยาถึงงุนงงเป็นไก่ตาแตกเพราะคำพูดของมารดา ตกตะลึง อ้าปากค้างมองตอบแล้วเอ่ยว่า "ท่านแม่ เมื่อครู่ท่านพูดว่าอย่างไร นะเจ้าคะ..."

ฉวีชื่นเห็นสีหน้าของบุตรสาวและบุตรชาย ยังไม่ทันเก็บรอยยิ้ม บนใบหน้าก็รู้สึกได้โดยสัญชาตญาณว่ามีบางอย่างผิดปกติ จึงหันไปหา ลิ่นเชียว ถามอย่างอึกอักอยู่บ้าง "ซื่อจื่อ ไม่ใช่ว่าอาเหยามีข่าวดีแล้วหรือ"

ครั้งนี้ฉวีชื่นเหยาได้ยินคำพูดของมารดาชัดเจนเสียที่ นางตกตะลึง พรีงเพริด มองไปทางลิ่นเชียวคล้ายต้องการคำยืนยัน

ลิ่นเชียวกระแอมกระไอแผ่วเบาด้วยความรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออก กล่าวตอบฉวีชื่นเหยาว่า "ท่านแม่ขอรับ เมื่อครู่หมอลงหวงอวี๋ตรวจชีพจร อาเหยาแล้ว บอกว่านางป่วยเป็นไข้หวัด..."

ฉวีชื่นเหยาอ้าปากหุบปากโดยไร้เสียง แม้ว่าสีหน้าจะแข็งค้างไป แต่ก็ตั้งสติกลับมาได้อย่างรวดเร็ว รีบปรับน้ำเสียงทันที ฝืนยิ้มเอ่ยว่า "เฮ้อ...ต้องโทษที่แม่ยังฟังไม่ทันรู้เรื่องก็รีบมาหาเจ้าแล้ว"

จากนั้นนางพยายามเปลี่ยนหัวข้อสนทนา นำของบำรุงที่เตรียมมา ส่งให้ฉฉิ่ง แล้วรีบเดินไปที่ข้างเตียง กอดฉวีชื่นเหยาเอาไว้ พินิจดูหน้าอีกฝ่าย อย่างละเอียดและถามด้วยน้ำเสียงห่วงใยว่า "มาให้แม่ดูเร็วเข้า เหตุใดอยู่ดีๆ ถึงเป็นหวัดได้ละ พอกินอะไรไหมหรือไม่ จะให้แม่ทำของว่างที่ย่อยง่ายๆ ให้เจ้าหรือไม่"

ฉวีเงินซื้อไม่เอ่ยถึงเรื่องตั้งครม่อ๊กแม้แต่คำเดียว เลี่ยงไม่ให้นุตรสาว ต้องรู้สึกอึดอัดและทำให้นุตรเขยต้องผิดหวัง ในใจกลับสบถว่าบ่าวไพร่ที่มาส่งข่าวผิดๆ ไปแปดสิบรอบได้ แอบหมายมั่นไว้ว่าหลังจากจากเรือนไปแล้วจะต้องตามหาบ่าวไพร่สมควรตายมาสังสอนให้รู้จักสำนึกเสียบ้าง ถึงจะดี

เนื่องจากฉวีเงินซื้อเสี่ยงก่อกองกังวาน มีท่วงทำนองรื่นหู นางพุดจาไม่กี่คำก็ทำให้บรรยาการศกสิ้นไม่เข้าคายไม่ออกหายไปได้ในที่สุด

ลิ้นเขียวเห็นฉวีขึ้นเหยามีสีหน้าสบายใจเป็นปกติขึ้นก็รู้ดีว่านางไม่ได้เก็บคำพูดของมารดาใส่ใจ แอบถอนหายใจโล่งอก บอกลาฉวีเงินซื้อแล้วก็ออกไปที่เรือนนอกต้อนรับฉวีจ้ออวี่

วันนี้ไม่ใช่วันหยุดงานแต่พี่ชายก็มาพร้อมกับมารดาแต่เช้าตรู่ คิดว่าก็เพราะได้ยินข่าวฉวีขึ้นเหยาตั้งครม่อ๊กจึงแวะมาเยี่ยมเยียนโดยเฉพาะ ประเดี๋ยวพอบพบหน้าแล้วคงต้องเสียเวลาอธิบายกันเล็กน้อย

เมื่อนุตรเขยเดินจากไปแล้ว เวลาพุดจาฉวีเงินซื้อจึงคลายความพะว้าพะวังลงไปไม่น้อย นางกล่าวกับนุตรสาวว่า "เมื่อครู่แม่เข้าใจผิดไป เจ้าก็อย่าเก็บไปคิดมากเกินไป ลองคิดดูแล้วเจ้าเพิ่งแต่งงานได้ไม่นาน ถึงเวลาควรจะมีก็มีมาเองนั่นละ สตรีส่วนใหญ่มักจะกังวลเรื่องนี้ที่สุด ยิ่งคิดกังวลมากยิ่งตั้งครม่อ๊กได้ยาก"

"ใครคิดมากเกินไปแน่เจ้าคะ" ฉวีขึ้นเหยาหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "ท่านแม่เองไม่ใช่หรือที่จู่ๆ ก็มาบอกข้าแต่เช้าตรู่ว่าข้าตั้งครม่อ๊ก อยู่ดีๆ ก็เปลี่ยนจากป่วยเป็นหวัดไปเรื่องตั้งครม่อ๊กได้"

ฉวีเงินซื้อช่วยจัดผ้าห่มให้นุตรสาวพลางยิ้มอย่างไม่สะทกสะท้าน

"นี่ไม่ใช่เพราะแม่ร้อนใจมากหรือไร กว่าที่จะตกลงเรื่องการแต่งงานของพี่ชายเจ้าให้ลงตัวได้ แม่ยังนึกว่าจะมีข่าวดีพร้อมกันสองเรื่องเสียแล้ว"

ฉวีชื่นเหยาตกใจจนลุกพรวดขึ้นมานั่ง "เรื่องการแต่งงานของพี่ชายลงตัวแล้วหรือเจ้าคะ!"

ฉวีชื่นซื้อคาคาเตาได้แต่แรกว่าบุตรสาวจะต้องมีท่าที่เช่นนี้ นางจับบุตรสาวให้นอนลงไปอย่างเดิม ยิ้มจนตาหยีพลางเอ่ยว่า "สองวันก่อนก็อยากให้เจ้ากลับจวนไปหาหรือเรื่องนี้นี่ละ แต่ว่าช่วงหลายวันนี้เจ้าต้องเข้าวังหลวงตลอดก็เลยไม่มีโอกาสบอกให้เจ้ารู้"

ฉวีชื่นเหยารู้สึกหงุดหงิดในใจ ระยะนี้นางวุ่นวายอยู่กับการรับมือฉินหยวน มีหรือจะว่างพอไปสนใจเรื่องอื่น นี่แม้กระทั่งเรื่องใหญ่อย่างการแต่งงานของพี่ชายยังไม่รู้เลย

ในเมื่อรู้เรื่องแล้วนางก็พร้อมจะช่วยเหลือพี่ชายด้วยความเต็มใจอย่างยิ่งจึงเอ่ยถามมารดาว่า "เป็นคุณหนูบ้านใดกัน เป็นคนที่พี่ชายบอกว่าสนใจ?"

จากการคาดเดาของนางก่อนหน้านี้ แม้ว่าพี่ชายจะไม่ยอมปริปากบอกสักคำ แต่เป็นไปได้มากกว่าจะสนใจหวังอิงหนีง แต่ว่าศักดิ์ฐานะของทั้งสองครอบครัวแตกต่างกันมาก ถ้าหากอยากจะสมหวังดังใจคงต้องใช้เวลาไม่น้อยเลย

พี่ชายของนางเป็นคนสุขุมเยือกเย็นมาตลอด ก่อนจะมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม ไม่มีทางให้มารดาถามเอาความแน่นอน ฉะนั้นอย่ามองว่าขณะนี้มารดา กำลังดีอกดีใจ ไม่แน่ว่านางอาจจะกระตือรือร้นอยู่ฝ่ายเดียวก็ได้

ฉวีชื่นซื้อเห็นบุตรสาวมองหน้าด้วยความระแวงสงสัยก็ไม่รู้สึก

หงุดหงิดแต่อย่างใด กลับยิ้มออกมาแล้วเอ่ยว่า "ก่อนหน้านี้พี่ชายเจ้าไม่ได้ช่วยกรมอากรเรียบเรียงตำราประมวลศัพท์อยู่ที่สำนักราชบัณฑิตหรือ เพื่อตำราเล่มนี้แล้วพี่ชายเจ้าผอมลงไปตั้งเยอะ ต่อมาเสนาบดีหวังไปที่สำนักราชบัณฑิตตรวจสอบความคืบหน้าของงานนี้ เขาชื่นชมตำราประมวลศัพท์เล่มนี้มาก เห็นว่าพี่ชายเจ้าเป็นหนึ่งในคณะทำงานเรียบเรียงก็เลยเรียกเขาเข้าไปพูดคุยใกล้ชิดตั้งหลายคำ"

"จากนั้นละเจ้าคะ" ฉวีชื่นเหยาจับฟังอย่างเพลิดเพลิน ที่แท้ตำราประมวลศัพท์เล่มนั้นก็เป็นสิ่งที่กรมอากรต้องการใช้งาน มิน่าเล่าระยะนี้พี่ชายถึงได้ทำงานหามรุ่งหามค่ำทุกวัน คิดว่าคงทำเพื่อสร้างความประทับใจที่ดีให้เสนาบดีหวังเป็นแน่ กว่าเขาจะเรียกไปพบไม่ใช่เรื่องง่าย เก่งกว่าเพื่อให้ได้รับคำชมจากเสนาบดีหวัง พี่ชายคงจะทุ่มเททุกอย่างเลยทีเดียว

ฉวีชื่นซื้อหัวเราะออกมดั่งคาด "เสนาบดีหวังถามอะไรพี่ชายเจ้าตั้งมากมาย พอเห็นว่าเขาได้ตอบได้คล่องแคล่วฉะฉาน มีสง่าราศีของคนที่มีความรู้ความสามารถ แม้ว่าตอนนั้นจะไม่ได้พูดอะไรออกมา แต่ภายหลังกลับส่งขุนนางไต่บังคืบบัญชาไปสอบถามขอบันทึกประวัติพี่ชายเจ้าไปอ่านผ่านตาชุดหนึ่ง แล้วบังเอิญว่าขุนนางคนนั้นก็คือท่านลุงลู่สหายที่คบหากับท่านพ่อเจ้าอย่างสนิทสนม หลังจากเลิกงานแล้วก็มาเล่าให้ท่านพ่อเจ้าฟังอย่างละเอียดไม่มีตกหล่นเสียละ"

"เสนาบดีหวังก็แค่ขอบันทึกประวัติพี่ชายมาดู" ฉวีชื่นเหยาครุ่นคิดแล้วเอ่ยว่า "ไม่แน่ว่าจะถูกใจพี่ชายหรือกระเจ้าคะ"

พอก้าวไปแล้วนางพลันนึกถึงหวังอี้คุนสหายร่วมสำนักของพี่ชาย

ขึ้นมา เขามีความสัมพันธ์ส่วนตัวสนิทสนมกับพี่ชายถึงเพียงนี้ แล้วยังเป็นพี่ชายร่วมอุทรของหวังอิงหนิงอีก คิดว่าคงจะรับรู้ความในใจที่พี่ชายมีต่อหวังอิงหนิงมานานแล้ว จู่ๆ เสนาบดีหวังมาสนใจพี่ชาย ไม่นานว่าอาจมีผลงานของหวังอีกคุณรวมอยู่ด้วย

จวีเจินซื้อหัวเราะชอบใจ "แม้อย่างไรไม่ทันจบเลยนะ หลังจากตรวดดูบันทึกประวัติแล้ว วันนั้นจวนเสนาบดีหวังก็จัดงานเลี้ยง คุณชายหวังเชิญพี่ชายของเจ้าไปร่วมงานด้วย ได้ยินว่าวันนั้นคนที่มาร่วมงานต่างเป็นบัณฑิตมากความสามารถที่มีชื่อเสียงในราชสำนัก ในงานเลี้ยงเสนาบดีหวังทดสอบความรู้ ตั้งใจเรียกพี่ชายเจ้าให้แต่งผิวนเหวิน* อะไรนั่น พอพี่ชายของเจ้าแต่งจบ เสนาบดีหวังหันไปบอกใต้เท้าที่นั่งอยู่ข้างกายว่า 'คนรุ่นหลังน่ากลัวยิ่ง' กล่าวชื่นชมไม่ขาดปาก อาเหยา เจ้าว่าเสนาบดีหวังทำเช่นนั้นใช่ถูกใจพี่ชายเจ้าหรือไม่เล่า"

จวีซินเหยาได้ตรวดรองดู ขุนนางนักคิดนักวางแผนอย่างเสนาบดีหวังเมื่ออยู่ต่อหน้าคนทั่วไปไม่มีทางนำความคิดของตนเองออกมาตีแผ่ให้ผู้อื่นรับรู้โดยง่าย แม้ว่าจะชื่นชมพี่ชายหลายครั้ง หรือบางทีอาจมีเจตนาจะช่วยเลื่อนตำแหน่ง แต่ไม่ใช่ว่าอยากรับพี่ชายเป็นบุตรเขย ไม่นานอาจเพียงแคเห็นว่ามีความรู้ความสามารถ จึงตั้งใจจะอบรมสั่งสอนคนรุ่นหลังเท่านั้น

อย่างไรเสียสกุลหวังก็เป็นตระกูลใหญ่ที่เป็นขุนนางกันมาทุกรุ่นของราชวงศ์นี้ หวังอิงหนิงมีฐานะเป็นคุณหนูของจวนสกุลหวัง แม้จะต้องแบกรับชื่อเสียงในทางเสียหายว่ามีดวงชะตาข่มขามี่ แต่ไม่มีเหตุผลต้องเป็นฝ่ายเอ่ยเรื่องการเกี้ยวพาราสีออกมาก่อน

* คำประพันธ์ที่มีลักษณะเฉพาะของจีนประเภทหนึ่ง ไม่มีสัมผัสอย่างร้อยกรอง แต่จำนวนคำและความหมายจะสอดคล้องเข้าคู่กันตลอดทั้งบท

"แล้วพี่ชายว่าอย่างไรเจ้าคะ" พอเข้าใจเรื่องนี้กระจ่าง จวีตินเหยาตัดสินใจว่าต้องเริ่มลงมือจากพี่ชายและหวังอิงหนึ่งก่อน เพราะว่าเปรียบเทียบกับเรื่องอื่นแล้ว ท่าทีของพวกเขาทั้งสองคนถึงจะสำคัญที่สุด

จวีเฉินชื่อเอ่ยว่า "แม่กับพ่อถามพี่ชายเจ้าตั้งหลายรอบ พี่ชายเจ้าก็เอาแต่บอกว่าขอให้พวกเราสองคนวางใจได้ เขารู้ว่าต้องทำอะไร แม่มองดูแล้ว พี่ชายเจ้าใส่ใจเรื่องสกุลหวังนำดูเสียว่ะ"

พอจวีตินเหยาได้ยินคำนี้ก็พยักหน้า เริ่มมีความมั่นใจขึ้นมาบางส่วน ดูท่าพี่ชายจะชอบหวังอิงหนึ่งจริงอย่างที่คิดไว้

จวีเฉินชื่อถอนหายใจขึ้นมาอีก "นางเป็นเด็กดีเพียงนั้น ใครจะไม่ชอบบ้างเล่า น่าเสียดายศักดิ์ฐานะสูงไปสักหน่อย พวกเราไม่ใช่ตระกูลขุนนางใหญ่ จะกล้าคิดเพื่อฝันมากมายได้อย่างไร ยังโชคดีที่พี่ชายเจ้าเอาการเองงานทั้งได้ชื่อว่าเป็นจ้าวหยวน แล้วก็ได้รับคำชมจากเสนาบดีหวัง ไม่อย่างนั้นฐานะของสกุลจวีอย่างพวกเรา เก่งว่าแม้แต่คุณสมบัติจะไปเยือนเพื่อหาบาทมสู่ขอยังไม่มีเลย"

จวีตินเหยาไม่เอ่ยโต้แย้งมารดา เพียงแค่เอ่ยปลอบว่า "ท่านแม่เจ้าคะถึงพวกเราจะไม่เคยเป็นฝ่ายไปสานสัมพันธ์กับผู้มีอำนาจ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องถูกตัวเองจนเกินไป ก็เหมือนอย่างที่ท่านว่ามา พี่ชายเป็นถึงจ้าวหยวนรูปร่างหน้าตาและการวางตัวลั่นโดดเด่น ให้เป็นลูกเขยใครจะไม่อยากได้บ้างเล่า"

พอคิดถึงเรื่องดวงชะตาหมี่ของหวังอิงหนึ่ง จวีตินเหยากำลังเลวว่าจะเอ่ยถามมารดาดีหรือไม่ แต่มองจากระดับความสนใจที่มารดามีต่อหวังอิงหนึ่ง ไม่มีทางไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนแน่ ในเมื่อมารดาไม่เอ่ยถึง

สักคำก็หมายความว่ามารดาของนางไม่ถือสา

ฉวีชื่นเหยาทั้งปลื้มใจและภูมิใจ แม้ว่ามารดาของนางจะถือกำเนิดในตระกูลชาวบ้านธรรมดา กลับมองทุกอย่างได้ทะลุปรุโปร่ง ไม่มีความเลอะเลือนเลยแม้แต่ชนิดเดียว

สองแม่ลูกพูดคุยกันอยู่พักใหญ่ ฉวีชื่นซื้ออีกลูกขึ้นเหลียวมองไปรอบห้องหออย่างละเอียดอีกครั้ง เห็นว่าทุกมุมในห้องแลดูหรูหราแต่ไม่ฟุ่มเฟือย อีกทั้งยังไม่ขาดความประณีตละเอียดอ่อนอย่างห้องนอนสตรีบนโต๊ะเครื่องแป้งยังมีแจกันกระเบื้องเคลือบวางอยู่ใบหนึ่ง ในแจกันปักดอกชาที่ในฤดูกาลนี้ควรจะโรยราไปนานแล้วแน่นขนัด ดอกชากำลังบานสะพรั่งงดงามเป็นพิเศษ

มุมหนึ่งของห้องจุดเครื่องหอมเอาไว้ เป็นกลิ่นหอมหวานนุ่มนวลอย่างอธิบายไม่ถูก ส่วนตั้งไม้ริมหน้าต่างมองตรงไปเห็นทิวทัศน์อันงดงามในลานเรือนพоди แม้ข้างนอกสายลมจะหนาวเหน็บสะท้านกาย แต่เนื่องจากจุดเตามังกรดินเอาไว้ทำให้ภายในห้องอบอุ่นราวกับฤดูใบไม้ผลิ

นอกจากนี้บ่าวไพร่ที่อยู่ในห้องต่างปรนนิบัติดูแลบุตรสาวของนางอย่างแข็งขัน เห็นได้ชัดว่านับตั้งแต่บุตรสาวแต่งงานมาใช้ชีวิตอย่างราบรื่นสมหวังมากเพียงใด นางคิดเช่นนั้นแล้วก็ยังรู้สึกสบายใจอย่างยิ่ง

ฉวีชื่นอึ้งแล้วว่าน้องสาวไม่ได้มีข่าวดีตามที่เข้าใจ หลังจากพูดคุยอยู่กับลิ้นเชียวในห้องหนังสือสักพักใหญ่ พอถึงยามค่ำก็รับมารดาออกมาสองแม่ลูกบอกกล่าวลับจวน

ช่วงค่ำเวินลูกแล้วว่าลิ้นเชียวจะติดหวัดจากฉวีชื่นเหยา เดิมที่ตั้งใจ

จะย้ายเครื่องนอนของลินเซียไปจัดไว้ที่ห้องหนังสือด้านนอก ใครจะรู้ว่าหลังจากลินเซียช่วยป้อนยาให้ฉวีขึ้นเหยาแล้วก็เอนกายนอนข้างนางเหมือนปกติ

เนื่องจากเมื่อกลางวันได้นอนพักผ่อนไปมาก ฉวีขึ้นเหยายังไม่รู้สึกง่วงเลยสักนิด นางนอนหันหน้าไปทางลินเซีย กระซิบพูดคุยกับเขา

"ข้ารู้สึกว่าคุณคงจะชอบหวังอิงหิงเข้าแล้ว" นางนอนเอนคอเลื้อยตัวในของลินเซียเล่น น้ำเสียงแหบแห้งเล็กน้อยอย่างคนเป็นหวัดชัดเจน แต่กลับมีความกังวานใสอยู่ด้วย เมื่อลักษณะเสียงทั้งสองผสมผสานกันเช่นนั้นยิ่งเพิ่มความอ่อนหวานมากขึ้นหลายส่วน พอลินเซียได้ยินกับหูแล้วหัวใจรู้สึกคันยุบยิบไปหมด

"ฟังจากที่ท่านแม่เล่ามา ดูเหมือนเสนาบดีหวังจะขึ้นชมพี่ชายข้าอยู่มาก แต่ว่าจะยอมยกหวังอิงหิงให้แต่งงานกับพี่ชายข้าจริงหรือไม่ นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้ว"

ลินเซียขมวดคิ้วมุ่น รู้สึกประหลาดใจที่ได้ยินข่าวนี้นี้ "เจ้าบอกว่าสหายคนใดของเจ้านะ? เป็นคุณหนูสี่สกุลหวัง?"

"อ้อ" ฉวีขึ้นเหยาพยักหน้า "เรื่องนี้เป็นไปได้ยากพอสมควรใช่หรือไม่ คนอย่างท่านเสนาบดีหวังจะยอมให้บุตรสาวลดฐานะลงมาแต่งงานหรือ"

ลินเซียนิ่งคิดใคร่ครวญ ไม่เอ่ยตอบคำไปชั่วขณะ สกุลหวังเป็นขุนนางมาทุกรุ่น มีฐานอำนาจในราชสำนักสลับซับซ้อน ผ่านการผดัดแผ่นดินมาหลายสมัยก็ยังยืนหยัดได้อย่างมั่นคงมาโดยตลอด ถือว่าเป็นตระกูลขุนนางเก่าแก่อันดับต้นๆ ของราชวงศ์ปัจจุบัน

นับตั้งแต่หวังเว่ยถึงขึ้นมาเป็นประมุขสกุลหวัง หลายปีมานี้

อาจเป็นเพราะต้องการเก็บจำซ่อนประกาย บุตรชายและบุตรสาวหลายคน กลับแต่งงานกับคู่หมั้นที่มีฐานะธรรมดาสามัญ แม้จะไม่นับว่าเป็นการลดฐานะลงไปแต่งงานด้วย แต่ไม่ใช่ระดับตระกูลใหญ่มากด้วยอำนาจอย่างเด็ดขาด

จำได้ว่าเมื่อสามสี่ปีก่อน คุณหนูสี่สกุลหวังเคยเป็นที่ถูกตาต้องใจของฮ่องเต้กับอู่เฟย จนมีพระประสงค์จะให้หมั้นหมายกับองค์รัชทายาท เห็นว่าใกล้จะแลกเทียบชะตาอยู่แล้ว สำนักโหราจารย์ก็กลับเผยแพร่ข่าวออกมาอย่างกะทันหันว่าชะตาแปดอักษรของหวังอิงหนึ่งกับองค์รัชทายาท 'ไม่สมพงศ์กัน' รวมถึงคุณหนูสี่สกุลหวังได้ซื้อว่ามีดวงชะตาข่มสามีมาแต่เดิมฮ่องเต้ทรงได้ตรองดูแล้ว สุดท้ายก็กลัวว่าจะมีผลกระทบกับองค์รัชทายาท จึงจำต้องยกเลิกไปโดยปริยาย

วันนี้ลองคิดดูแล้ว ด้วยเส้นสายในราชสำนักของสกุลหวัง ถ้าหากตั้งใจจะยกบุตรสาวให้แต่งงานกับองค์รัชทายาท ข่าวเรื่อง 'ชะตาแปดอักษรไม่สมพงศ์' จะต้องหาวิธีปกปิดได้อยู่แล้ว แต่ก่อนที่สถานการณ์ทุกอย่างจะถูกกำหนดแน่ชัด สกุลหวังก็แสดงให้เห็นว่าไม่อยากจะเกี่ยวดองกับราชวงศ์เท่าไรนัก

หลังจากนั่งคิดไปพักหนึ่ง เห็นว่าฉวีซิ่นเหยายังรอคำตอบของเขาอยู่ จึงเอ่ยว่า "ท่านเสนาบดีหวังอาจจะถูกใจพี่ชายเจ้าจริง ๆ ก็เป็นไปได้ ยังไม่แน่ว่าเหมือนกันนะ"

พอเห็นฉวีซิ่นเหยาดูเหมือนจะไม่ค่อยพอใจกับคำตอบนี้เท่าไร ลิ่นเชียวจึงวิเคราะห์ให้นางฟังอย่างอดทนว่า "ข้อแรกแต่ละปีหวังเว่ยถึงจะต้องช่วยเสด็จลุงเลือกภรรยาซื้อผู้เข้าสอรอบสุดท้ายในวังหลวง ยังต้อง

ร่วมมือกับพวกไม่เจิงผลักดันช่วยตัดสินใจผู้ได้คะแนนสูงสุดสามอันดับแรก และพี่ชายของเจ้าก็แสดงความสามารถโดดเด่นกว่าใคร อย่างน้อยวิชาความรู้และบทความของเขาที่ได้รับการชื่นชมจากหวังเว่ยถึง หลังจากนั้นพี่ชายเจ้าก็ได้รับแต่งตั้งให้ทำงานในสำนักราชบัณฑิต ไม่ว่าเรื่องความประพฤติหรือความสามารถก็ถูกใจพวกไม่เจิงมากเหมือนกัน หวังเว่ยถึงจะไม่รับรู้ได้อย่างไร

ข้อที่สองแม้สกุลฉวีจะมีศักดิ์ฐานะไม่สูงส่ง แต่ครอบครัวได้ชื่อว่า ยึดมั่นในความซื่อสัตย์สุจริต ท่านพ่อตาหลายปีมานี้ก็ทำงานด้วยความมุ่งมั่น ละเอียดรอบคอบ คนในจวนก็มีอยู่น้อยนิด แม้กระทั่งอนุภรรยาสักคนก็ไม่มี ถ้าเสนาบดีหวังต้องการให้ลูกสาวแต่งงานเข้าสกุลที่มีศักดิ์ฐานะด้อยกว่า มองจากเงื่อนไขทุกด้านแล้ว สกุลฉวีเป็นตัวเลือกที่ไม่เลว ตามความเห็นของข้า เขาเอ่ยชมพี่ชายเจ้าต่อหน้าธารกำนัลหลายครั้ง ทั้งแสดงการยอมรับในตัวพี่ชายเจ้า ไม่น่าจะอาจเป็นการบอกใบ้อะไรบางอย่างด้วย"

คนทั้งสองมีมุมมองที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่เมื่อฉวีขึ้นเหย้า ตั้งใจฟังจนจบก็มีแนวโน้มว่าจะเชื่อคำพูดของลินเชียวอย่างชัดเจน เพราะเขาเข้าใจเรื่องของผู้คนในราชสำนักเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นคนหรือเรื่องใด ล้วนพิจารณาทุกอย่างครบถ้วนรอบด้าน

"แล้วพวกเราจะรู้ความคิดที่แท้จริงของเสนาบดีหวังได้อย่างไรกัน เจ้าคะ"

ลินเชียวนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งถึงเอ่ยตอบ "ข้าคิดว่าอีกไม่กี่วัน หวังเว่ยถึงจะต้องร้อนใจกับเรื่องการแต่งงานของคุณหนูที่มากกว่าใครแน่"

ฉวีขึ้นเหยา ยังคงไม่เข้าใจ นางคิดทบทวนแล้วก็ขมวดคิ้วพลาบเอ่ยว่า

"ท่านหมายความว่าทันทีที่ข่าวการตายของฉินหยวนถูกประกาศออกไป การเลือกพระชายาขององค์รัชทายาทจะถูกหยิบยกขึ้นมาประชุมหารือกันอีกครั้ง? แต่ว่า...สำนักโหราจารย์เคยคำนวณไว้นานแล้วไม่ใช่หรือว่า ชะตาแปดอักษรของอิงหนิงกับองค์รัชทายาทไม่สมพงศ์กัน"

ลิ้นเชียวกล่าวตอบ "อย่าลืมนะ สกุลหวังไม่ได้มีหวังอิงหนิงเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว ถัดจากคุณหนูสี่ยังมีคุณหนูห้าอีกคน สองปีก่อนตอนพุดคุยเรื่องการแต่งงานของคุณหนูสี่กับองค์รัชทายาท นางยังเด็กนัก แต่ว่าปีนี้อายุครบสิบสี่แล้ว ถึงวัยที่จะพุดคุยเรื่องการแต่งงานได้พอดี ถ้าหากเสด็จลู่ทรงคิดถึงคุณหนูห้าขึ้นมา ทางสกุลหวังคงจะมีเรื่องชะตาแปดอักษรไม่สมพงศ์กับองค์รัชทายาทออกมาอีกไม่ได้แล้ว"

ฉวีซิ่นเหยาเข้าใจกระจ่างแจ้ง "ดังนั้นสกุลหวังจะต้องบริหารจัดการเรื่องการหมั้นหมายให้อาหนิง และก่อนการคัดเลือกพระชายาขององค์รัชทายาทอีกครั้ง ต้องเร่งจัดการเรื่องการแต่งงานของคุณหนูห้าด้วยเหมือนกัน"

ลิ้นเชียวคล้อยยิ้มบางๆ คล้ายว่ากำลังชื่นชมความเฉลียวฉลาดของฉวีซิ่นเหยา "ใช่แล้ว จะรอช้าไม่ได้ อีกสองวันเดียวข้าจะหาวิธีหยั่งเชิงถามหวังเว่ยถึงดู เจ้าเองก็ลองถามท่าทีของคุณหนูสี่สกุลหวัง ถ้าหากทุกอย่างราบรื่น งานแต่งงานของพี่ชายเจ้าคงอยู่อีกไม่ไกลแล้ว"

ฉวีซิ่นเหยาฟังแล้วรู้สึกปลาบปลื้มยินดี นางขยับเข้าไปกอดลิ้นเชียวเอาไว้แน่นแล้วหอมแก้มเขาแรงๆ "เยี่ยมไปเลย! เหว่ยจิ้น ท่านเก่งมาก เก่งมากที่สุดเลย"

วันต่อมาทันทีที่ฉวีซิ่นเหยาลืมตาตื่นขึ้น ก็เตรียมจะส่งคนให้ส่งเทียบ

ไปหาหวังอิงหนิง เชิญนางมาพูดคุยกันที่วังฮ่อง ไม่คิดว่าพอลิงซวีจื่อได้ข่าวว่าตนเองล้มป่วยก็มาเยี่ยมเยียนที่วังฮ่องแต่เช้าตรู่

เดิมทีลินเชียวตั้งใจจะเข้าวัง พอได้ยินข่าวไพบรมารายงานจึงล้มเลิกความตั้งใจเดิม และออกไปต้อนรับลิงซวีจื่อเข้ามาข้างในด้วยตนเอง

ฉวีซิ่นเหยาตีเฒ่ามาหนึ่งวันเต็ม ทั้งยังนอนพักผ่อนเต็มอิ่มตลอดคืน ร่างกายจึงรู้สึกดีขึ้นกว่าเดิมมาก พอนางได้ยินว่าอาจารย์มาหาที่รับลูกขึ้นมาสวมเสื้อผ้าหนาอบอุ่น แล้วออกไปรอพบที่ห้องชั้นนอก

ลินเชียวมีหรือจะไม่รู้ความคิดของฉวีซิ่นเหยา เข้าใจดีว่าพวคนางอาจารย์และศิษย์มีความผูกพันแน่นแฟ้นมานาน ไม่จำเป็นต้องหลบเลี่ยงเพราะไม่เหมาะสม จึงเดินนำลิงซวีจื่อตรงไปเยี่ยมฉวีซิ่นเหยาที่เรือนชื่อหู่

"อาจารย์เจ้าคะ" พอเห็นลิงซวีจื่อเดินเข้ามา ฉวีซิ่นเหยาก็ก้าวออกมาข้างหน้า เห็นว่าอาหานไม่ได้ตามมาด้วย ก็นึกว่าศิษย์พี่ยังหนุ่มแน่น ไม่สะดวกจะติดตามเข้ามาที่เรือนชื่อหู่ จึงเอ่ยถามลินเชียวว่า "ศิษย์พี่อยู่เรือนนอกหรือ"

ลิงซวีจื่อปิดไถ่เย็นบนเสื้อผ้า ปลอ่ยให้ฉวีซิ่นเหยาประคองเขามานั่ง แล้วเอ่ยตอบแทน "ไม่จำเป็นต้องถามชื่อจื่อ อากาศหนาวเย็น อาจารย์ก็เลยไม่ได้พาศิษย์พี่ของเจ้าออกมาด้วย"

ฉวีซิ่นเหยารู้สึกว่าคำพูดของอาจารย์แปลกพิกล ศิษย์พี่ก็ไม่ใช่นักเรียนในเรือนหอ เมื่อก่อนเวลาออกไปจับปัสสาวะ ไม่ว่าสภาพอากาศเช่นไรก็ต้องออกไปไม่ใช่หรือ เหตุใดตอนนี้กลายเป็นคนบอบบางไปได้แล้ว

ลินเชียวเห็นฉวีซิ่นเหยายืนนิ่งอยู่ที่เดิม กลัวว่าร่างกายของนางจะทนไม่ไหว จึงลอบส่งสายตาให้พวกเวินกู่

เวินกุเข้าใจความนัยนั้น รีบก้าวเข้าไปประคองฉวีขึ้นเหย้าให้นั่งลง
ที่โต๊ะ กล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า "ซาयाชื่อจื่อฉ่งลงคุยกันเถอะเจ้าคะ"

จากนั้นสั่งให้พวกทิงเฟิงเส้าเสวียไปเตรียมน้ำชา

ลินเซียวสะบัดชายเสื้อคลุมแล้วนั่งลงข้างฉวีขึ้นเหย้า

ฉวีขึ้นเหย้าไม่ได้พบหน้าอาจารย์มาหลายวันแล้ว มีหรือจะไม่รู้สึก
ตืออกดีใจ นางมองสำรวจอาจารย์อย่างละเอียด ทำปากย่นด้วยความน้อยใจ
พลางว่า "หลายครั้งก่อนหน้านี้น้ำข้ากับชื่อจื่อไปหาท่านที่อารามชิงอวิน
นำเสื้อผ้าฤดูหนาวกับของบำรุงไปให้ แต่ว่าท่านก็ไม่อยู่ในอารามตลอดเลย"

ชิงชวีจื่อชะงักไปเล็กน้อย ซ้อนสายตารับมองฉวีขึ้นเหย้า "รวมแล้ว
อาจารย์ออกไปข้างนอกแค่สองครั้ง แต่ว่าทุกครั้งที่เข้ามา อาจารย์บังเอิญ
ไม่อยู่ในอารามพอดีก็เท่านั้น"

ฉวีขึ้นเหย้าสั่งโฉมิงให้ไปที่คลังเก็บของ นำสิ่งของที่ไม่ได้มอบให้
อาจารย์เสียที่ออกมา เตรียมไว้ล่วงหน้าว่าประเดี๋ยวจะให้อาจารย์นำกลับไป
ด้วย รวมถึงเสื้อที่ทำจากผ้ากำมะหยี่ใส่กันหนาวสำหรับอาจารย์กับอาหน
คุณภาพนุ่มทนทาน สวมอยู่ในเสื้อคลุมนักพรตจะป้องกันความหนาวเย็น
ได้ดี ยังมีรองเท้าฟางสำหรับสวมในฤดูหนาวหลายคู่ ข้างในยังบุผ้าฝ้าย
เนื้อหนา สวมแล้วเวลาอากาศหนาวจัดเท้าจะได้ไม่แข็ง

เมื่อแจกแจงทีละเรื่องชัดเจนแล้ว ยังกลัวเวลานอนตอนกลางคืน
ผ้าห่มของอาจารย์จะไม่หนาพอ ฉวีขึ้นเหย้าก็แทบอยากจะทำผ้าห่มจาก
คลังเก็บของส่งไปให้อาจารย์ที่อารามชิงอวินอีก แต่ถูกชิงชวีจื่อห้ามปราม
เอาไว้ เขาชะงักแล้วเอ่ยขึ้น

"เออะละๆ อาจารย์ไม่หนาวตายหรอก ทุกปีก็ผ่านมาได้ทั้งเช่นนี้"

ไม่ใช่หรือ"

ฉวีชื่นเหยาเห็นว่ายามนี้ลินเชียวกำลังมองนางด้วยสีหน้าคล้ายยิ้ม คล้ายไม่ยิ้ม นางจึงเผยยิ้มเจื่อนๆ แล้วล้มเลิกความตั้งใจไปอย่างเก้อเขิน พอลคิดถึงเรื่องสำนักศึกษาอื่นฉวีชื่นเหยาที่เอ่ยถามอาจารย์ว่า "คือนั่นแม้พวกเราจะกำจัดวิญญาณอาฆาตในสำนักศึกษาไปหมดแล้ว อีกทั้งยังวางค่ายกลหกประสาน แต่เสียตายไม่มีโอกาสย้อนกลับไปได้ ไม่รู้ว่าภายหลังจะมีวิญญาณลอยเข้าไปอยู่ที่นั่นอีกหรือไม่ เอ๊ะ? อาจารย์เจ้าคะ ท่านว่าเพราะอะไรอยู่ดีๆ ถึงได้มีวิญญาณอาฆาตหลังไหลไปที่นั่นมากมาย ถึงเพียงนั้น"

ชิงชวีจื่อจิบน้ำชาที่มีไอร้อนลอยกรุ่น เอ่ยตอบอย่างไม่สบอารมณ์ว่า "วันต่อมาเดิมที่อาจารย์จะไปตรวจสอบดู ใครจะไปรู้ว่าสำนักศึกษากลับ ถูกสิ่งปดเสียดอย่างนั้น ด้านนอกมีองค์กรชั่วอยู่เต็มไปหมด พอสอบถาม ถึงได้รู้ว่าในสำนักศึกษามีคนตาย แล้วจะเข้าไปตรวจสอบได้อย่างไร ก็เลยต้องกลับอารามไปนะสิ"

"กันั้นสินะ" ฉวีชื่นเหยาถอนหายใจ แล้วรับน้ำชาจากไฉผิงมาเตรียมจะ ยกขึ้นจิบ จู่ๆ ในสมองก็มีความคิดหนึ่งผุดวบขึ้นมา การเคลื่อนไหวของนาง หยุดชะงักไปกะทันหัน

ลินเชียวเห็นฉวีชื่นเหยาที่มีสีหน้าผิดปกติก็ขมวดคิ้วเล็กน้อยพร้อม เอ่ยถาม "เป็นอะไรไปหรือ"

ฉวีชื่นเหยาจ้องมองไปข้างหน้าอย่างตะลึงงัน พยายามยื้อความคิด ที่หูดหิดจะเลือนหายไปเอาไว้อ จริงด้วย ก่อนหน้านั้นเพราะอะไรนางกลับ คิดไม่ถึง ถ้าหากไม่ใช่เพราะนางข้าหลวงผู้ถูกคอยอย่างไม่คาดคิดและ

สำนักศึกษาโดนสั่งปิด วันต่อมานางกับอาจารย์จะต้องไปตรวจสอบที่นั่น
อีกครั้งแน่นอน

มาวันนี้ลองคิดดูแล้ว นางข้าหลวงผู้นี้จะเสียชีวิตโดยบังเอิญ
เกินไปหน่อย เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะมีปีศาจตนใดอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้

นางยังคิดยิ่งรู้สึกที่น่าสงสัย จึงหันไปสั่งใยมิงว่า "รีบไปหยิบ
แผนที่ฉางอันฉบับนั้นมาเร็ว ข้าจะให้อาจารย์ดูแผนที่นั้นสักหน่อย"

ใยมิงรู้ว่าปกติเวลาอยู่ว่างๆ คุณหนูของนางชอบเอาแผนที่ฉบับหนึ่ง
ออกมานั่งดูอย่างตั้งใจ น่าเสียดายที่พอนั่งดูไปได้สักหนึ่งชั่วโมงแล้ว
ก็ไม่เห็นว่าจะมองอะไรออกเลย พอได้ยินฉวีขึ้นเหยากล่าวเช่นนั้นรีบไปหยิบ
แผนที่ออกมาทันที

พอฉวีขึ้นเหยาแกะม้วนแผนที่และยื่นไปตรงหน้าอาจารย์ "อาจารย์
ลองดูสิเจ้าคะ"

"นี่มัน..." ซึ่งฉวีถือกางแผนที่ออก มองเห็นหลายจุดที่ฉวีขึ้นเหยา
ทำเครื่องหมายเอาไว้ สีหน้าค่อยๆ เคร่งขรึมลง "นี่เป็นสถานที่หลายแห่ง
ที่พบปีศาจปรากฏตัวก่อนหน้านี้?"

ฉวีขึ้นเหยาพยักหน้า "ท่านรู้สึกใช่หรือไม่ว่าสถานที่หลายแห่งนี้
กระจายตัวคล้ายค่ายกลอะไรสักอย่าง"

ซึ่งฉวีจื๋อขมวดคิ้วมองดู เนิ่นนานไม่ตอบคำ

ฉวีขึ้นเหยาถามอาจารย์ด้วยความคาดหวังเต็มเปี่ยม "อาจารย์
ท่านมองอะไรออกแล้วใช่หรือไม่เจ้าคะ"

ไม่คิดว่าดวงตาซึ่งฉวีจื๋อจะเปล่งประกายวูบ ก่อนผลึกแผนที่คืนให้
ฉวีขึ้นเหยาพลาบเอ่ยว่า "ก็เป็นแค่เรื่องบังเอิญเท่านั้น ภูเขาหลายลูกนี้

แม้แต่ที่อายุน้อยที่สุดก็ตั้งอยู่มานานนับร้อยปีแล้ว แต่ละลูกไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลยสักนิด อยู่ดีๆ จะถูกลากมาพัวพันเป็นค่ายกลได้อย่างไร คิดแล้วเป็นเรื่องน่าขำสิ้นดี"

ฉวีชื่นเหยาถูกอาจารย์สาदन้าเย็นใส่หน้าโดยตรงอย่างไร้ความปราณี จึงรู้สึกหมดสนุกขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ ผ่านไปครู่หนึ่งถึงได้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "มีมาแล้วซ้ำศึกษาแผนที่มาจนถึงเพียงนี้ ยังมองอะไรเป็นเรื่องเป็นราวไม่ออกสักอย่าง เสียแรงที่หลายวันมานี้อุตส่าห์หาตำราเกี่ยวกับค่ายกลมาอ่านไม่น้อยเลย"

"เดิมทีก็ไม่ทำอะไรเกี่ยวข้องกันอยู่แล้ว จะมองเห็นปัญหาได้อย่างไร" จิงชวีจื่อกล่าวด้วยน้ำเสียงเน้นหนัก ก่อนจะรีบลุกขึ้น "ในเมื่อสุขภาพเจ้าไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง อาจารย์กลับเลยก็แล้วกัน"

"ไม่นั่งต่ออีกหน่อยหรือเจ้าคะ" ฉวีชื่นเหยาารู้สึกอึดอัดอรรณ พอลเห็นว่าคงรังอาจารย์เอาไว้ไม่ได้ จึงจำต้องสั่งพวกโฉมิงให้ไปนำของที่เตรียมไว้ให้อาจารย์นำกลับไป ก่อนนางจะเดินตามหลังอาจารย์ไปช้าๆ ที่ละก้าว พลางเอ่ยขึ้นว่า "อีกสองวันข้าหายดีแล้วจะไปหาท่านที่อาราม นำของกินของใช้ไปให้ท่านกับศิษย์พี่อีกนะเจ้าคะ"

เดิมทีจิงชวีจื่อเกือบก้าวออกไปข้างนอกแล้ว พอได้ยินคำนี้พลันชะงักฝีเท้า หันกลับมาแล้วบอกฉวีชื่นเหยา "เจ้าเป็นสตรีที่แต่งงานแล้ว ไม่รู้จักอยู่กับบ้านกับช่องคูแลสมี เอาแต่ออกไปวิ่งวุ่นข้างนอก ตอนนี้อากาศหนาวขึ้นทุกทีแล้ว เจ้ามีเวลาน่าจะอยู่บ้านกับชื้อจื่อให้มากดีกว่า"

กล่าวจบเขาก็ก้าวยาวๆ เดินออกจากห้องไป ฉวีชื่นเหยาจะตามออกไปด้วยแต่ถูกลิ้นเชียวห้ามเอาไว้

"ข้าจะไปส่งอาจารย์เอง เจ้าวรอยู่ในห้องเถอะ"

ฉวีชื่นเหยากระซิบเสื้อคลุมแน่นเข้า เห็นอาจารย์ไม่ยอมเหลียวกลับ
มามองจึงได้แต่พยักหน้าให้ลิ้นเขียวอย่างจนปัญญา

อาการป่วยของฉวีชื่นเหยามาเร็วหายเร็ว ผ่านไปเพียงสองสามวัน
นอกจากยังไม่เจริญอาหารเท่าไร ก็ถือว่าหายดีไปกว่าครึ่งแล้ว

วันนี้เป็นวันแต่งงานของฉู้ฉ่อง ฉวีชื่นเหยาได้รับบัญชาจากอี่เพย จึง
ต้องไปช่วยงานที่วังฉู้ฉ่องแต่เช้าตรู่

เนื่องจากมาถึงช้าเกินไป บรรยาศจึงเหมือนกับที่จวนพระสวามีฝัง
ครั้งก่อน วังฉู้ฉ่องยังไม่มีแขกเหรื่อมาเยือน แต่นางกลับพบคังผิงที่หน้าประตู
สวนดอกไม้

พอคังผิงเห็นฉวีชื่นเหยา ก็พานางเดินเข้าไปยังเรือนใน หัวเราะคิกคัก
พลางเอ่ยว่า "พวกเราไปดูห้องหอของพี่เจ็ดกัน"

ฉวีชื่นเหยาไม่คิดจะสนใจทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับชยาเหียน
พอถูกคังผิงลากเข้ามาถึงเรือนใน นึกขึ้นมาได้ว่างานเลี้ยงในห้องโถงบุปผา
ก็ต้องมีคนคอยดูแล จึงขยับแขนออกจากการเกาะกุมของคังผิงพลาง
เอ่ยขึ้นว่า "ข้าต้องไปดูที่ห้องโถงบุปผาก่อน"

ขณะที่นางหันหลังจะเดินจากไป จู่ๆ ทางเรือนในก็มีข้ารับใช้
เดินห้อมล้อมฉู้ฉ่องที่แต่งกายหรูหราเต็มยศออกมา คนเหล่านี้สวมเสื้อผ้า
ประจำวังฉู้ฉ่อง สีหน้าเคารพนอบน้อม เห็นได้ชัดว่าเป็นบ่าวไพร่ที่รับใช้
ใกล้ชิดฉู้ฉ่องทั้งสิ้น

ด้านหลังคนกลุ่มใหญ่มีสตรีรูปโฉมงามล้ำเลิศนางหนึ่งเดินตามมา

ใบหน้าอันงดงามนั้นทำให้ผู้มองผ่านตาเพียงครั้งเดียวก็จดจำได้ไม่ลืมเลือน
ฉวีชื่นเหยา mong pradt เดียวก็จำได้ว่าเป็นชายารองสกุลคัง

คู่ต้องสวมชุดมงคลสีแดงสดโดดเด่นสะดุดสายตาเป็นพิเศษ แวตาท
ที่ทอดมองชายารองสกุลคังมีความรักใคร่ลุ่มหลงไม่สิ้นสุด ใบหน้าชายารอง
สกุลคังประดับรอยยิ้มอยู่ตลอด แต่มองอย่างไรก็รู้สึกว่าจะแฝงด้วยความ
เกือกระดากอยู่หลายส่วน นางเดินตามอย่างเชื่องช้าอยู่ด้านหลัง หลายครั้ง
สบโอกาสเหมาะจะหาทางหลบออกไปกลับโดนคู่ต้องเรียกเอาไว้

"ท่านอ๋อง" นางหยุดเดินแล้วยิ้มอย่างจนใจ "อย่าลืมนะวันนี้เป็น
วันแต่งงานของท่านนะเจ้าคะ"

คู่ต้องมองหน้านาง น้ำเสียงนุ่มนวลพยายามโน้มน้าวเกลี้ยกล่อม
"ข้ารู้ดี ไปส่งข้าที่ประตูแล้วค่อยกลับไปได้อีกหรือไม่"

ฉวีชื่นเหยา ลอบตกใจอยู่เงียบๆ คู่ต้องผู้นี้ช่างเป็นคนมากรักเสียจริง
วันแต่งงานยังไม่ยอมอยู่ห่างชายารองโงมงามผู้นี้ เพียงแต่เขาทำตาม
อำเภอใจ รวากับไม่กลัวเกรงสักนิดว่าเหตุการณ์ในตอนนี้จะล่วงรู้ไปถึง
หูขยาเหยียน สะท้อนให้เห็นว่าวังคู่ต้องปกครองดูแลเข้มงวดเพียงใด

จนกระทั่งเดินมาถึงประตูเรือนใน คู่ต้องถึงสังเกตเห็นคังผิงกับ
ฉวีชื่นเหยาที่ยืนนิ่งอยู่ เขามองไปเล็กน้อยแต่ไม่มีท่าทีที่ลึนไม่เข้าคายไม่ออก
เอ่ยปากบอกฉวีชื่นเหยาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นว่า "วันนี้รับกวนน้องสะใภ้
แล้ว"

ฉวีชื่นเหยา ยิ้มรับแล้วยอบกายคารวะ

ชายารองสกุลคังฉวยโอกาสที่คู่ต้องส่งยิ้มให้ฉวีชื่นเหยา ยอบกาย
คารวะนางและคังผิง ก่อนจะถอยจากไปอย่างเงียบๆ

คงฝังไม่สนใจอนุภรรยาของพี่ชายสักนิด เอ่ยเพียงว่า "พี่เจ็ดนี้ก็ตายมากแล้ว คนที่จะไปกับขบวนรับเจ้าสาวมาถึงหมดแล้ว ท่านก็อย่ามัวรอช้าอีกเลย รีบไปรับเจ้าสาวที่จวนเหวยกั้วกงเถอะเจ้าค่ะ"

อู่อ๋องกลับมามีสีหน้าท่าทางคึกคักกระปรี้กระเปร่าอีกครั้ง เอ่ยตอบรับคำหนึ่งแล้วเอาสองมือไพล่หลังเดินออกไป

ในงานเลี้ยงแต่งงาน จิวซินเหยาพบกับหวังอิงหนิง นึกถึงเรื่องพี่ชายขึ้นมาได้ จึงเอ่ยปากเชิญนางไปหาที่วังหลั่นอ่องวันพรุ่งนี้

หลิวปิงอวี่บังเอิญเดินเข้ามาใกล้ พอได้ยินคำนี้เข้าก็รีบเอ่ยว่า "ข้าก็จะไปด้วย"

จิวซินเหยาแสร้งทำท่าที่รังเกียจ "เจ้าจะมาก็มาสิ แต่เชิญอาชนมผลไม้มาเองนะ วังของข้าเล็กและซอมซ่อนัก อาหารการกินไม่เพียงพอกลัวว่าเจ้าจะกินจนไม่เหลือล่ะสิ"

หลิวปิงอวี่ไม่รู้สึกโมโหเลยสักนิด ขยับเข้าไปใกล้จิวซินเหยา ยิ้มชั่วร้ายพลางเอ่ยว่า "แต่ข้าจะไป พรุ่งนี้ข้าจะหิ้วท้องว่างๆ ไปแต่เช้าจะต้องกินอาหารฝีมือแม่ครัววังเจ้าให้หน้าใจ กินไม่อิ่มไม่มีทางกลับจวนแน่"

จิวซินเหยาพยักหน้าแล้วเอ่ยยิ้มๆ ว่า "แน่จริงเจ้าก็มาสิ ของกินจะดีจะเสีย วันพรุ่งนี้ข้าจะให้คนใส่ถังเตรียมไว้หลายๆ ใบ พอให้เจ้ากินแน่"

หลิวปิงอวี่แสร้งทำท่าจุนจัดจนยกมือขึ้นจะหยิกแก้มจิวซินเหยา "โลกนี้มีคนช่างพูดอย่างเจ้าด้วยหรือ เจ้าสิกินอาหารเป็นถึงนะ!"

จิวซินเหยาเมื่อหรือจะปล่อยให้นางจับได้รีบบิดกายหลบอย่างคล่องแคล่ว ถอยหลังหลบไปหลายก้าว เอ่ยด้วยเสียงกลั้วหัวเราะว่า "อะไรกัน ข้าพูดผิด

ตรงที่ไต่อย่างนั้นหรือ"

หลิวปิงอวี่ไม่พอใจกระที่บเท้า ไม่ยอมเลิกราโดยง่าย ยังทำท่าจะก้าวออกไปคว้าตัวจวีซิ่นเหยา ทว่ากลับถูกหวังอิงหนิงคว้าเอาไว้ นางยิ้มพลางเอ่ยเกลี้ยกล่อม

"เจ้าสำรวมหน่อยสิ ตรงนี้มีคนเดินผ่านไปผ่านมา ระวังจะล่องรู้ไปถึงหูท่านแม่เจ้า กลับไปก็ถูกต่อว่าอีกหรอก"

หลิวปิงอวี่หันกลับไปมองก็เห็นสุหยินหลายคนกำลังเหล่มองมาทางนี้ ดั่งว่า จึงแลบลิ้นทำหน้าทะเล้น ไม่กล้าเล่นเสียงดังอะละกับจวีซิ่นเหยาอีก

จวีซิ่นเหยากวาดสายตามองกลุ่มแขกสตรีรอบหนึ่ง กลับมองหาเหยงหมิ่นไม่เจอ อดรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยไม่ได้ จึงหันมาบอกหลิวปิงอวี่กับหวังอิงหนิงว่า "ไม่ได้เห็นหน้าอาหมิ่นมาตั้งหลายวันแล้ว วันพรุ่งนี้ข้าจะส่งเทียบเชิญไปให้นางแต่เช้า พวกเราจะได้รวมตัวกันพร้อมหน้าพร้อมตาสักหน่อย"

หวังอิงหนิงยิ้มบางๆ แล้วเอ่ยว่า "นับตั้งแต่รองผู้บัญชาการสวี่ขอสมรสพระราชทานเบื่องพระพัทตร์ฝ่าบาท ระยะนี้อาหมิ่นก็อยู่ที่จวนเก็บตัวเตรียมแต่งงาน ไม่ค่อยยอมออกไปที่ใดเท่าไร"

หลิวปิงอวี่หัวเราะขบขันดั่งลั่น "ข้าว่าที่นางบอกเตรียมตัวแต่งงานนะ โทกเก เชนอายต่างหากเป็นเรื่องจริง หากพรุ่งนี้อาเหยาส่งเทียบเชิญไปแล้ว นางไม่มา ข้าจะไปคุ่มตัวนางถึงที่จวนเองเลย ไม่ใช่เรื่องง่ายกว่าพวกเราจะมีโอกาสมารวมตัวพูดคุยกัน นางจะไม่ยอมมาได้ยังไง"

วันรุ่งขึ้นลิ้นเชียวเข้าวังไปเปลี่ยนแวร จวีซิ่นเหยาก็ตื่นขึ้นมาแต่เช้า

หลังส่งลิ้นเชียวออกจากวังไปแล้ว นางก็สั่งกำชับเวินกุให้เตรียมอาหารว่างหลากหลายชนิด

เวินกุสั่งบ่าวไพร่ให้ไปจัดเตรียมให้เรียบร้อย แล้วยกอาหารว่างเหล่านั้นขึ้นมา มีตั้งแต่นกกระทาทอดจนถึงขนมปุยหิมะ ถั่วแดงกวน และถั่วแท่งกรอบ รสชาติเค็มหวานครบถ้วน อะไรที่ควรจะมีล้วนมีหมด

ยามชื่อเฟิงจะผ่านพ้นไป บ่าวไพร่ก็มารายงานว่าพวกคุณหนูหวังมาถึงแล้ว ฉวีซิ่นเหยาจึงรีบให้คนไปเชิญพวกนางมาที่เรือนชื่อหุ่ทั้นที

พวกนางมาทั้งพร้อมหน้าพร้อมตา นอกจากหวังอิงหนึ่งกับหลิวปิงอวี่แล้ว เฝยหมิ่นก็ตามมาด้วย เนื่องจากสภาพอากาศหนาวเย็น พวกนางจึงสวมเสื้อคลุมตัวยาวทำจากขนสัตว์หนาอบอุ่นหรือไม่ก็เสื้อคลุมกันลมจากขนจิ้งจอก

ฉวีซิ่นเหยาเยี่ยมให้แล้วเดินไปต้อนรับตั้งแต่ตรงระเบียบทางเดิน พอเข้ามาในห้องพวกนางก็ยังทำเหมือนตอนเรียนหนังสืออยู่ในสำนักศึกษารอให้พวกเวินกุยกน้ำชามาให้แล้วถอยออกไปก็นั่งล้อมวงรอบโต๊ะพูดคุยกันอย่างสนุกสนานเต็มที่

หลิวปิงอวี่ไม่สนใจมองสำรวจสภาพภายในห้อง พอเห็นว่าบนโต๊ะมีอาหารว่างหลายอย่างวางเรียงเต็มไปหมดก็ยิ้มจนตาหยีแล้วทยอยชิมไปเสียทุกอย่าง พร้อมพยักหน้าหงึกหงักด้วยความพอใจอย่างต่อเนื่อง พอกินเสร็จแล้วก็แสดงความคิดเห็นกับฉวีซิ่นเหยาว่า "แม้ครัวในวังอ่องทำของควาร่อยกว่าของหวานนะ"

ฉวีซิ่นเหยาได้แต่ยิ้มแยมโดยไม่เอ่ยตอบ ลิ้นเชียวไม่ชอบกินของหวานมาตั้งแต่เด็ก บ่าวไพร่จึงถนัดทำของควาให้มีรสชาติถูกปากเจ้านาย

ฝีมือถึงได้โดดเด่นไปทางหนึ่งเป็นธรรมดา

จากนั้นจวีชื่นเหยาตั้งเผยหมิ่นแยกตัวออกมาตั้งคูด สอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับการแต่งงานของนางกับสวีเซินหมิง

เผยหมิ่นเอ่ยยิ้มๆ ด้วยใบหน้าแดงระเรื่อว่า "สำนักโหราจารย์ดูฤกษ์ให้แล้ว กำหนดไว้ว่าเป็นเดือนสามปีหน้า"

จวีชื่นเหยาารู้สึกดีใจไปกับนางด้วย "เยี่ยมไปเลย ยังมีเวลาอีกเหลือเฟือ เจ้าจะได้ค่อยๆ เตรียมตัวสำหรับงานแต่ง"

งานแต่งงานของเผยหมิ่นไม่เหมือนตอนที่นางได้รับพระราชทานสมรส ให้แต่งกับลิ้นเซียว เนื่องจากวันแต่งงานกำหนดขึ้นอย่างกระชั้นชิด คนทั้งครอบครัวต่างเร่งรีบยุ่งวุ่นวายจนหัวหมุนไปหมด กว่าที่จะผ่านพ้นไปจนถึงวันทำพิธีได้ไม่ใช่เรื่องง่าย บิดา มารดา และพี่ชายของนางซุบผอมลงไปพอสมควรเลย

หลิวปิงอวี่เห็นจวีชื่นเหยากับเผยหมิ่นกระซิบกระซาบพูดคุยกันอยู่สองคน จู่ๆ ก็นึกถึงเรื่องบางอย่างขึ้นมาได้ แสร้งกล่าวกับเผยหมิ่นด้วยสีหน้าจริงจังว่า "ข้าว่าพอเจ้าแต่งงานกับรองผู้บัญชาการสวี เจ้ากับอาเหยา คงพบหน้ากันลำบากกว่าเดิมแล้วละ"

เผยหมิ่นถามด้วยความไม่เข้าใจ "เหตุใดถึงกล่าวเช่นนั้น"

หลิวปิงอวี่ยิ้มหยอกล้อ "เจ้าอย่าลืมนะ แม้ว่าหน่วยอวี่หลินจะมีชื่อเรื่องความคุมดูแล แต่คุณชายสวีก็กลับรับตำแหน่งรองผู้บัญชาการ ส่วนใหญ่จะต้องทำหน้าที่รักษาการณ์อยู่ในวังหลวง คนทั้งสองจะต้องผละกันมาเข้าเฝ้า เมื่อหนึ่งในนั้นออกจากวัง อีกคนก็ต้องอยู่ในวังทำตามหน้าที่ ไม่ใช่หรือ เวลาสามีอยู่ที่เรือนพวกเจ้าก็คงออกไปที่ได้ไม่สะดวก"

ฉวีชื่นเหยาหลงคิดทบทวนดูก็เห็นว่าเป็นเช่นนั้นจริง ทุกครั้งที่ลื่นเซียว กลับวังอ่อน จะต้องสั่งกำชับให้สวี่เซ้นหมิงอยู่ในวังวางแนวอารักขาแทน ถ้าหากไม่ใช่สถานการณ์พิเศษ คนทั้งสองไม่มีทางออกจากวังหลวง มาพร้อมกัน

เผยหมิ่นไบหน้าแดงกำชัดเจกว่าเดิม กล่าวตำหนิหลิวปิงอวี่ว่า "วันๆ ในหั่วเจ้าไม่รู้ว่ามัวแต่คิดเรื่องอะไรอยู่ ถึงได้มีแต่ความคิดแปลกพิลึกพิลั่น มากมายเช่นนี้"

ฉวีชื่นเหยา กลับไม่สนใจจะปะทะคารมกับหลิวปิงอวี่ แต่แอบมอง หวังอิงหนิงอยู่ คิดถึงเรื่องของพี่ชายก็รู้สึกกังวลว่าสมควรจะถามนาง อยากรู้ว่ามีความรู้สึกดีๆ ให้พี่ชายนางบ้างหรือไม่ ในใจรู้สึกร้อนรนขึ้นมา

นางกลัวว่าหวังอิงหนิงจะไม่ได้รู้สึกอะไรกับพี่ชายของนาง จะเป็น ความคิดของพี่ชายนางฝ่ายเดียว ถ้าหากเป็นเช่นนั้นแล้วนางผล็พลาม เปิดเผยความคิดของพี่ชายต่อหน้าหวังอิงหนิง ไม่เพียงจะทำให้หวังอิงหนิง ต้องรู้สึกลำบากใจ ยังจะทำให้พี่ชายของนางอยู่ในสถานการณ์ก่อกวนไม่เข้า ค่ายไม่ออก

ทว่าต่อให้หวังอิงหนิงกับพี่ชายมีไมตรีต่อกันจริง แต่ถ้าเสนาบดีหวัง ไม่อยากให้บุตรสาวของเขาแต่งงานกับพี่ชายล่ะ นางจะช่วยพวกเขา สถานสัมพันธ์อย่างไรก็เปล่าประโยชน์ อีกทั้งอาจจะเป็นผลเสียต่อหวังอิงหนิง กับพี่ชายด้วย

ฉะนั้นแผนการเปิดประเด็นถามหวังอิงหนิงโดยตรงอย่างที่เคียดคิดไว้ คงใช้ไม่ได้แล้ว ตอนนี้อวิธีการที่รอบคอบรัดกุมที่สุดก็คือหาทางเลียบๆ เคียงๆ ถาม

พอคิดได้เช่นนี้แล้วก็เรียกไฉฉิงเข้ามา สั่งกำชับบางอย่างแผ่วเบา
ไม่นานนักไฉฉิงก็ประคองตำราประมวลศัพท์ที่เพิ่งเรียบเรียงใหม่
ชุดหนึ่งเดินเข้ามาส่งให้จวีชีนเหยา

จวีชีนเหยาเปิดตำราประมวลศัพท์ ยืมแยมพลวงเคี้ยวกับเผยหมิ่นว่า
"ตำราประมวลศัพท์ชุดนี้พี่ชายข้าช่วยได้ทำให้ไม่รวบรวมเรียบเรียง เจ้าเป็น
คนมีความรู้กว้างขวางที่สุด ลองมาดูซิว่าจะถูกใจเจ้าบ้างหรือไม่"

แม้ว่าจะเอ่ยปากพูดคุยกับเผยหมิ่น แต่สายตากลับแอบสังเกต
สีหน้าของหวังอิงหนิง

จวีชีนเหยาจึงมองเห็นว่าเพียงแค่เอ่ยประโยคแรก ใบหน้าของ
หวังอิงหนิงก็แดงระเรื่อขึ้นมาทันใด ดูเหมือนกลัวว่าผู้อื่นจะมองออก จึง
แสร์ยกแขนเสื้อบังจิบน้ำชาด้วยท่าที่นิ่งเฉย

จวีชีนเหยาเห็นทุกอย่างชัดเจน แอบครุ่นคิดในใจ เก่งกว่าพี่ชาย
คงอาศัยว่าคบหาสนิทสนมกับหวังอี้คุน เพื่อสร้างความประทับใจให้
หวังอิงหนิงด้วยแน่

ดูท่านนอกจากหวังอิงหนิงจะรู้จักพี่ชายแล้ว ยังมีความรู้สึกดี ๆ กับเขา
อย่างเห็นได้ชัดด้วย

เมื่อคิดได้เช่นนี้ก็รู้สึกมีความมั่นใจเพิ่มขึ้น หลังจากยืนยันท่าที
ของเสนาบดีหวังแล้ว เวลาพี่ชายไปเจรจาขอที่จวนสกุลหวัง หวังอิงหนิง
คงจะไม่รู้สึกไม่พอใจ

รอนจนกระทั่งพวกหวังอิงหนิงขอตัวกลับไปแล้ว จวีชีนเหยาจึงส่ง
นางทรงไปแจ้งข่าวกับลิ้นเชียว

เมื่อนางทรงกลับมาถึง ก็นำคำตอบรับของลิ้นเชียวมาให้

ข้อความตอบกลับจากลินเชียวมีอยู่สั้นๆ ไม่กี่คำ ความว่า 'เข้าใจแล้ว
วางใจเถอะ'

ผ่านไปอีกสองสามวันพอลินเชียวกลับมาถึงวังอ๋อง จวีซิ่นเหยา
ก็เฝ้าตามลินเชียวว่าเรื่องของพี่ชายนางเป็นอย่างไรบ้าง เมื่อลินเชียวนั่งลง
จิบน้ำชาแล้วก็เอ่ยขึ้น

"เสด็จจุลงเห็นองค์รัชทายาทมีท่าทีหดหู่เศร้าซึ้งกับการตายของ
จินหยวนไม่น้อย หลายวันนี้ก็เลยเริ่มเตรียมการคัดเลือกชายรัชทายาทขึ้น
อีกครั้ง"

"แล้วท่าทีของเสนาบดีหวังเป็นเช่นไรเจ้าคะ" จวีซิ่นเหยาถาม
อย่างร้อนใจ

ลินเชียวอธิบายว่า "จินหยวนเสียชีวิตอย่างกะทันหัน เสนาบดีหวัง
ไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ได้ยินว่าเสด็จจุลงทรงมีพระประสงค์จะเลือก
ชายรัชทายาทจากบุตรสาวของขุนนางในราชสำนัก จิตใจก็ร้อนรุ่มดังไฟลน
รีบจัดการเรื่องการแต่งงานให้กับคุณหนูสี่ อีกอย่างเดิมที่เขาก็ตื่นชม
พี่ชายเจ้าอยู่แล้ว รอเพียงพี่ชายของเจ้าไปเยือนที่จวนเอ๋ยปากสู่ขอเท่านั้น
ก็จะตอบตกลง จะว่าไปแล้วพี่ชายเจ้ามองเรื่องราวได้ทะลุปรุโปร่งนัก
ไม่รอให้ข้าเชิญท่านลงเขามาเป็นพ่อสื่อ วันนี้ตอนเช้าตรู่ก็เชิญไม่เชิงไปเป็น
พ่อสื่อเจรจาที่จวนสกุลหวังแล้ว ได้ยินว่าเสนาบดีหวังตอบตกลงเรียบร้อยแล้ว"
แล้วด้วย"

จวีซิ่นเหยาตกตะลึง ตอนนั้นไม่เชิงรับตำแหน่งฉางซื่อ ในขณะที่เดียวกัน
ก็เป็นมหาบัณฑิตสำนักกราชบัณฑิตด้วย ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งขุนนางหรือ

อำนาจบารมี ล้วนถือว่าไม่เป็นสองรองใครในหมู่ขุนนาง มีเขาช่วยเป็นพ่อสื่อเจรจาเรื่องการแต่งงานของพี่ชาย ไม่ได้ด้อยไปกว่าหลูก้าวง ออกหน้าให้เลยสักนิด

นางไม่รู้ว่าพี่ชายทุ่มเทแรงกายแรงใจไปเท่าใดกันถึงเชิญโมเฉิงให้ช่วยเหลือได้ อีกทั้งยังคิดคำนวณเวลาได้แม่นยำเหมาะสมเจาะจงใจไปเจรจาขอในช่วงเวลาที่สกุลหวังถูกผลักไปอยู่บนยอดคลื่นปากพายุจะไม่สำเร็จโดยราบรื่นได้อย่างไร

เมื่อรู้แล้วว่าสกุลหวังตอบรับเรื่องการแต่งงาน ฉวีชื่นเหยาจะมีหรือจะนั่งติดที่อยู่ได้ ยังไม่ทันกินอาหารกลางวันก็รีบร้อนตามลั่นเชียวกลับจวนสกุลฉวี

ฉวีเฉินชื่อไม่รู้ว่าเบื้องหลังบุตรชายกับบุตรเขยทุ่มเทเพื่อเรื่องการแต่งงานไปมากมายเท่าไร รับรู้เพียงว่าเรื่องมงคลร่วงหล่นลงมาจากฟ้าแทบอยากกอดบุตรสาวร้องไห้โฮสักครั้ง หลังจากทอดถอนใจจนพอแล้ว ก็เริ่มเตรียมการอย่างกระตือรือร้นขึ้นมา

ผ่านมาอีกไม่กี่วันทั้งสองครอบครัวก็แลกเปลี่ยนเทียบชะตาอย่างเป็นทางการ ตามด้วยการเชิญแม่สื่อแนะนำ ถามชื่อและเวลาตกฟากเมื่อตรวจชะตาแปดอักษรของทั้งสองฝ่ายสมพงศ์กันดี วันแต่งงานก็ถูกกำหนดขึ้นในช่วงเดือนสี่ของปีหน้า

ระหว่างนี้ฉวีชื่นเหยาจะต้องไปช่วยงานที่จวนสกุลฉวีแต่เช้าทุกวัน จนกระทั่งเรื่องการหมั้นหมายตระเตรียมเสร็จสิ้นถึงได้วางใจอย่างแท้จริง ไม่ต้องวิ่งเทียวไปเทียวมาอีก

เมื่อเรื่องของพี่ชายลงตัวเรียบร้อยแล้ว จวีชินเหยา ก็หาเวลาว่างไปเยี่ยมเยียนอาจารย์ที่อารามชิงอวีนได้เสียที ทว่าไปหาถึงสามครั้งแล้ว มีเพียงครั้งเดียวที่อาจารย์กับศิษย์พี่อยู่ในอาราม

พอจวีชินเหยาเอ่ยถามอาจารย์ว่าช่วงนี้ยุ่งเรื่องอะไรอยู่ อาจารย์เพียงตอบกลับอย่างไม่สบอารมณ์นัก

"ใกล้ถึงช่วงสิ้นปีแล้ว ในอารามมีเรื่องให้ใช้จ่ายตั้งมากมาย ถ้าหากไม่รีบทำงานเข้าไว้ แม้กระทั่งเงินค่าธูปเทียนและน้ำมันยังไม่พอจ่ายเลย"

จวีชินเหยาเห็นว่าอาจารย์เป็นคนอารมณ์ฉุนเฉียวมาแต่ไหนแต่ไร ถ้าหากนุ่บปามมอบเงินให้เปล่าๆ นอกจากจะไม่ยอมรับไว้แล้ว นางยังจะโดนอาจารย์ว่ากล่าวสาธเสียดเสียยกใหญ่ด้วย จำต้องควักเงินออกมาแล้วหาทางเตรียมข้าวสารและธัญพืชในอารามเพิ่มสักหน่อย

วันนั้นกว่าจะกลับจากอารามชิงอวีน ท้องฟ้าก็เริ่มมีดลลงเรื่อยๆ แล้วบนรถม้าจวีชินเหยาเอามือเท้าคางมองออกไปนอกหน้าต่าง ดวงตาแฝงความวิตกกังวลพลางกล่าวกับลิ้นเชียว

"ข้ารู้สึกช่วงนี้อาจารย์มีเรื่องปิดบังข้าอยู่ จะว่าไปแล้วดูเหมือนตั้งแต่กลับจากเขาโซ่วไหว อาจารย์ก็มีบางอย่างแปลกไปแล้ว"

พอกล่าวเช่นนั้นแล้ว จวีชินเหยา ก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงเอ่ยถามลิ้นเชียวว่า "คนที่ไปสืบเบื้องหลังของเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยกลับมาแล้วใช่หรือไม่"

"คงสองสามวันนี้ละ" ลิ้นเชียวโอบร่างจวีชินเหยาเอาไว้ในอ้อมแขน "ไม่เหมาะจะเปิดเผยในจดหมาย รอให้พวกเขากลับถึงฉางอันแล้วค่อยถามรายละเอียด พวกเขาไปสืบอยู่นานหนึ่งเดือนกว่า สืบเปลี่ยนไปหลายสถานที่

อยู่เมืองชิงโจวแค่สองวัน แต่กลับตรึงตรอยู่ที่เมืองสุยโจวนานทีเดียว ข้าเดาว่าบ้านเกิดของเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยอาจไม่ใช่เมืองชิงโจวอย่างที่พวกเราคิดไว้ก่อนหน้านี้ แต่คงจะเป็นเมืองสุยโจวมมากกว่า"

"เมืองสุยโจว?" ฉวีซินเหยาถามด้วยความตกใจ "สุยโจวอยู่แถบเจียงหนาน ระยะทางห่างจากชิงโจวลัวว่าไม่ต่ำกว่าพันลี้ ถ้าหากเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยเป็นชาวสุยโจว จะไม่มีสำเนียงพูดอย่างเจียงหนานสักนิดได้อย่างไร"

ลิ่นเซี่ยวเอ๋ยตอบเรียบๆ ว่า "ถ้าหากคนผู้หนึ่งมีเจตนาจะปิดบังฐานะและตัวตน ย่อมหาวิธีปิดบังได้อยู่แล้ว"

"แต่ถ้าหากเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยเป็นชาวสุยโจว แล้วอาจารย์จะไปรู้จักเขาตั้งแต่เมื่อใดกัน" ฉวีซินเหยารู้สึกสับสนอย่างยิ่ง สิบเอ็ดปีที่ผ่านมานางไม่เคยเห็นอาจารย์กับเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยไปมาหาสู่กันเลย ครั้งแรกที่เห็นวารู้จักคุ้นเคยกันก็คือตอนร่วมมือจัดการปีศาจจากษสในครั้งก่อน ยิ่งไปกว่านั้นคนทั้งสองมีท่าที่เขม่นกันอย่างชัดเจน แค่เพียงอยู่ใกล้กันจะต้องปะทะคารมกันรำไป

"มีครั้งหนึ่งอาจารย์ด่าทอร้ายยิ่ง" ฉวีซินเหยาเล่าให้ลิ่นเซี่ยวฟัง "ขนาดคำว่า 'ไปซะ' ด้วยความโกรธเกรี้ยวยังหลุดออกจากปากมาได้ ไม่รู้ว่าคุณทั้งสองได้เถียงกันเรื่องอะไร แต่ได้ยินอาจารย์บอกว่าต่อให้เขาต้องเสียเงินทองอีกมากมายแล้วอย่างไร เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยไม่จำเป็นต้องสอedmเข้ามายุ่ง..."

คำพูดกล่าวออกมาเพียงครั้งเดียว พลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ ดวงตาจึงเบิกกว้างด้วยความตกตะลึงอย่างรวดเร็ว ลืมไปสนิทว่าจะต้อง

พูดอะไรต่อ

ความคิดของลีนีเยวกลับติดค้างอยู่ที่ประโยคนั้นของจวีชีนเหยา
เสียเงินทองอีกมากมาย?

ชิงชิวีจื่อไม่ใช่คนฉลาดทรมัยสินเงินทองเช่นนั้น ไม่เท่ากับผู้อื่น
หรือตนเอง ล้วนประหยัดจนเกือบเรียกได้ว่าตระหนี่ถี่เหนียว สุดท้ายแล้ว
เพราะเหตุใดกันแน่ถึงต้องใช้คำว่า 'เสียเงินทองอีกมากมาย' มาเอ่ยขึ้น

พอเขาก็หันมามองก็เห็นจวีชีนเหยาเอียงศีรษะด้วยความสับสน
คือเรื่องวามขมวดมุ่นเล็กน้อย ดูเหมือนพยายามคิดทบทวนเรื่องอะไร
สักอย่าง จึงเอ่ยถามอย่างแปลกใจว่า "เป็นอะไรไปหรือ" ก่อนจะอดยืมือ
ออกไปνωดคลึงหัวคิ้วให้นางไม่ได้ รวากับว่าการทำเช่นนี้จะช่วยลบล้าง
ความมกลักลุ่มในใจของจวีชีนเหยาไปได้กระนั้น

จวีชีนเหยาได้สติกลับคืนมา อยากจะเอ่ยปากแต่ก็ชะงักไปอีก
นางเร่งจัดการกับความคิดที่ยุ่งเหยิงของตนเองแล้วเอ่ยปากอีกครั้ง

"ข้าพึ่งนึกขึ้นมาได้ มีครั้งหนึ่งที่อาจารย์กับเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ย
ได้เถียงกัน เคยหลุดปากพูดชื่อหนึ่งออกมา ตอนนั้นในห้องมีแค่อาจารย์
กับเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ย ไม่มีใครอื่นอยู่ด้วย วันนี้มาย้อนคิดดู ชื่อนั้น
เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะเป็นชื่อของเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยสมัยยังไม่ออกบวช
จริงๆ"

ลีนีเยวรู้สึกประหลาดใจกับการค้นพบนี้ เอ่ยถามจวีชีนเหยาว่า
"ยังจำชื่อนั้นได้หรือไม่"

ถ้าหากนางนึกชื่อขึ้นมาได้ จะต้องมีประโยชน์กับการสืบเบื่องหลัง
ของเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยมากแน่ๆ

ฉวีชื่นเหยาคิดทบทวนอยู่ชั่วครู่ก็ส่ายหน้าด้วยความผิดหวังว่า "ผ่านไปตั้งหลายเดือนแล้ว ข้านี้ก็ไม่ออกแล้วจริง"

ลื่นเชียวตอบให้ลั่นางแผ่วเบาอย่างปลอบประโลม "ไม่เป็นไร ต่อให้เป็นชื่อก่อนออกบวชของเจ้าอาวาสหยวนเจวียจริงก็ผ่านมายี่สิบปีแล้ว ทั้งเขายังมีเจตนาจะปิดบังอำพราง ไม่แน่ว่าจะสืบหาเบาะแสะอะไรได้หรอก"

ลื่นเชียวหยุดชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "แต่ในเมื่อท่านนักพรตรู้จักชื่อเดิมของเจ้าอาวาสหยวนเจวีย คิดว่าคงจะรู้จักกันมาตั้งแต่ก่อนออกบวช แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสาเหตุอะไร ต่างฝ่ายถึงต้องแสร้งทำเป็นไม่รู้จักกัน"

ดวงตาของฉวีชื่นเหยามีความกังวลฉายชัด "ท่านว่าอาจารย์ปิดบังอะไรซ่อนอยู่กันแน่ เพราะอะไรทุกครั้งที่ข้าถามออกไป เขาจะต้องโมโหถึงเพียงนั้น ข้ารู้สึกวุ่นใจอาจารย์เก็บงำเรื่องสำคัญมากเอาไว้ ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิตก็จะมีไม่มีทางพูดออกมาเด็ดขาด"

นางไม่รู้จะทำอย่างไรกับความดีร้ายของอาจารย์ ทุกครั้งที่เอ่ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมาก็อดรู้สึกหงุดหงิดไม่ได้

ลื่นเชียวไม่เอ่ยตอบ ชีวิตย่อมเป็นสิ่งสำคัญอยู่แล้ว แต่สำหรับใครบางคน มีบางสิ่งกลับสำคัญยิ่งกว่าชีวิต ไม่เกี่ยวข้องกับความถูกผิด แล้วก็ไม่มี การเปรียบเทียบว่าคุ้มหรือไม่คุ้มค่า จนกระทั่งตกอยู่ในสถานการณ์คับขันก็พร้อมจะสละทุกสิ่งเพื่อปกป้องเอาไว้ให้ได้

พอคิดดูแล้วแม้ว่าชิงชิวจื่อจะเป็นคนของฝ่ายเต๋า แต่ยังไม่สามารถรู้เท่าทันความปรารถนาอย่างปฤชนหรือหลุดพ้นจากความชั่วร้ายในส่วนลึกของจิตใจได้

เพียงแต่คำพูดเหล่านี้ไม่สามารถกล่าวกับฉวีชื่นเหยาได้ อะไรเสีย
นางก็เชื่อใจอาจารย์ของนางถึงเพียงนั้น

ฉวีชื่นเหยาเห็นลื่นเชียวไม่เอ่ยตอบก็นั่งเงียบตามเขาไปด้วย นาง
ยังคงอิงแอบอยู่ในอ้อมกอดลื่นเชียว ขบคิดเรื่องในใจอย่างกลัดกลุ้ม

ฤดูหนาวของนางอันท้องฟ้าจะมีมืดเร็วมาแต่ไหนแต่ไร ประกอบกับ
ลมช่วงกลางคืนมักจะพัดกระโชกแรง ยามค่ำคืนในฤดูหนาวจึงทั้งเย็นยะเยือก
และมีมืดมน

แต่คืนนี้เป็นข้อยกเว้นพิเศษ บนท้องฟ้าสีเข้มไร้ก้อนเมฆลอยล่อง
ดวงจันทร์ก็ไม่ว่าหุบไปอยู่ที่ใด ดวงดาวกลับเหมือนหิมะเล็กละเอียด
กระจัดกระจายบนผืนผ้าไหมสีดำ ส่องแสงพร่างพราวระยิบระยับ

เนื่องจากยังเหลือเวลาอีกมาก พอกลับมาถึงวังหลังห้อง คนทั้งสอง
ลงจากรถม้าแล้วเห็นว่าสภาพอากาศยังไม่หนาวเย็นมากมายนัก จึง
ไม่รีบร้อนเร่งฝีเท้าหนีความหนาวเหมือนอย่างเคย กลับเดินอ้อยอิ่งประหนึ่ง
กำลังชมทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิที่ไม่ปาน

ฉวีชื่นเหยาแอบอมยิ้มน้อยๆ นางอาศัยแขนเสื้อหลวมกว้างบดบัง
มือที่กุมมือลื่นเชียวเอาไว้ คนทั้งสองเดินไปตามแนวระเบียงมุงหน้าสู่
เรือนชั้นใน

ลื่นเชียวสัมผัสได้ว่านิ้วมืออุ่นร้อนของนางเกาะกุมมือเขาเอาไว้
แม้ใบหน้าไม่แสดงความเปลี่ยนแปลงใดออกมา แต่ภายในใจกลับมี
เถาว์วัลย์แห่งความสุขเลื้อยพันพันด้วยความอิมเอบใจอยู่เงียบๆ รู้สึกรว่า
แผ่นหินอันอบอุ่นที่ได้ฝ่าฝ่าทำให้ชีวิตชีวาว่าที่เคยเป็นมา จนอดคิดไม่ได้ว่า

ถ้าหากเดินไปบนเส้นทางนี้ตลอดไปได้ก็คงจะดี

กลิ่นหอมของดอกไม้ที่ไม่รู้ชื่อชนิดหนึ่งโชยมาในอากาศ รอบข้างเงียบสงัดไร้ผู้คน ได้ยินเพียงเสียงรองเท้าของคนทั้งสองเดินย่ำไปบนพื้นเกิดความเงียบสงบและน่ารื่นรมย์อย่างอธิบายไม่ถูก

เมื่อเดินไปถึงศาลาเยียนปอ ลิ่นเซียวมองเห็นผิวน้ำทะเลสาบที่ราบเรียบสะท้อนภาพดวงดาวพร่างพรายบนท้องฟ้า เปล่งประกายมีชีวิตชีวาดุจผ้าไหมสีเงินยวง ช่างงดงามดั่งห้วงความฝันเสียจริง ในใจพลันรู้สึกหวั่นไหว จูงมือฉวีชื่นเหยาเดินไปที่ศาลากลางทะเลสาบพร้อมเอ่ยขึ้น

"คืนนี้ลมสงบ ไม่ต้องกลัวว่าจะทำให้เจ้าไม่สบาย พวกเราไปนั่งเล่นริมทะเลสาบกัน"

ฉวีชื่นเหยาอึ้งรับแล้วพยักหน้า

คนทั้งสองเดินไปตามแนวระเียบคดโค้งจนถึงศาลากลางทะเลสาบลิ่นเซียวจูงมือฉวีชื่นเหยามานั่งบนราวกัน ในศาลา กุมมือของนางเอาไว้เพื่อยืนยันว่ายังอุ่นร้อนดังเดิมถึงได้วางใจ แล้วเอ่ยถามนางว่า "ยังจำตอนที่ฟังการแสดงบทเปียนเหวินในหอจู้เซียงได้หรือไม่"

ฉวีชื่นเหยาคิดทบทวน ก่อนเอ่ยตอบว่า "เหตุใดจะจำไม่ได้ละเจ้าคะ"

จะว่าไปแล้วครั้งนั้นเป็นครั้งแรกที่พวกเขาสองคนร่วมมือกันเพื่อจัดการกับสตรีที่ซุกซนนำมาสวมรอยเป็นหลานสาวจากบ้านมารดา ใครจะคาดคิดว่าหลังจากนั้นแล้วคนทั้งสองจะเผชิญเรื่องราวต่างๆ ร่วมกันอีกมากมาย

ลิ่นเซียวโอบกอดฉวีชื่นเหยาเอาไว้พลางเอ่ยขึ้น "ตอนนั้นข้าอยู่ข้างหลัง มองดูเจ้าชื่นชมดอกไม้ไฟนอกหน้าต่าง เคยคิดไว้แล้วว่าถ้าหาก

มีสักวันที่ได้ดื่มสุราชมทิวทัศน์ร่วมกับเจ้า จะมีความสุขสักเพียงใดกัน
น่าเสียดายตอนนั้นมีจู่เอ๋ออยู่ด้วยอีกคน ส่วนเจ้าก็ไม่สนใจซ้ำเลย
แม้แต่นิดเดียว"

ฉวีชื่นเหยาเลิกคิ้วขึ้นด้วยความประหลาดใจ เอ่ยยิ้มๆ ว่า "ที่แท้
ท่านก็คิดถึงข้ามาตั้งแต่ตอนนั้นแล้วหรือ"

ลื่นเซียวโน้มตัวไปข้างหน้า เอาหน้าผากของตนเองแตะหน้าผาก
ของนาง พร้อมทั้งจ้องมองโดยไม่กะพริบตาแล้วเอ่ย "อืม ความจริง
ก็ก่อนหน้านี้มันนิดหน่อย"

ฉวีชื่นเหยากะพริบตาปริบๆ เนื่องจากอยู่ใกล้ชิดกันเหลือเกิน
ขนตาของนางพัดผ่านขนตาของลื่นเซียว ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า
"ถ้าอย่างนั้นก็เป็น...ตอนเดินทางลงจากเขาหมั่งซาน?"

บุรุษเจ้าเล่ห์ผู้ซึ่งเก็บงำความรู้สึกได้มิดชิดนัก เวลาไปมาหาสู่กับเขา
หลายครั้งก่อนหน้านี้นางจับพิรุณของเขาไม่ได้เลยแม้แต่บ่อย

"ใครใช้ให้เจ้าโง่เขลาเกินไป" ลื่นเซียวยิ้มออกมา จับริมฝีปากของนาง
เบาๆ ลมหายใจเจือปนกลิ่นหอมหวานของสุราดอกท้อ เป็นสุราที่หลงจู้ของ
ร้านอาหารที่พวกเขาไปนั่งกินอาหารเมื่อครู่ยกมาให้

จากนั้นเขาใช้ลิ้นดันริมฝีปากของนางให้เผยออ้า แล้วรुकล้ำเข้าไป
สำรวจภายในอย่างรวดเร็ว ริมฝีปากของนางคล้ายมีมนตร์สะกด หลังจาก
ลิ้มรสแล้วไม่อาจตัดใจจากไปทีใดได้อีก แต่เขายังจำได้ดีว่าหลายวันก่อน
นางล้มป่วยเป็นหวัดด้วยสาเหตุใด จึงสะกดกลืนความปรารถนาของตนเอง
เอาไว้ได้แต่ลองลิ้มชิมรสอยู่เพียงเท่านี้

ฉวีชื่นเหยาถูกอ้อมกอดของลื่นเซียวกักขังเอาไว้ นางยื่นแขนออกไป

โอบไหล่เขาโดยไม่รู้ตัว แม้ว่าจะเคลิบเคลิ้มไปกับสัมผัสแนบชิดเจอความ
ยับยั้งชั่งใจในครั้งนี้อย่างไรก็ตาม แต่มีวาทะที่กล่าวถึงว่าศาสดาในศาสนาอิสลามได้
เสียชีวิตแล้ว และหลังจากนั้นได้เกิดเหตุการณ์ขึ้นเล็กน้อย
เพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเกี่ยวข้องกัน

จากมุมมองของนาง สามารถมองเห็นกลุ่มดาวที่สว่างไสวได้พอดี
จึงมองเห็นแสงดาวที่สว่างไสวบนท้องฟ้าส่องสะท้อนบนผิวน้ำทะเลสาบ
นางเคยเห็นตำราที่สอนเกี่ยวกับปรากฏการณ์ของดวงดาวในอาหรับซึ่ง
รู้ว่าดวงดาวที่สว่างที่สุดชื่อว่า 'ดาวเปย์โตว์*' จะมีดาวที่กระจัดกระจาย
อยู่ในแนวตรงกันข้ามหลายดวงเรียกว่า 'กลุ่มดาวโตว์**' ซึ่งประกอบด้วย
ดาวหกดวงเรียงตัวคล้ายกระบวย รวมความหมายอันน่าทึ่งเกี่ยวกับความเป็น
ความตายไปพร้อมกับดาวเปย์โตว์ซึ่งเรียกว่า 'คูสวรร์'

นางมองไปมองมา ในสมองคล้ายปรากฏดาวตกดวงหนึ่งวาดผ่าน
เกิดแสงสว่างจ้าขึ้นมาทันใด

คืนที่ดาวสัมผัสได้อย่างรวดเร็วว่าชีวิตอันยากลำบากกำลังซัดขึ้นเล็กน้อย
เขาเข้าใจว่านางคงจะเขินอายจึงหยุดการเคลื่อนไหวแล้วเอ่ยปลอบนางว่า
"พวกนางคงจะไม่ปล่อยให้ใครเข้าใกล้ที่นี่ได้หรอก"

ชีวิตอันยากลำบากกลับส่ายหน้าปฏิเสธชีวิตทั้งที่ใบหน้ายังแดงก่ำ
นางตื่นนอนออกจากอ้อมกอดของเขา ดวงตาเปล่งประกายแวววาว เมื่อ

* ดาวเปย์โตว์ (กระบวยเหนือ) มีทั้งหมดเจ็ดดวง คนไทยนิยมเรียกว่ากลุ่มดาวจะเข้หรือดาวหมีใหญ่
มีความสัมพันธ์กับกลุ่มดาวโตว์ (กระบวยใต้) ซึ่งทางลัทธิเต๋าถือว่าดาวทั้งสองนี้เป็นเทพ ชาวจีน
มักจะกล่าวถึงว่ากลุ่มดาวโตว์เป็นสัญลักษณ์แห่งชีวิต และดาวเปย์โตว์เป็นสัญลักษณ์แห่งความตาย

** กลุ่มดาวของจีนแบ่งเป็นสองกลุ่มใหญ่ คือกลุ่มดาวซันหยวนและกลุ่มดาวเอ๋อซีป้าชิว 'กลุ่มดาว
เอ๋อซีป้าชิว' ยังแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ เรียกว่า 'สี่ทวีปทั้ง 4' ได้แก่ กลุ่มดาวมังกรเขียวทิศตะวันออก
กลุ่มดาวเต่าดำทิศเหนือ กลุ่มดาวเสือขาวทิศตะวันตก และกลุ่มดาวหงส์แดงทิศใต้ โดยแต่ละกลุ่มดาวใหญ่
ยังแบ่งเป็น 7 กลุ่มดาวย่อย โดย 'กลุ่มดาวโตว์' (กระบวยใต้) เป็นกลุ่มดาวย่อยจากกลุ่มดาวเต่าดำทิศเหนือ

ปีบหัวไหล่ของเขาไว้แน่นด้วยความรู้สึกตื่นเต้นเหลือประมาณ ก่อนจะเอ่ยขึ้น

"เหวยจิ้น ข้าคิดว่าข้ารู้แล้ว ตำแหน่งของภูเขาหลายลูกพวกนั้น หมายถึงอะไร"

ค่ายทหาร ณ ด่านอวิ๋เหมิน

ในกระโจมของแม่ทัพใหญ่ซยาตีในชุดคลุมยาวสีแดงเข้มสวมทับด้วยชุดเกราะสีเงิน กำลังหารือเรื่องกลยุทธ์ล้อมภูเขาปราบข่านเหมิงเฮ่อ ในวันพรุ่งนี้ ร่วมกับเว่ยหยวนป้อและขุนพลคนอื่นๆ

แขนข้างซ้ายของเขาพันผ้าพันแผลสีขาวเอาไว้ มีรอยเลือดซึมออกมาอย่างเห็นได้ชัด แต่การเคลื่อนไหวของเขากลับไม่เชิงง้อช้าลง ยืนอยู่ตรงหน้าแผนที่ด่านอวิ๋เหมิน ชี้ไปที่ภูเขาลูกหนึ่งแล้วเอ่ยถามเว่ยหยวนป้อว่า "ภูเขาลูกนี้ก็คือเขาเหลียงซานที่ท่านเอ่ยถึง?"

เว่ยหยวนป้อพยักหน้ารับ "เขาเหลียงซานภูมิประเทศสูงชันอันตราย ในท้องถื่นมีฉายาเล่าลือมานานว่าแม้ผีร้ายยังกล้าดกหลุม เวลานี้ข่านเหมิงเฮ่อ นำกำลังมาดักข่มอยู่ที่ภูเขาลูกนี้ เรียกได้ว่าเพียงหนึ่งป้องกันหมื่นยากโจมตี ถ้าหากไม่พิชิตด้วยอุบายอันแยบยล เก่งว่าคงไม่อาจจับกุมข่านเหมิงเฮ่อ ได้โดยง่ายในเร็ววัน"

ซยาตีที่หรีตาลง

เว่ยหยวนป้อกล่าวขึ้นอีกว่า "แม่ทัพซยาอย่าได้ดูแลนขาเหลียงซานลูกนี้ ได้ยินว่าที่นี่มีธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ แม้ว่าจะโดนโอบล้อมอยู่บนเขานานสามปีห้าปี ก็ยังมีของป่าพอประทังชีวิตไปได้ไม่หมดไม่สิ้น

ชานเหมิงเฮ่อเกิดที่นี่ รู้จักสภาพพื้นที่โดยรอบเป็นอย่างดี คิดว่าคงวางแผนมาอย่างรอบคอบรัดกุมแล้ว ถึงได้ตั้งใจเลือกเขาเหลียงซานไว้เป็นแหล่งหลบซ่อนตัวหากรบแพ้"

ชยาตีหัวเราะเย้ยหยัน "เขาหลบหนีไม่ยอมสู้รบ เอาแต่ซ่อนตัวอยู่บนเขาเช่นนี้ สมควรแล้วที่จะถูกดูแคลน จะต้องหาทางบีบให้เขาโผล่หัวออกมาให้ได้"

ชยาตีนิ่งคิดใคร่ครวญพักหนึ่งแล้วเอ่ยถามว่า "ช่วงนี้ด่านอวีเหมินมีลมอะไรพัดผ่าน"

รองแม่ทัพด้านหลังเว่ยหยวนป้อรีบเอ่ยตอบว่า "ช่วงสองวันนี้มีลมตะวันตกพัดผ่านขอรับ"

มุมปากชยาตียกคิ่กขึ้นแฝงเจตนาชั่วร้าย "เตรียมเชื้อเพลิงเอาไว้ให้มากหน่อย หลังจากสังเกตการณ์ทิศทางลมแล้ว ก็วางเพลิงโจมตีภูเขาลูกนี้ หลังจากย่างเหมิงเฮ่อจนสุกได้ที่ ค่อยลากลงมาเชือดกิน"

พวกเว่ยหยวนป้อปรบมือด้วยความชื่นชม "แผนการนี้ยอดเยี่ยมนัก"

พวกเขาตกลงกันแน่ชัดแล้วก็แยกย้ายกันกลับกระโจมของตนเอง เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการต่อสู้อันดุเดือดในวันพรุ่งนี้

เว่ยหยวนป้อเดินไปจนถึงหน้ากระโจม มองออกไปด้านนอกเห็นเด็กรับใช้ยืนนั่งอยู่สองคน แม้ว่าจะแต่งกายอย่างบุรุษ แต่รูปร่างโดดเด่นสะดุดตาเกินไปสักหน่อย มองแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นสตรีปลอมตัวมา

นับตั้งแต่ชยาตีมาถึงด่านอวีเหมิน สาวใช้สองนางนี้ก็ติดตามอยู่ข้างกายเขาตลอดเวลา เว่ยหยวนป้อสังเกตเห็นชัดเจน เขามักจะส่ายหน้าด้วยความไม่สบอารมณ์อยู่บ่อยครั้ง

คุณชายรองสกุลชยาคณีนี้นี้แม้ว่าจะฉลาดหลักแหลมเหนือคนธรรมดา อีกทั้งยังมีพรสวรรค์ในการบัญชาการกองทัพ แต่ว่ากลับมีกลิ่นอายอย่าง คุณชายเสเพลผิงลี้ก ขนาดมาออกรบยังขาดสาวใช้มาคอยปรนนิบัติไม่ได้ เอ้อ...ไม่น่าแปลกใจเลยที่จะโดนฝ่าบาทส่งมาขัดเกล่าในดินแดนทุรกันดาร ห่างไกล ไม่น่ว่าเหวยก่วงกับองค์หญิงเต๋อหรงอาจเป็นฝ่ายกราบทูล ขอพระราชโองการให้ลูกชาย เพื่อให้เขามีโอกาสฝึกฝนเพิ่มพูนประสบการณ์ เว่ยหยวนป้อคิดเช่นนี้แล้วก็เดินจากไป

สาวใช้ทั้งสองที่แต่งกายอย่างบุรุษ พอเห็นว่าเป็นกระโจมแม่ทัพใหญ่ ไม่มีใครอื่นแล้วก็ก้มหน้าสำรวมกิริยาเดินเข้าไปในกระโจม

ชยาคีตั๋งยังนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานมองดูแผนที่เขาเหลียงซาน สาวใช้ทั้งสองไม่กล้าส่งเสียงดัง คนหนึ่งรีบเข้ามาใส่ยาเปลี่ยนผ้าพันแผลให้เขา ใหม่ ส่วนอีกคนหนึ่งยกอ่างน้ำมาวางตรงปลายเท้าชยาคีตั๋ง ช่วยถอดรองเท้า ถูเท้าให้เขาอย่างระมัดระวัง แล้วช่วยเช็ดทำความสะอาดเท้าให้

ชยาคีตั๋งถูกความเจ็บปวดจากบาดแผลที่แขนรบกวนความคิดจนไม่อาจรวบรวมสมาธิได้ จึงวางแผนที่ไปเสียเลย แล้วเอนหลังฟังพนักเก้าอี้ มองสำรวจสาวใช้ทั้งสองคนด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

สาวใช้คนที่เปลี่ยนยากับผ้าพันแผลให้เขาก็แล้วไปเกิด แต่ว่า คนที่อยู่ตรงปลายเท้า...ทำให้หัวใจเขาร้อนรนขึ้นมา ท่าทางของ สาวใช้คนนี้นยามก้มหน้าก้มตาก็ยังมองยั้งคล้ายจิวชีนเหยา ไม่ต้องเอ่ยถึง หน้าผากสะอาดเกลี้ยงเกลากับคางเรียวเล็ก กระทั่งเส้นโค้งบริเวณ ปลายจมูกก็สวยเหมือนของจิวชีนเหยาไม่มีผิดเพี้ยน

เขารู้สึกหายใจติดขัดขึ้นมา ผืนแบนสายตามองไปทางอื่น แต่ว่า

ไม่นานก็เหลียวกลับมามองใบหน้าของสาวใช้คนนั้นโดยไม่รู้ตัว

ดูเหมือนสาวใช้คนนั้นจะสัมผัสได้ นางยืนอายจนใบหูเป็นสีแดงระเรื่อขึ้นอย่างช้าๆ ยังมีสายตาของชายที่จับจ้องมองมา ร้องร่ายความเขินอายนั้น ยิ่งแผ่ขยายจากใบหูลามไปถึงลำคออย่างไม่อาจควบคุม

ชายที่เผลอมองจนเหม่อลอย ย้อนคิดถึงเวลาที่ตนเองเผลอวาทะหลุดเข้าหูชั้นใน นางก็โกรธเคืองจนหน้าแดงเช่นนี้ ใบหน้ารูปไข่ขาวหมดจดคล้ายอาบย้อมด้วยสีแดงของเมฆสะท้อนแสงอาทิตย์ยามตกดิน ดวงตาที่มีโกลนคุกรุ่นวาววับยิ่งกว่าดวงดาวบนท้องฟ้า งดงามตราตรึงใจเหลือเกิน สีหน้าของนางยามว่ากล่าวเขาช่างมีชีวิตชีวาหาใดเปรียบ ภาพของนางยังรากลึกลงในใจเขานับตั้งแต่นั้น ไม่อาจลบเลือนออกไปได้อีกเลย

เขาจ้องมองใบหน้าของสาวใช้ที่ละม้ายคล้ายคลึงหญิงชั้นใน ทั้งที่พยายามวางตัวเฉยชา แต่ความปรารถนาในใจกลับไม่อาจยับยั้งไว้ได้ราวกับสัตว์ร้ายหลุดออกจากกรงขัง

"เจ้าอยู่ก่อน" เมื่อสาวใช้ที่ยกอ่างน้ำมากำลังจะถอยออกไป จู่ๆ ชายที่ก็หลุดปากออกมาอย่างกะทันหัน

สาวใช้คนนั้นคาดไม่ถึง ยืนตะลึงงันอยู่ที่เดิมชั่วครู่ ก่อนจะขานรับด้วยความเขินอาย

ชายที่กลับเผลอไปทางอื่นอีกครั้งอย่างอึดอัด กล่าวว่าความอัปยศอดสูจากส่วนลึกในใจจะถูกลาม

สาวใช้อีกคนพอได้ยินเช่นนี้ก็ไม่นกล้าเผยสีหน้าแสดงความผิดหวัง นางรีบเดินมาตรงหน้าสาวใช้ที่ถืออ่างน้ำ หลังรับอ่างน้ำมาแล้วก็ถอยออกจาก

กระโจนไป

สาวใช้ที่ยังอยู่ในกระโจมกุมมือตนเองด้วยความประหม่า นางล้มหน้าที่ของตนเองไปชั่วขณะ ยืนนิ่งไม่ขยับเพราะไม่รู้ว่าจะควรทำเช่นไรดี

พอนางเงยหน้ามองคุณชาย ก็พบว่าเขาหนีบแผนที่เขาเหลียงซานมาดูอีกครั้ง ได้ตะเกียงน้ำมันโดนแผดเผาจนสิ้นกุดแล้ว นางกลัวว่าคุณชายจะเสียดายตา จึงรีบร้อนเดินเข้าไปใกล้ ใช้กรรไกรดึงไส้ตะเกียงออกมา

แสงตะเกียงสว่างกว่าเดิมเล็กน้อย สีเหลืองทองหม่นๆ ส่องสะท้อนกับใบหน้าของชาย่าตี สีหน้าของเขาแสดงให้เห็นว่ากำลังเหม่อลอยอย่างชัดเจน แต่ว่าคิ้วคมโดดเด่นและสันจมูกโด่งสวยกลับนำมองปานนั้น นางมองแล้วจิตใจสับสนว่าวุ่นไปหมด

หลังจากยืนนิ่งด้วยความกระวนกระวายอยู่สักพัก เห็นว่าคุณชายไม่สั่งกำชับอะไรก็ขยับถอยออกไปอย่างแผ่วเบา เดินตรงไปที่หน้าต่างเพื่อปูลงนอน ค้อมเอวลงหนีบเครื่องนอนออกมาที่ละชั้น

ว่าตามหลักแล้วเวลาเคลื่อนทัพออกรบไม่เหมือนยามปกติ สามารถหาที่หลับที่นอนยามค่ำคืนได้ก็ถือว่าไม่เลวแล้ว แต่องค์หญิงเต๋อหรงกลัวว่ามาอยู่พื้นที่ทุรกันดารอย่างด่านอวี่เหมินแล้ว จะทำให้คุณชายสุขภาพทรุดโทรมลง จึงสั่งองค์รักษ์ที่ติดตามคุณชายให้นำผ้าปูทำจากหนังแรดที่ป้องกันความหนาวเย็นได้มาด้วย ได้ยินว่าหนังสัตว์ชนิดนี้ทั้งหนาและกันความชื้นได้ดี เมื่อปูรองไว้ใต้เสื่อปูลงจะช่วยกันไอน้ำเย็นเปียกชื้นจากพื้นดินได้ดีเยี่ยม

นางพยายามสะกดกลิ่นความเขินอายและการเฝ้ารอสุดความสามารถ นางคุกเข่าลงตั้งใจจัดเครื่องนอนให้เรียบร้อย เนื่องจากนางจิตใจถึงเครียด

และมีสมาธิเกินไป แม้กระทั่งคุณชายมาอยู่ข้างหลังนางเมื่อใดก็ยังไม่รู้สึกตัว พอนางลุกขึ้นยืนตรง ทันทีที่หันหลังกลับไปก็สบเข้ากับดวงตาลึกล้ำ คู่นั้นของคุณชายพอดี นางสะดุ้งตกใจจนถอยหลังหนีตามสัญชาตญาณไปสองก้าว แล้วก็ได้ยินคุณชายสั่งการด้วยสีหน้าเย็นชา

"ปรณิบัติข้าถอดเสื้อผ้า"

สาวใช้คนนั้นซ่อนสายตาสีเข้มนองอย่างลนลาน ก็เห็นว่าคุณชายยกแขนขึ้นมา ตั้งท่ารอให้นางเข้าไปปรณิบัติ

นางมือไม้พ่นกันไปหมดด้วยความประหม่า เดินเข้าไปใกล้ด้วยใบหน้าแดงก่ำ ช่วยเขาถอดชุดเกราะสีเงินที่เย็นเยะเยือกและแข็งกระด้าง ชุดเกราะของคุณชายหนักอึ้ง หลังจากถอดออกแล้วนางต้องใช้แรงประคองไว้ไม่น้อย ก่อนจะวางลงด้านข้างอย่างระมัดระวังและหันกลับมาช่วยเขาถอดเสื้อคลุมชั้นนอก

นางสัมผัสได้ว่าสายตาของคุณชายมองตามนางอยู่ตลอดเวลา ในใจเกิดความปีติลึงโลดอย่างประหลาด ตลอดการเดินทางมาที่นี้ คุณชายไม่เคยมองพวกนางด้วยแววตาเป็นมิตรเลย แล้วก็ไม่เคยปล่อยให้พวกนางเข้ามาปรณิบัติใกล้ชิด นางอกสั่นขวัญแขวนอยู่ตลอดทั้งวัน กลัวว่าจะเป็นอย่างที่พวกองค์กรข้าหลวงว่าไว้ คุณชายอาจจะยกพวกนางให้ขุนพลอื่นในกองทัพ

หลังจากแก้ไข้ขัดชั้นนอกออกแล้ว นางก็กลืนหายใจขณะช่วยคุณชายถอดเสื้อตัวใน เพราะความใกล้ชิดทำให้กลิ่นอายของบุรุษหนุ่มจากร่างของเขาไชยมาปะทะจมูก กลิ่นอายนี้แผ่ด้วยอันตรายจนทำให้นางจิตใจกระสับกระส่าย

นางหวาดกลัวจนตัวสั่นงันงก นิ้วมือเพียงจะแตะต้องผ้าซับเหงื่อที่ข้างเอว ทันใดนั้นร่างกายก็ลอยหวิว ถูกโอบรัดช่วงเอวและล้มลงไปกับที่นอน

จากนั้นบนร่างก็มีน้ำหนักโถมทับลงมามากกว่าเดิม คุณชายโน้มตัวลงมาคร่อมร่างนางไว้ ทำให้นางต้องคว้าผ้าปูบนเสื่อแน่นอย่างตื่นตระหนก สัมผัสได้ว่าลมหายใจของเขาขยับเข้ามาใกล้มากขึ้นทุกที ร่างกายแข็งเกร็งจนทำอะไรไม่ถูก แต่เมื่อลมหายใจอุ่นร้อนนั้นมาถึงริมฝีปากของนางกลับหยุดชะงักไปอย่างกะทันหัน

นางหลับตาแน่นสนิท รอคอยอยู่เนิ่นนานก็ไม่พบกับสัมผัสแบบซิดรูกุเจ้าไปมากกว่านั้น ได้ยินเพียงเสียงไร้อารมณ์ดังขึ้นว่า "เจ้าไม่ต้องอยู่ปรนนิบัติแล้ว ออกไปเถอะ"

นางลืมตาขึ้นอย่างตกตะลึงจนไม่ทันตอบสนองไปพักใหญ่

ชายที่เห็นนางไม่ยอมขยับไปที่ใดเสียทีก็หมดความอดทน ตะคอกใส่อย่างหงุดหงิดว่า "ออกไป!"

สาวใช้ตกใจกลัวจนตัวสั่น ความคิดเพื่อฝันที่อัดแน่นโดนน้ำเย็นเฉียบลาดจนดับมอด มีหรือจะกล้าชักช้าอยู่อีก นางรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้น

จนกระทั่งสาวใช้ออกนอกกระโจมไปแล้ว ชายที่ถึงพริกตั่วกลับมาเงยหน้ามองหลังคากระโจมนิ่งงัน ผ่านไปนานถึงได้หัวเราะออกมาอย่างขมขื่น สาวใช้คนนั้นนอกจากมีใบหน้าคล้ายคลึงกับจวีซิ่นเหยาแล้วยังมีเงาของนางอยู่ลึกเศษเสี้ยวตรงที่ใดกัน ความสดใสมิชีวิตชีวาก็ไม่เห็นสักนิด มีแต่ท่าทางกระบิดกระบวนน่ารังเกียจ เขาคงเสียสติไปแล้วจริงๆ ถึงได้เกิดความคิดเหลวไหลหลอกตนเองพรครั้งนั้นได้

33

วันรุ่งขึ้นอากาศยังคงปลอดโปร่งแจ่มใส จวีชื่นเหยายังจดจำสิ่งที่ค้นพบเมื่อคืนได้ นางรีบร้อนกินอาหารเช้า แล้วรีบร่ำลื่นเชียวให้ทำตามแผนการของนางด้วยกัน

ความจริงไม่จำเป็นต้องให้จวีชื่นเหยาเอ่ยปาก ลิ่นเชียวรู้ดีว่าเรื่องนี้ใหญ่หลวงนัก ตั้งแต่เมื่อคืนพอลบถึงเรือนซือหู่ เขาก็สั่งการลงไปเรียบร้อยแล้ว

รอให้พวกเขามาถึงศาลาเยียนปอ พวกนางหรงต่างยืนถือคันฉ่องสำริดรูปดอกไม้แปดกลีบเอาไว้คนละบานรออยู่ที่ริมทะเลสาบแล้ว ดวงอาทิตย์อบอุ่นในฤดูหนาวสาดแสงอาบได้ทั่ววันทั่ว แต่ทุกคนแสดงสีหน้าหงุดหงิดออกมาไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าซื้อจี้กับชายาซื้อจี้ต้องการจะทำอะไรกันแน่

ในทะเลสาบมีเรือลำหนึ่งลอยอยู่ จวีชื่นเหยากับลิ่นเชียวเดินไปตามกระเปียงจนถึงซันบันไคที่ยื่นลงไปทะเลสาบ ก่อนจะก้าวลงไปในเรือ

ด้วยกัน พอเรือเคลื่อนตัวไปหยุดอยู่กลางทะเลสาบแล้วทั้งสองก็ยืนนิ่ง เคียงกันบนเรือ และวางแผนที่ฉบับนั้นออกมาดู

ทุกครั้งที่มองแต่ละตำแหน่งจนแน่ใจ ก็จะตะโกนสั่งการเสียงดัง คำหนึ่ง เพื่อให้พวกฉางหรงกระโดดขึ้นไปยืนอยู่บนต้นไม้ตามตำแหน่ง

วิธีการนี้จะต้องใช้คนที่ฝึกวิทยายุทธถึงจะดำเนินการได้ตามแผน เมื่อคืนก็ฝึกมากแล้ว ฉวีชื่นเหยากลัวว่าจะทำให้แตกตื่นกันไปหมด จึงไม่ได้เตรียมการในทันที

โชคดีที่ทะเลสาบไม่ได้คับแคบนัก ริมฝั่งก็ปลูกต้นหลิวแน่นขนัด เวลาใช้คาถาอาคมจึงมีพื้นที่อีกเหลือเฟือ

ฉางหรงยืนอยู่ทางฝั่งตะวันออกแทนตำแหน่งเขาอู่เหว่ย เว่ยปอ ยืนอยู่ทางทิศตะวันตกแทนตำแหน่งเขาอู่หนิว หลีวชินไหว่ยืนอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้แทนตำแหน่งเขาโซ่วไหว

แต่ว่ามูมที่ตรงกับศาลเจ้าร้างแห่งนั้นด้านหลังจนจึงให้โหว ไม่สามารถหาที่ยืนพักเท้าบนฝั่งได้ ฉวีชื่นเหยาเหลียวมองไปรอบกาย สั่งให้บ่าวไพร่นำเสื่อไม้ไผ่ยาวพร้อมจูงเรือลำหนึ่งมาเสียเลย หวังเลี้ยง ต้องประคองตัวยืนบนเสื่อไม้ไผ่ที่ตั้งสูงอยู่กลางลำเรือ ในมือยังถือคันฉ่อง ให้ส่องไปทางทะเลสาบ

ด้วยท่าทางยากลำบากในลักษณะนี้ต้องถือว่าโชคดีที่หวังเลียง มีวิชาตัวเบาล้ำเลิศกว่าใคร จึงไม่ถึงขั้นหน้ามืดลงไปในทะเลสาบ แม้ว่าจะทำได้โดยราบรื่น แต่เวลาผ่านไปเพียงครู่เดียว บนหน้าผากของเขาก็มีเม็ดเหงื่อผุดพราย

แสงอาทิตย์สว่างเจิดจ้าตกกระทบคันฉ่องดอกไม้ในมือของแต่ละคน

ถูกน้ำคั่นช่องที่เป็นมันแวววาวก็สะท้อนแสงหักเหออกไป สาดส่องไปยังทะเลสาบจากคนละทิศทางการ รวากับมีดวงดาวพราวระยับในยามกลางวัน

ฉวีชื่นเหยาอาศัยแผนที่ในมือปรับแก้ไขตำแหน่งของหลายคนในที่นี้อย่างต่อเนื่อง ลำแสงหลายสายในที่สุดก็มาบรรจบกันที่มุมหนึ่งอย่างประหลาด สะท้อนแสงไปยังตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งบนแผนที่

ฉวีชื่นเหยา มองแล้วหัวใจเต้นโครมคราม มิน่าเล่าก่อนหน้านี้นางทำอะไรก็มองหาความเชื่อมโยงของภูเขาแต่ละลูกจากแผนที่ไม่ออกที่แท้เป็นเพราะเดิมทีก็ไม่ใช่ค่ายกลของฝ่ายเต๋าหรือฝ่ายพุทธ แต่เป็นเรื่องของกลุ่มดาวและธาตุทั้งห้า* ถ้าหากไม่ใช่เพราะเมื่อคืนบังเอิญเหลือบเห็นกลุ่มดาวโต้ว เกรงว่าทำเช่นไรนางก็คิดไม่ถึงว่าจะอาศัยการลอกเลียนตำแหน่งทิศของภูเขาหลายลูกมาคั่นหาว่าพวกมันมีความเชื่อมโยงกันอย่างไร

ภูเขาเหล่านี้สอดคล้องกับเรื่องคุงสุวรรค์อย่างที่คิดไว้ พลังปรมาณจากภูเขาทุกลูกสุดท้ายจะมาบรรจบกัน ชี้ไปที่จุดใดจุดหนึ่งกลางกลุ่มดาว

พิจารณาจากตำแหน่งแต่ละทิศทางของพวกมันแล้ว เขาคู่เหวยตรงกับตำแหน่งกลุ่มดาวซิน** ศาลเจ้าร้างด้านหลังจวนจึงให้โหวตรงกับตำแหน่งกลุ่มดาวกู่*** เขาคู่หนิวตรงกับตำแหน่งกลุ่มดาวซุ่ย**** และเขาวู้ไฉเวียนตรงกับตำแหน่งกลุ่มดาวเว่ย*****

* ธาตุทั้งห้า หมายถึง ทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน ชาวจีนโบราณเชื่อว่าสสารทั้งห้าประกอบกันเป็นทุกสรรพสิ่งในโลก จึงเชื่อมโยงไปสู่ศาสตร์ทำนายดวงชะตา และเป็นหลักพื้นฐานการตรวจจวินิจจัยโรคด้วย

** กลุ่มดาวซิน (หัวใจ) กลุ่มดาวย่อยจากกลุ่มดาวมังกรเขียวทางทิศตะวันออก

*** กลุ่มดาวกู่ (ผี) กลุ่มดาวย่อยจากกลุ่มดาวหงส์แดงทางทิศใต้

**** กลุ่มดาวซุ่ย (แข็ง) กลุ่มดาวย่อยจากกลุ่มดาวเสือขาวทางทิศตะวันตก

***** กลุ่มดาวเว่ย (หลังคา) กลุ่มดาวย่อยจากกลุ่มดาวเต๋าดำทางทิศเหนือ

ส่วนตำแหน่งที่พวกมันมาบรรจบกันก่อนไปทางเหนือเป็นกลุ่มดาวหนีว*

กลุ่มดาวหนีวแตกต่างจากกลุ่มดาวอื่น มุมตำแหน่งจะมีสถานะอยู่เหนือกว่า มีบทบาทในการควบคุมและรักษาสมดุล ถ้าหากกลุ่มดาวอื่นสอดคล้องกับภูเขาหลายลูกที่มีปีศาจร้ายปรากฏดังคาด เช่นนั้นแล้วปีศาจร้ายที่อยู่ตรงกับตำแหน่งกลุ่มดาวหนีว ไม่ว่าจะเป็นพลังความชั่วร้ายหรือสถานะจะต้องอยู่เหนือปีศาจตนอื่น

ฉวีชื่นเหยาคิดใคร่ครวญไปเรื่อย แผ่นหลังก็มีเหงื่อเย็นไหลซึมจนเปียกชุ่มอย่างช้าๆ หรือว่าจะเป็นเพราะสาเหตุนี้ ปีศาจที่ทยอยปรากฏตัวออกมาหลายตนนั้น ไม่มีตัวใดเลยที่ไม่คิดหาวิธีสร้างค่ายกล เพื่อช่วยเหลือนปีศาจที่อยู่ตรงกับตำแหน่งกลุ่มดาวหนีวทำลายค่ายกลที่กักขังมันไว้ออกมา

นางรีบสั่งบ่าวหญิงให้พายเรือไปอยู่กลางทะเลสาบปรับตำแหน่งเล็กน้อยแล้วชูแผนที่ขึ้น เปรียบเทียบกับตำแหน่งลำแสงสะท้อนจากทุกทิศทาง

เมื่อเวลาผ่านไป ตำแหน่งเงาแสงอาทิตย์หมุนเคลื่อนไปอย่างเชื่องช้า แต่สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือจุดบรรจบของลำแสงหลายสายไม่เคยเปลี่ยนไป ยังคงตกกระทบที่มุมนั้นของกลางทะเลสาบเช่นเดิม

นางก้มหน้าลงมองแผนที่ มุมนั้นของทะเลสาบเมื่อเทียบกับแผนที่ในมือนางแล้ว พื้นที่ซึ่งมีเนินเขาทั้งสี่โอบล้อมเอาไว้ก็คือเมืองฉางอันพอดี กล่าวให้ถูกต้องก็คือบังเอิญอยู่ใกล้กับตำแหน่งเส้นเชื่อมโยงศาลเจ้าร้างกับจวนจิ้งไห่โหว เขาโซ่วไห่ และเขาอู่หนิว

ฉวีชื่นเหยาสะดุ้งตกใจ ตำแหน่งกลุ่มดาวหนีวไม่ได้อยู่นอกเมือง

* กลุ่มดาวหนีว (เด็กหญิง) กลุ่มดาวย่อยจากกลุ่มดาวเต๋าตำทางทิศเหนือ

แต่อยู่ในเมืองอย่างนั้นหรือ

นางรีบมองหาตำแหน่งระหว่างเส้นเชื่อมโยงของศาลเจ้าร้างกับ จวนจิ้งไห่ไหว เขาไชวไห่ไหว และเขาอู่หนิว เห็นว่าบนแผนที่ไม่มีเครื่องหมาย กำกับไว้เป็นพิเศษ รู้แต่เพียงว่าเป็นมุมค่อนข้างไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ไม่อาจสรุปตำแหน่งที่ชัดเจนได้

นางขึ้นไปตำแหน่งถัดไปซึ่งเป็นจุดสุดท้ายของตำแหน่งดาวหนี่ว แล้วเอ่ยถามลินเซียวว่า "ตรงนี่คือที่ใดกันหรือเจ้าคะ"

นางไม่อาจเทียบชั้นลินเซียวที่เข้าใจโครงสร้างภายในเมืองฉางอัน อย่างกระจ่างแจ้งได้

ลินเซียวมองเห็นความผิดปกติมาแต่แรกแล้ว เขาจับแผนที่มา แล้วเพ่งมองอย่างละเอียด ก่อนจะขมวดคิ้วพลางเอ่ยว่า "บริเวณนี้ เดินทางลงไปอีกหน่อยจะถึงกุยอ้อ ถ้าหากขึ้นเหนือไปจะเป็นหย่งผิง"

พอฉวีซิ่นเหยาได้ยินชื่อสถานที่สองแห่งซึ่งคุ้นหูเหลือเกินก็อ้าปากกว้าง อย่างตกตะลึง "ท่านจะบอกว่าเป็นสำนักศึกษาอวินอิน?"

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6456->